

БРИТАНИ ЧЕРИ ВЪЗДУХЪТ, КОЙТО ТОЙ ДИША

Част 1 от „Елементи“

Превод от английски: Лух, 2016

chitanka.info

На всички бели пера, благодаря ви за напомнянето.

ПРОЛОГ

ТРИСТАН

2 април 2014

— Взе ли всичко? — попита Джейми, хапейки ноктите си, докато стоеше във фоайето в къщата на родителите ми. Красивите ѝ сини очи се усмихнаха към мен, напомняйки ми какъв късметлия бях да я наричам своя.

Приблжих се до нея и увих ръце около кръста ѝ, придърпвайки дребничкото ѝ тялото по-близо до моето.

— Да. Това беше всичко, скъпа. Мисля, че това е нашият момент.

Ръцете ѝ се увиха около врата ми и тя ме целуна.

— Толкова се гордея с теб.

— С нас — поправих я. След толкова много години на желаниа и мечти, целта ми да продам ръчно изработените си мебели щеше да се осъществи. Баща ми беше най-добрият ми приятел и бизнес партньор и сега двамата щяхме да пътуваме до Ню Йорк, за да се срещнем с няколко бизнесмена, които бяха показали голям интерес към партньорство с двамата ни. — Без твоята подкрепа щях да бъда едно нищо. Това е нашият шанс да получим всичко, за което някога сме мечтали.

Тя ме целуна отново.

Никога не бях вярвал, че мога да обичам някого толкова много.

— Преди да тръгнеш, мисля, че трябва да знаеш, че учителката на Чарли ми се обади. Отново се е забъркал в проблеми, което не е учудващо, след като прилича толкова много на баща си.

Подсмихнах се.

— Какво е направил този път?

— Госпожа Харпър зави, че е казал на някакво момиче, което се е подигравало на очилата му, че се надява да се задави с крастава жаба, защото прилича на такава. Да се задави с крастава жаба, можеш ли да повярваш?

— Чарли! — извиках към хола. Той слезе с книга в ръка. Не носеше очилата си, за които бях сигурен, че е свалил заради тормоза.

— Да, татко?

— Казал ли си на някакво момиче да се задави с крастава жаба?

— Да — всъщност отвърна той. За осемгодишен изглежда изненадващо малко се интересуваше от това, че родителите му са разтревожени за него.

— Приятелче, не можеш да казваш такива неща.

— Но тя прилича на крастава жаба, татко! — отвърна той.

Трябваше да се обърна, за да скрия смеха си.

— Дай ми прегръдка, пич. — Той ме прегърна силно. Страхувах се от деня, когато да прегърне старчето си щеше да бъде нещо, от което той нямаше да се интересува. — Ще слушаш майка си и баба си, докато ме няма, нали така?

— Да, да.

— И си сложи отново очилата, когато четеш.

— Защо?! Те са глупави!

Наведох се и щипнах носа му.

— Истинските мъже носят очила.

— Ти не носиш очила! — изхленчи той.

— Да, ами, истинските мъже не носят очила. Просто си сложи очилата, приятелче — казах. Той изръмжа, преди да излезе, за да продължи да чете книгата си. Фактът, че предпочиташе книгите пред игрите, ме правеше дяволски щастлив. Знаех, че е наследил любовта си към книгите от майка си, която беше библиотекарка, но все още ми харесваше да мисля, че любовта му към книгите имаше нещо общо с това, че преди да се роди, четях книги на корема на майка му.

— Какво ще правите днес? — попитах Джейми.

— Този следобед ще ходим до пазара на фермерите. Майка ти иска да купи нови цветя и вероятно ще купи на Чарли нещо, от което няма нужда. О, и Зевс сдъвка любимите ти найкове, така че ще отида и ще ти купя нови.

— Господи! Я ми напомни пак чия беше идеята да си вземем куче?

Тя се засмя.

— Ти си виновен. Изобщо не исках куче, но ти не можеш да откажеш нищо на Чарли. С майка ти имате много общо. — Тя ме

целуна отново, преди да дръпне дръжката на куфара. — Приятно прекарване, а сега отивай и сбъдни мечтите ни.

Допрях устни до нейните и се усмихнах.

— Когато се върна ще ти построя мечтаната библиотека. С високи стълби и всичко останало, а после ще те любя между „Одисея“ и „Да убиеш присмехулник“.

Тя прехапа долната си устна.

— Обещавах ли? — попита тя.

— Обещавам.

— Обади ми се, когато кацнеш, става ли?

Кимнах в съгласие, докато излизах от къщата, за да посрещна баща ми, който вече ме чакаше в таксито.

— Хей, Тристан! — извика Джейми към мен, докато прибирах куфарите в таксито. Чарли стоеше до нея.

— Да?

И двамата обвиха ръце около устата си и изкрещяха: „Обичаме те!“.

Усмихнах се и извиках същото към тях.

През полета татко не спря да говори колко голяма възможност беше това за нас. Когато кацнахме в Детройт за смяната и двамата се извадихме телефоните си, за да проверим имейлите си и да пиша на Джейми и майка ми и да ги уверя, че сме добре.

Когато включихме телефоните си и всеки от нас имаше тонове съобщения от майка ми, разбрах, че се е случило нещо лошо. Съобщението накара всичките ми вътрешности да се свият. Почти изтървах телефона си, докато го четях.

„**Майка ми:** Имаше катастрофа. Джейми и Чарли са в лошо състояние.“

„**Майка ми:** Ела си!“

„**Майка ми:** Побързай!!“

За едно мигване на окото, за един миг от времето, всичко, което знаех за живота, се промени.

ПЪРВА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

3 юли 2015

Всяка сутрин четях любовни писма, написани за друга жена. С нея имахме много общо — от шоколадовите ни очи до русия цвят на косите ни. Споделяхме същия тих смях, който става силен в компанията на онези, които обичаме. Тя се усмихваше с дясното ъгълче на устата си и се мръщеше с лявото, точно както и аз. Намерих писмата да почиват в една металната кутия във формата на сърце, изоставени в една кофа за боклук. Стотици бележки, някои дълги, други къси, някои щастливи, други сърцераздирателно тъжни. Датите на писмата датираха далеч назад в годините, а някои бяха дори по-стари от съществуването ми на тази земя. Едни бяха подписани с инициалите „КБ“, а други с „ХБ“.

Зачудих се как ли би се почувствал баща ми, ако разбереше, че мама ги е изхвърлила.

Беше ми трудно да повярвам, че тя е същата онази жена от писмата и е чувствала същите онези емоции, които извираха от тях.

Цяла.

Завършена.

Част от нещо божествено.

Напоследък беше пълна противоположност на всички тези неща.

Пречупена.

Незавършена.

Самотна през цялото време.

След като баща ми почина, майка ми се превърна в курва. Имаше толкова много начини да се справи с това, различни от този. Не се случи веднага, въпреки че госпожа Джексън разправяше на всички, които я слушаха, че майка ми винаги си е разтваряла краката, дори когато татко беше жив. Знаех, че това не беше вярно, защото никога нямаше да забравя начина, по който тя го гледаше, когато бях малка.

Погледът, с който майка ми се взираше него, беше на жена, която има очи само за един мъж. Когато той ставаше с пукването на зората, за да отиде на работа, тя му опаковаше закуска, обяд и чипс за почивките. Татко винаги се оплакваше, че огладнява веднага след като хапне, така че майка ми винаги се уверяваше, че има повече от достатъчно. Баща ми беше поет и преподаваше в близкия университет, който беше на час път от дома ни. Не беше изненадващо, че са си писали любовни бележки. Думите бяха онова, което татко пиеше с кафето си и ги слагаше в уискито си вечер. Въпреки че майка ми не беше толкова добра с думите, колкото съпруга си, тя знаеше как да се изрази себе си във всяко едно писмо, което пишеше. В мига, в който татко излезеше през вратата сутрин, мама се усмихваше и си тананикаше, докато почистваше къщата и ме приготвяше за деня. Говореше за татко, колко много ѝ липсва и как ще му напише любовно писмо, преди той да се прибере вечерта. Когато татко се върнеше, мама наливаше по една чаша с вино и за двамата, докато той си тананикаше любимата си песен и я целуваше по китката всеки път, когато тя се приближеше до устните му. Щяха да се засмеят един на друг и да се кикотят като деца, които се влюбват за пръв път.

„Ти си моята любов без край, Кайл Бейли“, казваше тя и притискаше устни към неговите.

„Ти си моята любов без край, Хана Бейли“, щеше да отвърне татко и да я завърти в ръцете си.

Обичаха се по начин, който караше приказките да завиждат.

Така че, когато преди години в началото на цъфтящия август татко почина, част от мама също си отиде с него. Спомних си една книга, която бях чела, и в която авторът казваше: „Сродните души не напускат сами земята; те винаги вземат част от другата им половинка заедно с тях“. Мразех това, че беше прав. Майка ми не стана от леглото с месеци. Всеки ден трябваше да я карам да яде и пие, надявах се, че няма да умре от скръб. Никога не я бях виждала да плаче, докато не изгуби съпруга си. Не показвах емоциите си около нея, защото знаех, че това щеше да я натъжи още повече.

Плачех достатъчно, когато оставах сама.

Когато тя най-накрая стана от леглото, започна да ходи на църква за няколко седмици, взимайки ме със себе си. Спомням си, че бях на дванадесет и се чувствах напълно изгубена, седейки в църквата. Не

бяхме от семействата, които се молят, докато не ни се случи нещо лошо. Ходенето ни на църква не трая дълго, тъй като майка ми нарече Бог лъжец и презря местните хора, че си губят времето с празни и измамни обещания за обетованата земя.

Пастор Рийз ни помоли да не идваме за известно време и да оставим нещата да се поуталожат.

До онзи момент не знаех, че хората могат да бъдат прогонени от свети храм. Когато Пастор Рийз каза „да дойде един, да дойдат всички“, предположих, че е срещнал различен вид от „един“ и специален вид на „всички“.

Сега мама се беше прехвърлила на друго развлечение: различни мъже. С някои спеше, други използваше да ни плащат сметките, а трети задържаше наоколо, защото била самотна и един вид ѝ напомняли на татко. Дори наричаше някои от тях с името на татко.

Тази вечер имаше кола, паркирана пред малката ѝ къща. Беше морскосиня, с лъскави сребърни джанти. Вътрешността беше с ябълково червени кожени седалки, на които беше седнал един мъж с пура в уста, а в скута му беше майка ми. Изглеждаше така, сякаш е бил изваден от шейсетте. Тя се изкикоти, когато той ѝ прошепна нещо, но смехът не беше като онзи, който даваше на татко.

Беше празноглав, кух и тъжен.

Погледнах надолу по улицата и видях госпожа Джексън, която стоеше с друга клюкарка и двете сочеха към майка ми и новия ѝ мъж за седмицата. Искаше ми се да съм достатъчно близо до тях, за да ги чуя и да им кажа да си затварят устите, но бяха през един блок далеч от мен. Дори и децата, които играеха на топка на улицата, подхвърляйки я няколко с няколко пръчки, бяха спрели играта си и гледаха с широко отворени очи към майка ми и непознатия.

Коли, струващи толкова, колкото неговата, никога не минаваха по улици като нашите. Бях се опитала да убедя майка ми да се премести в по-добър квартал, но тя отказваше. Мислех, че не искаше да си тръгне, защото с татко бяха купили къщата заедно.

Може би не се беше отказала от него напълно.

Мъжът издуха облак дим в лицето на майка ми и те се засмяха заедно. Беше облечена в най-хубавата си рокля, жълта на цвят с паднали рамене, която обгръщаше тънката ѝ талията и се разширяваше в долната част. Носеше толкова много грим, който правеше

петдесетгодишното ѝ лице да изглежда като тридесетгодишно. Беше красива и без лепкавия руж по бузите ѝ, но все казваше, че малко от него караше едно момиче да се превърне в жена. Перлите около врата ѝ бяха от баба Бети. Никога преди тази вечер не ги беше слагала за непознат, което ме накара да се зачудя защо ги беше сложила сега.

И двамата погледнаха в моята посока и аз побързах да се скрия зад верандата, откъдето ги шпионирах.

— Лиз, след като си решила да се криеш, поне го направи както трябва. Сега ела тук и се запознай с новия ми приятел — извика мама.

Излязох от мястото си и се приближих към тях. Мъжът издуха още един облак дим, а миризмата се задържа около носа ми, докато оглеждах побелялата му коса и сините му очи.

— Ричард, това е дъщеря ми Елизабет. Въпреки че всички, които познаваме, я наричат Лиз.

Ричард ме огледа от горе до долу по начин, който ме накара да се чувствам мижитурка. Изучаваше ме така, сякаш бях порцеланова кукла, която иска да счупи. Опитах се да не показвам неудобството си, което ясно личеше в очите ми, затова ги сведох към земята.

— Как я караш, Лиз?

— Елизабет — поправих го, а гласът ми се разби в бетона, в който се вирах. — Само онези, които познавам, ме наричат Лиз.

— Лиз, няма да му говориш по този начин! — скара ми се майка ми, а бръчките на челото ѝ се задълбочиха. Щеше да получи удар, ако разбереше, че бръчките се виждат. Мразех, когато някой нов се появеше и тя застанеше на негова страна, вместо да ме защити.

— Всичко е наред, Хана. Освен това тя е права. Отнема време да опознаеш някого. Умалителните имена трябва да бъдат заслужени, а не раздавани свободно. — Имаше нещо ужасно мазно в начина, по който Ричард се вираше в мен и подръпваше от пурата си. Бях облечена с чифт широки дънки и обикновена, прекалено голяма за мен тениска, но очите му ме накараха да се почувствам разголена.

— Отиваме в града да хапнем нещо, може да се присъединиш към нас, ако искаш — предложи той.

Отказах.

— Ема все още спи.

Очите ми се насочиха обратно към къщата, където малкото ми момиченце спеше на разгъваемия диван, който споделяхме, откакто се

бяхме преместили при майка ми.

Мама не беше единствената, която беше изгубила любовта на живота си.

Надявах се, че аз няма да свърша като нея.

Надявах се, че ще остана в тази тъжна фаза.

Беше изминала само една година от смъртта на Стивън и все още всеки дъх беше труден за преглъщане. Домът ни с Ема беше в Медоус Крийк, Уисконсин. Мястото, където тримата със Стивън и Ема бяхме купили къща и създали дом. Обичахме се, карахме се, след което пак се обичахме, отново и отново.

Когато все още живеехме там, къщата беше уютна и приветлива, но след като Стивън почина, всичко това изчезна и сякаш над мястото се спусна някакъв студ.

Последния път, когато бяхме заедно в хола, а ръката му обгръщаше кръста ми, си мислехме, че ще създадем спомени, които ще траят вечно.

Но „завинаги“ трая много по-кратко, отколкото ми се искаше.

За дълго време животът ми се върна към обичайната си рутина, но един ден просто спря.

Спомените и тъгата ме задушаваха, така че избягах при майка ми.

Ако се върнех в къщата, трябваше да се изправя пред истината, а тя беше, че той си беше отишъл завинаги. Повече от година си фантазирах и се преструвах, че е излязъл да купи мляко и всеки момент ще влезе през вратата. Всяка вечер, когато лягах да спя, се настанявах от лявата страна на леглото и затварях очи, фантазирайки си, че всеки момент Стивън ще започне да спори кой трябва да спи в лявата страна.

Но сега моята Ема имаше нужда от повече. Моята бедна Ема трябваше да се отдалечи от разгъваемите дивани, непознатите мъже и съседите клюкари, които изричаха думи, които ушите на едно петгодишно дете никога не трябваше да чуват. Имаше нужда и от мен. Бях вървяла в мрака и занемарила майчинските си задължения, така че изправянето пред спомените на къщата ни може би щеше да ми донесе покой.

Влязох обратно в къщата и погледнах към спящия ми ангел, гърдите ѝ се повдигаха и спадаха в перфектен синхрон. Приличахме си

много, от трапчинките на бузите ни до русия цвят на косите ни. Споделяме същия тих смях, който става силен в компанията на онези, които обичаме. Тя се усмихваше с дясното ъгълче на устата си и се мръщеше с лявото, точно както и аз.

Но имаше една огромна разлика.

Тя имаше неговите сини очи.

Легнах до Ема, поставяйки нежна целува върху нослето ѝ, преди да се протегна към кутията с форма на сърце и да прочета друго любовно писмо. Бях го чела и преди, но все още успяваше да ми повлияе.

Понякога се преструвах, че писмата са от Стивън.

Винаги си поплаквах мъничко.

ВТОРА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

— Наистина ли си отиваме у дома? — попита сънливо Ема, когато утринните лъчи се промъкнаха през прозореца на хола и се отразиха в сладкото ѝ лице. Вдигнах я от леглото заедно с любимия ѝ другар, плюшеното ѝ меченце Буба, и я поставих на най-близкия стол. Буба не беше просто мече, беше мумифицирано плюшено мече. Виждате ли, малкото момиченце беше малко странно и след като беше изгледала филмчето „Хотел Трансилвания“, в които имаше зомбита, вампири и мумии — беше решила, че няма нищо лошо в това да бъдеш малко плащещ и може би малко странен.

— Да — усмихнах се към нея, докато сгъвах дивана. През изминалата нощ не бях мигнала и останах да опаковам всичките ни вещи.

Ема се усмихна с глуповатата усмивка на баща си. Изкреця „Ура!“ и каза на Буба, че наистина си отиваме у дома.

У дома.

Думата ми причини остра болка в сърцето, но продължих да се усмихвам. Бях се научила винаги да се усмихвам пред Ема, тъй като тъгата ми натъжаваше и нея. Въпреки че, когато се разпаднеш, тя ми даваше най-сладките ескимоски целувки^[1], не се нуждаеше от подобен вид отговорност.

— Ще успеем да стигнем навреме и да гледаме фойерверките от покрива ни. Спомняш ли си как ги гледахме с татко? Спомняш ли си, миличка? — попитах я.

Тя присви очи, докато ровеше в съзнанието си, търсейки. Само ако умовете ни бяха като кабинет с папки и можехме просто да извадим любимите си спомени, когато си поискаме.

— Не си спомням — каза тя, прегръщайки Буба.

Отговорът ѝ ми разби сърцето.

Но както винаги, се усмихнах.

— Тогава какво ще кажеш да се отбием в някой магазин по пътя и да купим няколко ледени близалки „Бомб Поп“, а после да ги изядем на покрива?

— И „Чийтос“ за Буба!

— Разбира се!

Тя се усмихна и изкрещя отново. Този път усмивката ми беше истинска.

Обичах я повече, отколкото някога щеше да узнае. Определено щях да се изгубя в скръбта си, ако не беше тя. Ема беше спасила душата ми.

* * *

Не се сбогувах с майка ми, защото тя така и не се прибра от срещата си с Казанова. Когато се преместих при нея и една вечер тя не се прибра, звънях и звънях, притеснена за това къде ли е, но тя ми се разкрещя и ми каза, че е зряла жена, която върши зрели неща.

Така че ѝ оставих бележка.

Отиваме си у дома.

Обичаме те.

Ще се видим скоро.

Е. и Е.

Карахме в продължение на часове, слушахме саундтрака на „Замръзналото кралство“ толкова много пъти, че вече ми се искаше да си отрежа миглите една по една с бръснарско ножче. Ема можеше да слуша дадена песен милион пъти и всеки път вмъкваше и свои думи в текста. Ако трябваше да бъде честна, нейните версии на песните бяха по-добри.

Когато тя заспа, „Замръзналото кралство“ заспа с нея, оставяйки ме в изпълнена с тишина кола. Ръката ми се протегна към седалката до мен с дланта нагоре, очаквайки другата ръка да склучи пръстите си с моите, но не се случи нищо подобно.

„Справям се добре“, повтарях си отново и отново. „Добре съм.“

Някой ден ще се случи.

Някой ден ще бъда добре.

Стомахът ми се преобърна, когато излязохме на магистрала I-64. Искаше ми се да има и друг път към Медоус Крийк, но нямаше. По празниците беше претоварен, но поправянето на някога разбитите платна сега правеха пътуванията по-лесни за пътуващите. В очите ми се появиха сълзи, когато си спомних новините.

Верижна катастрофа на I-64!

Хаос!

Пострадали!

Тежко ранени!

Жертви!

Стивън.

Вдишване.

Продължих да карам, а сълзите, които се опитваха да се стекат по лицето ми, се провалиха. Насилих тялото ми да се вцепени, защото ако не се вцепенеше, щях да почувствам всичко. Ако чувствата ми ме залееха, щях да се разпадна, а не ми беше позволено. Загледах се в огледалото за обратно виждане към моето малко късче сила. Моето бебче. Веднага щом прекосихме магистралата, си поех отново дъх. Всеки ден поемах по глътка. Не можех да си позволя да мисля отвъд това, защото в противен случай щях да се задуша.

Върху полиран бял дървен знак беше изписано: „Добре дошли в Медоус Крийк“.

Ема вече беше будна и се взираше през прозореца.

— Ей, мамо?

— Да, бебче?

— Мислиш ли, че татко ще разбере, че сме се преместили? Дали ще знае къде да остави перата?

Когато Стивън почина и се преместихме при майка ми, из двора бяха пръснати бели пера. Когато Ема попита за тях, майка ми й каза, че това са малки знаци, оставени там от ангели, с което ни показваха, че винаги са наблизо и бдят над нас.

Ема направо се влюби в идеята и всеки път, когато намереше перо, поглеждаше към небето, усмихваше се и прошепваше: „И аз те обичам, татко“. След това се снимаше с перото и го добавяше към колекцията си от снимки, озаглавена „Татко и аз“.

— Сигурна съм, че ще знае къде да ни открие, миличка.

— Да — съгласи се тя, — ще знае къде да ни открие.

Дърветата бяха по-зелени, отколкото ги помнех, а малките магазини в центъра на Медоус Крийк бяха украсени с флагчета в червено, бяло и синьо за празниците. Бяха толкова познати и в същото време толкова чужди. Знамето на госпожа Фредерикс се развяваше на вятъра, докато тя засаждаше няколко рози в патриотични цветове в една саксия. По лицето ѝ разцъфна гордост, когато отстъпи назад да се възхити на дома си.

Заседнахме пред един светофар за десет минути, и въпреки че нямаше смисъл да чакам, това ми осигури време, в което да се справя с всичко, което ми напомняше за Стивън. За нас. Веднага щом светна зелено, натиснах педала на газта, желяейки да се прибера по-скоро и да избягам от сенките на миналото. Когато подкарах надолу по улицата, с периферното си зрение забелязах някакво куче, което залая срещу мен. Преместих бързо крака си на спирачката, но старата ми очукана кола изхълца и отказа да спре. Когато най-накрая го направи, чух силно скимтене.

Сърцето ми се качи в гърлото и остана там, отнемайки дъха ми. Отбих в парка. Ема попита какво става, но нямах време да ѝ отговоря. Оставих вратата отворена, достигайки до горкото куче точно когато някакъв мъж се втурна към мен. Широко отворените му очи се заключиха с моите, почти принуждавайки ме да се свия от силата на буреносните му сиво-сини очи. Повечето сини очи излъчваха топло и приветливо усещане, когато те погледнат, но не и неговите. Неговите бяха напрегнати точно като стойката му. Ледени и непроницаеми. Дълбоко сини около ирисите, а по краищата им се преплитаха сребърни и черни нишки, карайки ококорения му поглед да изглежда отнесен. Очите му приличаха на мрачните облаци в небето точно преди през тях да премине мълния.

Тези очи ми бяха толкова познати. Познавах ли го? Можех да се закълна, че и преди съм виждала този поглед. Изглеждаше едновременно ужасен и вбесен, когато премести очите си върху все

още лежащото на земята куче, което вероятно беше негово. Около врата на непознатия висяха огромни слушалки, които бяха прикрепени към нещо в задния му джоб.

Беше облечен за фитнес. Бялата блуза с дълъг ръкав обгръщаше силните му ръце, черните шорти разкриваха мускулестите му крака, а по челото му се стичаше пот. Предположих, че е извел кучето си на разходка и е изтървал повода му, но мъжът не носеше никакви обувки.

Защо беше бос?

Нямаше значение. Дали кучето му беше добре?

Трябваше да внимавам повече.

— Толкова съжалявам, не видях... — започнах да казвам, но мъжът изсумтя остро, сякаш думите ми го бяха обидили.

— Какво, по дяволите? Шегуваш ли се с мен? — изкрещя той и ме накара да подскоча леко. Той вдигна кучето на ръце, люлеейки го сякаш беше малко дете. Изправих се заедно с него. Когато той се огледа, аз направих същото.

— Нека те закарам до ветеринаря — казах и забелязах, че кучето трепери, което накара и моето тяло да се разтрепери. Вероятно трябваше да се подразня от тона, с който разговаряше с мен, но не можех да го виня за държанието му, когато беше толкова паникьосан.

Той не отговори, но забелязах колебанието в очите му. Лицето му беше покрито с много гъста, черна и буйна брада. Устата му беше скрита някъде из всичкия този гъсталак, който покриваше лицето му, така че трябваше да се осланям на онова, което ми казваха очите му.

— Моля ви — помолих. — Твърде далеч е да отидете пеша.

Той кимна веднъж и само веднъж, а после отвори вратата и заедно с кучето си се настаниха на предната седалка.

Скочих в колата и я подкарах.

— Какво става? — попита Ема.

— Просто ще заведем кученцето на преглед, миличка. Всичко е наред.

Наистина се надявах да е така.

До най-близкия денонощен ветеринар се стигаше за двадесет минути и пътуването не премина както бях очаквала.

— Завий наляво по „Коблър стрийт“ — нареди той.

— Ще стигнем по-бързо, ако минем по „Харпър Авеню“ — не се съгласих аз.

Той изсумтя, а раздразнението му направо извираше от него.

— Не знаеш какви ги дрънкаш, по дяволите, завий по „Колбър“!

Поех си въздух.

— Знам как да шофирам.

— Дали? Защото си мисля, че точно заради шофирането ти сме заседнали тук.

Бях на пет секунди от това да изритам грубия идиот от колата ми, но скимтящото му куче беше единствената причина, поради която не го направих.

— Вече се извиних.

— Това не помага на кучето ми.

Задник.

— „Колбър“ е следващата вляво — каза той.

— „Харпър“ е по-следващата вдясно.

— Не завивай по „Харпър“.

О, щях да завия по „Харпър“ само за да подразня този кретен. За кой се мислеше?

Завих надясно по „Харпър“.

— Не мога да повярвам, мамка му, че зави по „Харпър“ — изпъшка той. Раздразнението му ме накара да се усмихна, докато не видях, че навсякъде по улицата бяха поставени знаци, че улицата е затворена за ремонт. — Винаги ли си толкова упорита?

— А ти винаги ли си толкова, толкова, толкова... — започнах да заеквам, защото, за разлика от някои хора, не бях добра в споровете. Обикновено ги избягвах, но когато не можех, в крайна сметка се разплаквах като дете, защото думите не се оформяха в ума ми толкова бързо, както обикновено. Аз бях тромавият човек, чийто пиперливи отговори му идваха на ума три дни, след като е приключил спора. — Винаги ли си такъв, такъв...

— Винаги какво? Изплюй камъчето! Използвай думи! — нареди той.

Завъртях волана и направих обратен завой, отправяйки се към „Колбър“.

— Хайде де, Шерлок, можеш да го направиш — каза той подигравателно.

— Пенис — изкрещях и завих по „Колбър“.

В колата настъпи мълчание. Бузите ми пареха, а пръстите ми стискаха здраво волана.

Когато спрях на алеята, той отвори вратата, и без да каже нищо, се втурна към спешното отделение. Чудех се дали не трябва да се разделим тук, но знаех, че нямаше да намеря спокойствие, докато не науча дали кучето е добре.

— Мамо? — попита Ема.

— Да, бебче?

— Какво е пенис?

„Родителски провал номер петстотин осемдесет и две за днес.“

— Нищо, бебче. Казах кърлеж^[2]. Кърлежът е буболечка.

— И ти нарече този човек буболечка?

— Да, огромна буболечка.

— Кученцето ще умре ли? — попита тя след това.

Наистина се надявам, че няма.

След като разкопчах колана на Ема, се отправихме към спешното отделение. Непознатият удряше с ръце по бюрото на рецепцията, а устните му се движеха, но не можех да чуя нищо от това, което казваше. Рецепционистката ставаше все по-неспокойна.

— Господине, просто казвам, че трябва да попълните формулярите и да ни предоставите валидна кредитна карта, или няма да можем да прегледаме домашния ви любимец. Освен това не можете просто така да нахлуете тук бос. Също така няма нужда от подобно отношение.

Непознатият удари с юмруци още веднъж по бюрото, преди да закричи напред-назад, заравяйки ръце в дългата си черна коса и пригладяйки я зад врата си. Вдишванията му бяха дълбоки и накъсани, а гърдите му се повдигаха и спускаха тежко.

— Изглеждам ли ти като някой, който в момента носи шибана кредитна карта в себе си? Бяха излязъл да потичам, идиотка такава! И ако нямаш намерение да направиш нещо, то тогава ми доведи някой друг, с когото да говоря.

Жената потрепери от гневните му думи, както и аз.

— Ние сме с него — казах аз, приближавайки се към рецепцията. Ема хвана ръката ми и стисна здраво Буба с другата си ръка. Бръкнах в чантата си, извадих портфейла си и подадох на жената кредитната ми карта.

Тя присви очи, невярваща.

— Ти си с него? — попита тя почти оскърбително, сякаш непознатият беше някой, който заслужава да бъде сам.

Никой не заслужава да бъде сам.

Погледнах към него и видях недоумението в очите му, което беше придружено с гняв. Исках да прекъсна очния ни контакт, но нещастieto, което плуваше в ирисите му, ми бе твърде познато, за да мога да го направя.

— Да — кимнах, — аз съм с него.

Тя се поколеба.

— Проблем ли има?

— Не, не. Просто трябва да попълните този формуляр.

Взех клипборда от ръката ѝ и тръгнах към зоната за седане. Висящият от стената телевизор беше настроен на „Анимъл планет“, а в ъгъла беше поставен влак, който Ема и Буба бързо заеха. Непознатият продължаваше да се взира в мен, а стойката му си оставаше непоклатима и дистанцирана.

— Нуждая се от малко информация — казах аз. Той се приближи бавно, седна до мен и отпусна ръце в скута си.

— Как се казва? Кучето ти? — попитах.

Той отвори уста и направи пауза, преди да каже:

— Зевс.

Усмяхнах се на името. Перфектно име за големия голдън ретривър.

— Твоето име?

— Тристан Коул.

След като приключих с попълването на документите, ги върнах на рецепционистката.

— Ще платя за всичко, от което има нужда Зевс.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно.

— Сметката може да нарасне доста бързо — предупреди тя.

— Тогава направете така, че да нарасне.

Отново седнах до Тристан. Ръцете му нервно опъваха шортите и се загледах как тялото му се напрегна нервно. Когато погледнах към него, той ме наблюдаваше със същото объркване, което носеше, откакто пътищата ни се пресякоха.

Устните му започнаха да мърморят нещо, докато пръстите му се търкаха бързо един срещу друг, преди да сложи слушалките на ушите си и да натисне „Старт“ на уокмена си.

Ема се приближи до мен и после попита кога ще можем да се приберем вкъщи, а аз ѝ отвърнах, че ще ни отнеме малко повече време. По пътя си обратно към влака тя се спря и се втренчи в Тристан, оглеждайки чертите на лицето му.

— Хей, господине. — Той не ѝ обърна внимание и тя сложи ръце на кръста си. — Хей, господине! — повтори, повишавайки глас. Една година с мама беше превърнала моето мъничко копие в дръзко чудовище. — Хей, господине! На теб говоря! — каза тя, подскачайки. Непознатият най-накрая погледна към нея. — Ти си голям, мазен, гигантски кърлеж!

О, боже!

Не трябваше да ми бъде разрешавано да стана родител. Не струвах като майка. Бях готова да я смърдя, но тогава забелязах малката усмивка, която се появи на устните на Тристан. Беше почти несъществуваща, но можех да се закълна, че ъгълчетата на устните му потрепнаха. Ема имаше начин да накара дори и най-тъмните души да се усмихнат. Аз самата бях живот доказателство за това.

Изминаха още тридесет минути, преди ветеринарят да се появи и да ни информира, че Зевс ще се оправи, и че имал само няколко ожулвания и фрактура на предния крак. Благодарих му, и когато той се отдалечи, ръцете на Тристан се опуснаха и за секунда тялото му остана неподвижно, а после изведнъж всеки един сантиметър от него се разтрепери. С едно дълбоко вдишване ядосаният задник изчезна и на негово място се появи отчаян такъв. Изгуби се в емоциите си и когато издиша, започна да плаче неудържимо. Ридаеше, а сълзите му бяха груби, сурови и болезнени. Очите ми се насълзиха и се кълна, че част от сърцето ми се разби заедно с неговото.

— Хей, Кърлеж! Хей, Кърлеж! Не плачи, Кърлеж — каза Ема, дърпайки блузата на Тристан. — Всичко е наред.

— Всичко е наред — казах, повтаряйки думите на сладкото ми момиченце, а после сложих ръка на рамото му. — Със Зевс всичко е наред. Той е добре. Ти също.

Той наклони глава към мен и кимна в знак, че ми вярва, после си пое още няколко дълбоки глътки въздух, притисна пръсти към очите си

и заклати глава напред и назад. Даваше най-доброто от себе си да скрие смущението и срама си. Няколко секунди по-късно прочисти гърлото си и се отдръпна от мен. Останахме на разстояние един от друг, докато ветеринарят не донесе Зевс и не каза, че е изписан. Тристан обвини ръце около кучето си, което беше уморено, но успя да размаха опашка и даде на собственика си няколко кучешки целувки. Той се усмихна и този път беше невъзможно усмивката му да бъде пропусната. Беше широка усмивка на облекчение. Ако любовта беше момент, то това щеше да бъде точно този.

Останах настрана и не се намесих в личното им пространство. После Ема улови ръката ми и двете последвахме Тристан и Зевс, когато те излязоха от болницата.

Тристан започна да се отдалечава със Зевс в ръцете си, незаинтересуван от превоза си обратно до града. Искях да го спра, но нямах реална причина да го помоля да се върне. Закопчах коланите на седалката на Ема и щом затворих вратата ѝ, почти изскочих извън кожата си, когато видях, че Тристан стоеше на няколко крачки от мен. Очите му се ключиха с моите и аз не отвърнах поглед. Дишането ми стана накъсано и опитах да си спомня последния път, в който бях заставала толкова близо до мъж.

Той пристъпи по-близо.

Аз останах спокойна.

Той си пое дъх.

Аз също.

Един дъх.

Това беше всичко, което можех да си позволя.

Близостта ни накара стомахът ми да се свие на възел и вече бях подготвена да отвърна „Пак заповядай“ на неговото „Благодаря ти“, което бях сигурна, че ще ми каже.

— Научи се да шофираш, мамка му — изсъска той, преди да се отдалечи.

Никакво „Благодаря ти, че плати сметката“, нито „Благодаря ти, че ме докара“, а „Научи се да шофираш, мамка му“.

Добре тогава.

С тих шепот отвърнах на вятъра, който пронизваше охладената ми кожа:

— Пак заповядай, Кърлеж.

---

[1] Под понятието ескимоска целувка се крие нежното триене с върха на носа във върха на носа на партньора. Този сладък начин на „целувка“ означава преданост към партньора. Ескимоската целувка може да бъде и една забавна игра между родителите и техните деца. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — Dick — пенис, Tick — кърлеж. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

— Е, отне ви доста дълго време на вас двете да стигнете тук! — Кати се усмихна, излизайки през входната врата на къщата. Изобщо не предполагах, че с Линкълн ще ни посрещнат, но имаше смисъл, след като не ни бяха виждали от толкова дълго време, а и живееха на около пет минути от нас.

— Бабо! — извика Ема, докато откопчавах коланите на седалката ѝ. Тя скочи от колата и се втурна към баба си, по-щастлива от всякога. Кати обви ръце около нея и я вдигна за една голяма прегръдка. — Връщаме се у дома, бабо!

— Знам! И сме толкова щастливи да го чуем — каза Кати и започна да целува Ема навсякъде по лицето.

— Къде е Попи? — попита тя, имайки предвид дядо ѝ Линкълн.

— Мен ли търсиш? — каза Линкълн, излизайки от къщата. Изглеждаше много млад за своите шейсет и пет години. Кати и Линкълн вероятно никога нямаше да остарееят наистина, имаха най-младите сърца в света и бяха много по-активни от повечето хора на моята възраст. Веднъж бях отишла да бягам с Кати и само след тридесет минути едва не умрях, а тя каза, че бяхме пробягали само една четвърт от маршрута ѝ.

Линкълн взе Ема от жена си и я подхвърли във въздуха.

— Добре, добре, я да видим какво си имаме тук?

— Това съм аз, Попи! Ема! — Тя се засмя.

— Ема! Няма начин! Изглеждаш прекалено голяма, за да си моята мъничка Ема.

Тя поклати глава.

— Аз съм, Попи!

— Е, щом е така, тогава го докажи. Моята Ема винаги ми дава специални целувки. Знаеш ли за тях? — Ема се наведе и потърка носа си първо срещу едната буза на Линкълн, а после срещу другата, преди

да му даде ескимоска целувка. — О, боже, ти си! Е, какво чакате? Имам няколко червени, бели и сини близалки с твоето име на тях. Нека влезем вътре!

Линкълн се обърна към мен и ми намигна. Двамата с Ема забързаха към къщата, а аз се забавих секунда, за да огледам наоколо.

Тревата беше висока, пълна с бурени и глухарчета, или цветенца на желанията, както Ема обичаше да ги нарича. Оградата, която бяхме започнали да поставяме, бе само наполовина свършена, работа, която Стивън никога нямаше да може да завърши. Искахме да имаме ограда в имота, за да не може Ема да излезе и да се скита твърде близо до улицата, както и от огромната гора в задния ни двор.

Допълнителните бели дървени парчета бяха облепени до къщата в очакване на някой, който да завърши работата. За миг хвърлих поглед към задния двор. Отвъд наполовина построената ограда бяха дърветата, които се простираха на километри залесена земя. Една част от мен искаше да побегне, да се изгуби в горите и да остане там в продължение на часове.

Кати се приближи и обви ръце около мен, придърпвайки ме в здрава прегръдка. Рухнах срещу нея, прегръщайки я силно.

— Как се справяш? — попита тя.

— Държа се.

— Заради Ема?

— Заради Ема.

Тя ме стисна точно преди да се отдръпне от прегръдката ни.

— Дворът е пълна бъркотия. Никой не е идвал тук, откакто... — Думите ѝ заглъхнаха, заедно с усмивката ѝ. — Линкълн каза, че ще се заеме с всичко.

— О, не, недей. Наистина мога да се справя.

— Лиз...

— Наистина, Кати. Искам да го направя. Искам да го възстановя.

— Е, щом си сигурна. Поне твоят двор не е най-занемареният двор в квартала — пошегува се тя, като кимна към къщата на съседите.

— Някой живее там? — попитах. — Не мислех, че мястото на господин Ракърс някога ще се продаде след всички слухове, които се носят за него.

— Да. Някой всъщност купи мястото. Сега, не съм клюкарка, но човекът, който живее там, е малко странен. Говори се, че бяга от нещо,

което е направил в миналото си.

— Какво? Искаш да кажеш, че е престъпник?

Кати повдигна рамене.

— Мери Бет каза, че е чула нещо за това как бил намушкар някакъв човек. Гари пък че е убил котка, защото мяукала неправилно.

— Няма начин. Какво? До психопат ли живея?

— О, сигурна съм, че ще бъдеш добре. Знаеш, просто празни приказки в малкия ни град. Съмнявам се, че има някаква истина в тези слухове, но той работи в магазина на чудака Хенсън, така че наистина може би не е наред с главата. За всеки случай просто заключвай вратите за през нощта.

Господин Хенсън беше собственик на магазина „Потребни неща“ в центъра на Медоус Крийк и беше най-странният човек, когото някога бях срещала. Знанието ми за странността му се базираше на онова, което другите казваха за него.

Жителите в града бяха най-добри в клюкарстването и това се бе превърнало в начин на живот в малкия град. Хората бяха в постоянно движение, но истината бе, че никой не стигаше никъде.

Погледнах през улицата и видях трима души, които бяха излезли пред къщите си да съберат пощата си, да клюкарстват. Две жени преминаха забързано покрай къщата ми и ги чух как си говореха за завръщането ми в града — дори не ме поздравиха, но говореха за мен. Зад ъгъла се зададе баща, който учеше малкото си момиченце да кара колело, и както изглеждаше, това щеше да бъде първия й път без помощни колела.

По лицето ми се прокрадна усмивка. Всичко това беше толкова стереотипно за живота в малкия град. Всеки познаваше всеки и клюките се разпространяваха бързо.

— Както и да е. — Кати се усмихна, връщайки ме обратно в реалността. — Донесохме барбекю и още няколко неща за вечеря. Заредихме хладилника ти добре, така че не би трябвало да се тревожиш за пазаруване поне през следващите седмица или две. Плюс това вече нагласихме одеялата на покрива за фойерверките, които трябва да започнат точно... — Небето се изпълни със синьо и червено, възпламенявайки света с цветове. — Сега!

Погледнах нагоре към покрива, за да видя Линкълн, който наместваше Ема в по-удобно в ръцете си и крещяха „Ооо! Аахх!“

всеки път, щом небето биваше осветено от фойерверките.

— Хайде, мамо! — извика Ема, без да сваля очи от изпълненото с цветове небе.

Кати обви ръка около кръста ми и тръгнахме към къщата.

— След като Ема отиде в леглото, имам няколко бутилки с вино с твоето име върху тях.

— За мен? — попитах.

Тя се усмихна.

— За теб. Добре дошла обратно у дома, Лиз.

Дом.

Чудех се кога това жегване при споменаването на думата ще си отиде.

* * *

Линкълн искаше да сложи Ема в леглото, и когато това му отне повече от нормално време, отидох да ги проверя. Ема винаги задаваше неудобни въпроси всяка вечер, когато я слагах в леглото, и бях сигурна, че сега прави същото и с него. Тръгнах на пръсти по коридора, но не се чуваха никакви писъци, което беше добър знак. Надникнах в стаята и ги открих дълбоко заспали на спалнята, а краката на Линкълн висяха от ръба на леглото.

Заставайки зад мен, Кати се изкикоти.

— Не знам кой от двамата е по-развълнуван от завръщането, Линкълн или Ема.

Тя ме поведе към хола, където седнахме пред двете най-големи бутилки вино, които някога бях виждала.

— Ще се опиташ да ме напиеш ли? — засмях се.

Тя се подсмихна.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, то тогава ще трябва да го направя.

С Кати винаги сме били толкова близки. След като израснах с майка, която не беше от най-стабилните, запознанството ми с Кати беше като глътка свеж въздух. Тя ме посрещна с широко отворени ръце и никога не ме пусна. Когато разбра, че съм бременна с Ема, плака дори повече и от мен.

— Чувствам се ужасно заради това, че ги държах разделени за толкова дълго време — казах аз, отпивайки от чашата ми с вино, поглеждайки надолу по коридора към стаята на Ема.

— Миличка, животът ти беше преобърнат с главата надолу. Когато се случи някоя трагедия, в която има намесени и деца, не мислиш, а просто действаш. Правиш това, което смяташ, че е най-добро, превключваш на режим „оцеляване“. Не трябва да се обвиняваш заради това.

— Да. Но аз избягах заради самата себе си, а не заради Ема. Просто ми дойде прекалено много и не можех да се справя. Вероятно щеше да е по-добре, ако Ема беше останала тук. Липсваше й. — Очите ми се насълзиха. — Трябваше да ви посетим и да се обаждам повече. Толкова съжалявам, Кати.

Тя се наведе към мен, отпусвайки ръце на коленете си.

— Сега ме слушай, скъпа. В момента е десет и четиридесет и две и точно в този момент спираш да обвиняваш себе си. Точно сега е моментът да си простиш. С Линкълн разбираме. Знаехме, че имаш нужда от пространство. Не чувствам, че ни дължиш извинение, защото е така.

Избърсах сълзите, които се стекоха от очите ми.

— Глупави сълзи — засмях се засрамена.

— Знаеш ли какво кара сълзите да спрат? — попита тя.

— Какво?

Тя ми наля още една чаша вино. Умна жена. Говорехме си с часове и колкото повече пиехме, толкова повече се смеехме. Бях забравила топлото чувство, което смехът оставяше след себе си. Тя попита за майка ми, а аз не се сдържах и сбръчках нос.

— Все същото. Върти се в кръг и прави същите грешки с все същите типове. Не спирам да се чудя дали няма да стигне до точката, от която няма да има връщане назад. Мисля, че никога няма да се промени.

— Обичаш ли я?

— Винаги. Дори и когато не я харесвам.

— Тогава не се отказвай от нея. Дори и да се нуждаеш от време. Обичай я и вярвай в нея отдалече.

— Кога си станала толкова мъдра? — попитах. Тя се усмихна дяволито и вдигна чашата си към мен, след което си наля още една.

Много умна жена. — Мога ли да ти оставя Ема утре? Ще слеза в града, за да видя дали Мати не се нуждае от помощ за кафето.

— Защо не я оставиш при нас за почивните дни? Така ще можеш да си починеш няколко дни. Дори можем да въведем отново петъчните преспивания. Както и да е, не мисля, че Линкълн ще иска да се отдели дори и за момент от нея.

— Бихте го направили за мен?

— Бихме направили всичко за теб. Плюс това, всеки път, когато отида в кафето, Фей винаги ме пита: „Как е най-добрата ми приятелка? Върна ли се?“, затова предполагам, че няма търпение да те види.

Въпреки че си говорехме почти всеки ден, не бях виждала Фей, откакто Стивън почина, но тя разбираше, че се нуждая от пространство. Надявах се сега да разбере, че се нуждая от приятел, за да премина през това ново начало.

— Знам, че не е подходящото време за това, но мислила ли си да си върнеш бизнеса и отново да го управляваш? — попита Кати.

Преди три години със Стивън бяхме започнали бизнес с вътрешен и външен дизайн. Той се занимаваше с екстериора на къщите, а аз работех върху вътрешния дизайн на частни и фирмени клиенти. Магазинът ни се намираше в центъра на Медоус Крийк и това бяха едни от най-хубавите моменти в живота ми, но истина бе, че уменията на Стивън с тревните площи и бизнес дипломата му печелеха повечето пари за бизнеса ни. Нямах начин да се справя сама. Дипломата ми по вътрешен дизайн ми даваше възможност да работя в някой магазин за мебели и да продавам на хората надценени столове с регулируема облегалка или можех да се върна към колежанската си работа в някой ресторант или кафе за бързо хранене.

— Не знам. Вероятно не. Без Стивън ми изглежда невъзможно. Просто ще си намеря някаква постоянна работа и ще се откажа от тази мечта.

— Разбирам. Но въпреки това не спирай да мечтаеш нови мечти. Беше наистина добра в работата си, Лиз. И това те правеше щастлива. Винаги трябва да се държиш за нещата, които те правят щастлива.

След като Кати и Линкълн си тръгнаха, се захванах да ровичкам в ключалката на предната ми врата, която се предполагаше, че със Стивън ще сменим още преди месеци. С прозявка се отправих към спалнята и замръзнах до вратата. Леглото беше перфектно оправено,

но все още не можех да намеря сила да вляза вътре. Щеше да бъде почти предателство да се плъзна в леглото и да затворя очи без него до мен.

Едно вдишване.

Една стъпка.

Влязох и отидох до гардероба, разтваряйки го широко. Всичките дрехи на Стивън висяха на закачалки и пръстите ми сами се спуснаха по материите, преди да започна да треперя. Свалих всички неща от закачалките и ги захвърлих на земята, а сълзите започнаха да прогарят дупки в клепачите ми. Отворих шкафчетата му и извадих останалите му неща. Дънки, тениски, работни дрехи, боксерки. Всяка една дреха, която Стивън притежаваше, се намери на земята.

Легнах върху купчината и започнах да се въргалям, опитвайки се да вдишам познатия аромат, който отдавна беше изчезнал. Прошепнах името му, сякаш можеше да ме чуе, и прегърнах спомена за това как ме целуваше и държеше в ръцете си. Сълзите на измъченото ми сърце закапаха по ръкава на любимата му тениска, а аз потъвах в скръбта си все повече и повече. Проплакванията ми бяха диви, дрезгави и изпълнени с болка като на създание в неописуема болка. Всичко болеше. Всичко беше счупено. С всяка изминала минута се чувствах все по-изтощена, изтощена от собствените си чувства, докато най-накрая самотата ми не ме унесе в дълбок сън.

Все още беше тъмно навън, когато отворих очи. Красивото малко момиченце и нейната Буба лежаха до мен, завити наполовина с одеялцето ѝ, а останалата половина покриваше мен. В моменти като този се чувствах точно като майка ми. Припомних си как трябваше да се грижа за нея, когато бях дете. Не беше честно спрямо Ема. Тя има нужда от мен. Сгуших се в нея, целунах я по челото и си обещах, че повече няма да се пречупвам.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

На следващата сутрин ведрите Кати и Линкълн се появиха рано, за да вземат Ема за приключенията им през почивните дни. Точно бях тръгнала да излизам от къщата, когато чух, че някой чука на вратата. Отваряйки я, си лепнах фалшива усмивка и се взрях в трите жени, които живееха на моята улица — три жени, които ни най-малко не ми бяха липсвали.

— Мерибет, Сюзън, Ерика, здравейте.

Трябваше да знам, че нямаше да мине много време, преди трите най-драматични клюкарки в града да застанат на верандата ми.

— О, Лиз! — ахна Мерибет, придърпвайки ме в прегръдката си. — Как си, скъпа? Чухме слухове, че си се върнала в града, но нали ни познаваш и знаеш, че мразим клюките, така че трябваше да го видим с очите си.

— Направих ти руло „Стефани“! — възкликна Ерика. — След като Стивън почина, ти си тръгна толкова бързо, така че не успях да ти направя някаква храна за успокоение, но ето че сега успях да ти направя това руло.

— Благодаря ви, дами. Всъщност тъкмо бях тръгнала...

— Как се справя Ема с всичко? — отрязва ме Сюзън. — Справя се, нали? Моята Рейчъл пита за нея и се чуди дали могат отново да си играят, което ще бъде страхотно. — Тя спря и се наведе напред. — Но, само да сме наясно, Ема не страда от депресия, нали? Чувала съм, че може да бъде доста заразна за другите деца.

„Мразя те. Мразя те. Мразя те.“ Усмихнах се.

— О, не. Ема е добре. И двете сме добре. Всичко е наред.

— Значи отново ще се присъединиш към срещите на литературния клуб? Всяка сряда у Мерибет. Децата си играят в мазето, докато ние обсъждаме романа, които сме прочели. Тази седмица сме на „Гордост и предрасъдъци“.

— Аз... — „наистина не искам да ходя“. Очите им се взираха в мен и бях сигурна, че ако откажа, щях да си навлека повече неприятности, а не си струваше. Плюс това щеше да бъде хубаво Ема да бъде заобиколена от момичета на нейната възраст. — Ще бъда там.

— Перфектно! — Очите на Мерибет огледаха двора. — Дворът ти определено има характер — каза тя с усмивка, но всъщност имаше предвид „Кога ще окосиш тревата? Засрамваш ни“.

— Работя по въпроса — обясних. Взех рулото от Ерика и го оставих вътре, след което побързах да изляза навън и да заключа вратата, давайки им ясен сигнал, че трябва да изляза. — Ами, благодаря ви, че се отбихте, дами. Трябва да тръгвам към града.

— О? Какво ще правиш в града? — попита Мерибет.

— Всъщност ще видя дали Мати не се нуждае от допълнителна ръка за „Апетитно и вкусно“.

— Но те вече наеха някого. Съмнявам се, че ще те вземат — обясни Ерика.

— О, значи слуховете, че няма да започнеш своя собствена компания, са верни? Но, разбира се, че не би го направила без Стивън — каза Мерибет.

Сюзън кимна в съгласие.

— Той беше доста добър бизнесмен, а аз знам, че ти имаше само диплома за вътрешен дизайн. Сигурно е доста тъжно да преминеш от нещо толкова чудесно към нещо толкова... обикновено, като това да бъдеш сервитьорка. Знам, че аз не бих могла. Каква крачка назад само.

„Майната ти, майната ти, майната ти.“ Усмихнах се.

— Е, ще видим. Беше чудесно, че се засякохме. Сигурна съм, че ще се виждаме доста честно.

— Срядя в седем! — подсмихна се Сюзън.

Минавайки покрай тях, не успях да се сдържа и извъртях очи, докато ги слушах как си шепнеха, че съм наддала с няколко килограма и колко големи изглеждали торбичките под очите ми.

Влязох в „Апетитно и вкусно“ и се опитах да потисна нервите си. Ами ако не се нуждаеха от допълнителна помощ? Какво щях да правя, за да изкарвам пари? Родителите на Стивън ми казаха да не се тревожа за подобни неща, и че те ще ни помагат, но все пак исках да си намеря някаква работа и да се справям сама. Отваряйки вратата на кафето, се усмигнах, когато чух силния вик, който дойде откъм щанда.

— Моля ви някой да ми каже, че не сънувам, и че най-добрата ми приятелка се е върнала! — изкрещя Фей, докато прескачаше през щанда и ме придърпа в мечешка прегръдка. Наложих се да извъртя към собственика Мати, тъй като тя не ме пускаше. — Мати, кажи ми, че и ти виждаш същото, и че не съм се побъркала от дозата дрога, която взех, преди да дойда на работа.

— Наистина е тук, откачалке. — Той се подсмихна. Мати беше по-възрастен и се справяше с гръмката и жизнена Фей, като въртеше очи и се подсмихваше. Кафявите му очи се заключиха с моите и той кимна. — Радвам се да те видя, Лиз.

Фей отпусна глава на гърдите ми сякаш бяха възглавница.

— Сега, след като си тук, не можеш да напуснеш отново. Никога.

Красотата на Фей беше перфектна и уникална. Имаше боядисана в сребристо коса — уникална за една двадесет и седем годишна — с розови и лилави кичури. Ноктите ѝ винаги бяха лакирани в ярки цветове, а роклите ѝ винаги прегръщаха извивките ѝ на всички правилни места. Но нещото, което я правеше толкова красива, беше самочувствието ѝ. Фей знаеше, че е зашеметяваща, и това нямаше нищо общо с външния ѝ вид. Гордостта идваше отвътре и не се нуждаеше от ничие одобрение за каквото и да било.

Завиждах ѝ за това.

— Всъщност дойдох да проверя дали не се нуждаете от помощ. Знам, че не съм работила тук от колежа насам, но се нуждая от работа.

— Разбира се, че ще те наемем! Хей, Сам! — извика Фей и посочи към един сервитьор, когото не познавах. — Уволнен си!

— Фей! — извиках аз.

— Какво?!

— Не можеш просто така да уволняваш хората — скарах ѝ се, когато видях страха в очите на Сам. Горкият човек. — Не си уволнен наистина — казах.

— О, да, уволнен си.

— Млъквай, Фей. Не, не си. Позволено ли ти е изобщо да уволняваш?

Тя се изпъчи и потупа към табелката си, на която пишеше „мениджър“.

— Все някой трябваше да поеме ролята на мениджър, жено.

Обърнах се към Мати шокирана.

— Направил си я мениджър?

— Тя ме дрогира. — Той се засмя. — Но ако наистина имаш нужда от работа, то трябва да знаеш, че винаги имаме място за теб. Можеш да започнеш на непълно работно време.

— Би било чудесно — усмигнах се на Мати и му благодарих.

— Или можем да уволним Сам — предложи Фей. — Той така или иначе има още една работа на непълно работно време. Освен това е малко зловец.

— Чух те — каза Сам срамежливо.

— Няма значение дали си ме чул, уволнен си.

— Няма да уволняваме Сам — каза Мати.

— Хич не си забавен. Но знаеш ли кое е забавно? — Тя си свали престилката и изкрещя: — Обедна почивка!

— Та сега е едва девет и половина сутринта — измърмори Мати.

— Сутрешна почивка! — поправи се Фей, дърпайки ме за ръката. — Ще се върнем до час.

— Закуската е само половин час.

— Сигурна съм, че Сам ще поеме и моите маси. Сам, вече не си уволнен.

— Никога не си бил уволнен, Сам. — Мати се усмигна. — Един час, Фей. Лиз, до час я искам обратно или тя ще е тази, която ще бъде уволнената.

— Така ли? — попита Фей и постави ръце на бедрата си почти... кокетно. Мати се подсмигна, а очите му се спуснаха по тялото ѝ почти... сексуално?

Какво, по...?

Фей ме хвана под ръка и излязохме от сградата, а в мислите ми продължаваше да витае странното привличане между нея и Мати.

— Какво беше това? — попитах и повдигнах вежда.

— Какво беше кое?

— Това — казах и посочих към Мати. — Малкото сексуално танго, което току-що изиграхте?

Тя не отговори и започна да си дъвче долната устна.

— О, боже мой... Преспала си с Мати?

— Млъкни, по дяволите! Целият свят ли искаш да научи? — Тя се изчерви и се огледа наоколо. — Беше инцидент.

— О? Инцидент казваш? Значи си минала небрежно по главната улица, Мати случайно е тръгнал към теб и пенисът му случайно е изскочил от панталоните му? Тогава едно силно подухване на вятъра го е подхванал и го е вкарал във вагината ти? От този вид инциденти ли?

— Е, не точно. — Тя притисна езика си към вътрешната страна на бузата си. — Вятърът първо го избута към устата ми.

— О, боже мой, Фей!

— Знам! Знам! Ето защо хората не трябва да излизат във ветровити дни. Подухне ли вятър и пенисите се развилняват.

— Не мога да повярвам. Той е два пъти по-възрастен от теб.

— Какво мога да кажа? Имам синдром на липсващия баща.

— Какви ги дрънкаш? Баща ти е страхотен — казах.

— Точно. Мъж на нашата възраст никога не би могъл да се издигне толкова! Но Мати... — Тя въздъхна. — Мисля, че го харесвам.

Това беше шокиращо. Фей никога не употребяваше думата „харесвам“, когато ставаше въпрос за мъж. Тя беше една от най-големите мъжемелачки, която някога бях срещала.

— Какво имаш предвид с това, че го харесваш? — попитах, а гласът ми бе пропит с надежда, че приятелката ми най-накрая е решила да се кротне.

— Уау, я по-спокойно, Никълъс Спаркс. Това, което искам да кажа, е, че харесвам пениса му. Дори му измислих прякор. Искаш ли да го чуеш?

— В името на всичко свято, не.

— О, ще ти кажа.

— Фей! — въздъхнах.

— Угоеният Мати — каза тя, а дяволитата ѝ усмивка ставаше все по-голяма.

— Знаеш ли, няма нужда да ми споделяш подобни неща. Никога. Като никога, ама никога.

— Говоря ти за комбиниран вид Угоен Мати, тип двойна наденичка. Изглежда богът на колбасите най-накрая е чул молитвите ми. Спомняш ли си Розовия Питър и Двойния Ник? Е, този е много по-добър. Угоеният Мати е като обетованата земя на колбасите.

— Мисля, че ще повърна, ако не млъкнеш.

Тя се засмя и ме придърпа по-близо до себе си.

— Господи, липсваше ми. И така, какво ще кажеш? Да се отправим ли към обичайното ни местенце?

— О, определено.

В продължение на няколко пресечки Фей ме размиваше и всеки път се чудех защо бях останала далеч за толкова дълго време. Може би част от мен се чувстваше виновна, знаейки, че ако остана наоколо, ще започна да се чувствам по-добре, а дори мисълта за това тогава ми се струваше ужасяваща. Но точно в този момент имах нужда от това. Когато се смеех, няхах време да плача, а бях толкова уморена от сълзите.

— Странно е да сме тук без Ема — каза Фей, сядайки на клатушката на детската площадка. Бяхме заобиколени от деца и техните родители или бавачки, които тичаха наоколо и играеха, докато ние се спускахме нагоре и надолу на клатушката. Едно дете ни зяпна, като че ли бяхме луди, но Фей побърза да му изкрещи: — Не бързай да порастваш, хлапе, защото това е проклет капан!

През цялото време беше толкова абсурдна.

— И така, от колко време продължава това нещо с Мати? — попитах.

Тя се изчерви.

— Не знам, може би месец. Или два.

— Два месеца?

— Може би седем. Или осем.

— Осем? Какво? Говорихме всеки ден, но никога не си ми казвала за това.

— Не знам. — Тя сви рамене. — Тогава минаваше през всичко това със Стивън, нали знаеш? Щеше да бъде безсърдечно да ги говоря за секс връзките си. — Фей никога не бе имала връзка, но беше професионалист във връзките, които бяха само за секс. — Моите проблеми бяха малки, твоите бяха...

Тя се намръщи и спря да се оттласква на клатушката, оставяйки ме да вися във въздуха. Моментите, в които Фей беше сериозна, бяха редки, но Стивън ѝ беше като брат. Спечкваха се и се заяждаха много повече, отколкото които и да били истински брат или сестра, които някога бях срещала, и се грижеха един за друг. Всъщност тя ни запозна в колежа. Дватамата се познаваха още от пети клас и бяха най-добри приятели. Не я бях виждала тъжна, откакто той почина, но бях повече

от сигурна, че напоследък е точно такава. Бях живяла в свой собствен свят, забравяйки за факта, че най-добрата ми приятелка беше изгубила човека, който ѝ беше като брат. Тя прочисти гърло и се усмихна напрегнато.

— Моите проблеми бяха малки в сравнения с твоите, Лиз.

Тя се отгласна във въздуха.

— Фей, искам да знаеш, че винаги можеш да ми кажеш всичко. Искам да знам всичко за приключенията ти с дивия стар мъж. Плюс това нищо в живота ти не е малко. Имам предвид, в името на Господ, погледни гърдите ти.

Тя се засмя диво, отмятайки глава назад. Когато Фей се смееше, цялата Вселена усещаше щастието ѝ.

— Знаем! С тези цици шега не бива.

— Хайде да те върнем на работа, преди да са те уволнили — предложих аз.

— Ако ме уволни, то тогава ще го заболят топките от въздържание.

— Фей. — Изчервих се, оглеждайки се наоколо към всички хора, които се вираха в нас. — Трябва ти филтър.

— Филтрите са за цигарите, а не за хората, Лиз — пошегува се тя.

Тръгнахме обратно към кафенето, ръка за ръка, като дори крачките ни бяха в синхрон.

— Щастлива съм, че един вид се върна, Лиз — прошепна Фей и отпусна глава на рамото ми.

— Един вид? Какво имаш предвид? Тук съм, върнах се.

Тя ме погледна и се усмихна знаещо.

— Не още. Но скоро ще бъдеш, тортичке.

Начинът, по който можеше да види болката ми, която се криеше под повърхността, беше забележителен. Придърпах я по-близо до мен, сигурна, че никога вече няма да я пусна.

ПЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

— Лиз, как можахте да си тръгнете, без дори да не ми се обадите! — скара ми се майка ми по телефона. С Ема бяхме тук от два дни, а тя ми се обаждаше едва сега. Или е била прекалено разстроена, че съм ѝ оставила само бележка, или е обикаляла града с някой непознат и се е прибрала едва днес.

Вярвах, че е по-скоро второто.

— Съжалявам, но ти знаеше, че планираме да се върнем...
Нуждаем се от ново начало — опитах се да обясня.

— Ново начало в старата ви къща? В това няма никакъв смисъл.

Не очаквах да ме разбере, така че смених темата.

— Как беше вечерята с Роджър?

— Ричард — смъмри ме тя. — Не се преструвай, че не помниш името му. И беше страхотна. Мисля, че той може да е единственият.

Извъртях очи. Всеки мъж, с когото се срещаше, беше единственият, докато изведнъж не беше.

— Да не би да ми въртиш очи? — попита тя.

— Не.

— Правиш го, нали? Понякога си толкова неуважителна.

— Майко, трябва да тръгвам за работа — излъгах. — Може ли да ти се обадя малко по-късно?

Може би утре.

Или следващата седмица.

Просто се нуждаех се от пространство.

— Добре. Но не забравяй кой беше до теб, когато нямаше никой, бебче. Родителите на Стивън може и да ти помагат сега, но ще дойде време, когато ще осъзнаеш кое е истинското ти семейство, и кое не.

Никога не съм била толкова благодарна да сложа край на телефонен разговор.

* * *

Понякога заставах в задния двор и се вирах в дивите храсти и високата трева, опитвайки се да си спомня как изглеждаше преди. Стивън беше направил мястото красиво. Винаги бе имал око за детайлите, когато ставаше въпрос за озеленяване, и почти можех да си представя аромата на цветята, които беше засадил, и които сега бяха мъртви.

— Затвори очи — прошепна Стивън, вървейки към мен с ръце зад гърба си. Направих това, което ми беше казал. — Какво е това цвете? — попита той. Миризмата достигна до носа ми и аз се усмигнах.

— Зюмбюл.

Усмигнах се още по-широко, когато усетих устните му върху моите.

— Зюмбюл — повтори той. Отворих очи и той постави цветето зад ухото ми. — Мислех си да засадя няколко до изкуственото езеро в задния двор.

— Това е любимото ми цвете — казах аз.

— А ти си любимото ми момиче — отвърна той.

Примигнах и се върнах в настоящето.

Очите ми се насочиха към къщата на съседите, чиято трева беше дори по-зле и от моята. Къщата бе направена от червеникавокафяви тухли, а по стените ѝ пълзяха възета с цвета на слонова кост. Тревата им беше десет пъти по-висока от моята. На задната веранда имаше градинско джудже, което беше разбито на парчета, а една жълта пластмасова бухалка лежеше захвърлена в тревата заедно с един играчка динозавър.

Една маса с циркулярен трион стоеше до бараката, чиято червена боя се лющеше. Купчини дървета бяха облежани срещу бараката, което ме накара да се зачудя дали изобщо някой живееше в къщата.

Изглеждаше изоставена, което ме накара да се запитам дали съседите ми бяха с всички си.

Зад къщите на нашата улица започваше гората на Медоус Крийк. Районът беше заобиколен от дървета. Знаех, че дълбоко в тази гора имаше малка река, скрита в тъмните гори, която течеше в продължение на километри. Повечето хора дори не знаеха, че съществува, но когато бяхме в колежа, със Стивън я бяхме открили. До клисурата на реката имаше един малък камък, на който бяха изписани инициалите „СТ“ и „ЕБ“. Бяхме ги издълбали в деня, в който Стивън ме попита дали ще се омъжа за него. Без да се усетя, се озовах в гората, и не след дълго приседнах до едно дърво, взирайки се в отражението ми във водата.

Едно вдишване.

Малка риба плуваше надолу по течението, когато наблизко се чу силен плясък. Извъртях глава наляво, за да видя откъде идваше шума, и се изчервих, щом видях Тристан, който стоеше в реката само по къси гащи и без риза. Той се наведе към водата и започна да мие лицето си, търкайки с пръсти грубата си дива брада. Очите ми затанцуваха по загорелите му гърди, които бяха покрити с косъмчета, когато той започна да хвърля вода по тялото си, почиствайки се. Лявата му ръка беше покрита с татуировки, които се спускаха към гърдите му. Изучавах картините върху тялото му, неспособна да откъсна поглед. Имаше повече, отколкото можех да преброя и все пак очите ми се опитаха да разгледат всяка една. Знаех какви са тези татуировки. Всяка една беше шедьовър от класическите детски романи. Аслан от „Нарния“. Чудовището от „Където бродят дивите неща“. Товарният вагон от „Децата от вагона“. На гърдите му бяха изписани думите „Тук всички сме луди“ от „Алиса в Страната на чудесата“.

Вътрешностите ми експлодираха от великолепието на всичко това. Нямах нищо по-очарователно от мъж, който не само знаеше повечето класически приказки на всички времена, но и който бе намерил начин да ги пресъздаде върху тялото си толкова красиво.

От мократа му коса капеше вода, която се спускаше по челото му и падаше върху гърдите му. Изведнъж не можех да помръдна. Чудех се дали знае колко красив беше и в същото време плащещ. Мислите ми в момента съвпадаха с тези на старата реклама на „Тутси Рол Поп“, докато се взирах в тялото му. „Господин Бухал, колко време мога да се

взирам в този мъж, преди да стане неуместно? Не знам, Лиз, нека разберем. Едно... Две... Три...“

Все още не ме беше забелязал и сърцето ми заблъска в гръдния ми кош, когато започнах да се отдръпвам от реката, надявайки се да не бъда видяна.

Зевс беше завързан за едно дърво, и когато ме видя, започна да лае в моята посока.

Бам!

Тристан насочи дивия си поглед към мен. Тялото му застина, а водата продължаваше да капе от гърдите по ръба на шортите му. Загледах се за момент, когато осъзнах, че се вирам в пакета му. Очите ми се върнаха на неговите. Не се беше преместил дори със сантиметър. Зевс продължаваше да лае и върти опашка, опитвайки се да се освободи от каишката си.

— Следиш ли ме? — попита той. Думите му бяха кратки и резки.

— Какво? Не!

Той повдигна вежда.

Продължих да се вирам в татуировките му. „О, Доктор Сюз и неговите Зелени яйца и шунка.“ Беше забелязал втренчения ми поглед.

„По дяволите. Престани, Лиз.“

— Извинявай — промърморих, а лицето ми изгаряше. Какво правеше тук?

Той повдигна и другата си вежда и не мигна нито веднъж, докато гледаше към мен. Въпреки че можеше да каже нещо, беше решил да ме накара да се почувствам неудобно, като се вира в мен, без да каже и думичка. Беше трудно да го гледаш, защото беше толкова пречупен, но изглежда, че всяка една болезнена част от съществуването му ме привличаше.

Следях всеки негов ход, докато отвързваше каишката на Зевс от дървото и го поведе по посоката, от която току-що бях дошла. Тръгнах след него, за да се върна вкъщи.

Той спря и се извъртя към мен.

— Спри да ме следиш — просъска той.

— Не те следя.

— Правиш го.

— Не.

— Да.

— Не, не, не!

Той отново повдигна вежда.

— Държиш се като някоя петгодишна.

Той се обърна и продължи да върви. Както и аз. На всеки няколко минути той поглеждаше назад и сумтеше, но не си проговорихме повече. Когато достигнахме края на гората, той и Зевс се насочиха към диво обраслия двор до къщата ми.

— Предполагам, че сме съседни — казах аз и се изкикотих.

Начинът, по който се втренчи в мен, накара стомаха ми да се свие на топка. Усещах голяма доза дискомфорт в гърдите си и все пак зад него се криеше онова познато трепване в стомаха, което се появяваше всеки път, щом ме погледнеше в очите.

И двамата влязохме в къщите си, без да се сбогуваме.

Вечерях сама на масата в трапезарията. Когато погледнах през прозорците, видях Тристан, който също седеше на масата си и вечеряше. Къщата му изглеждаше толкова мрачна и празна. Самотна. Когато вдигна поглед и ме видя, побързах да изправам гръб. Усмихнах му се и му помахах. Той се изправи от стола си, отиде до прозорците и пусна щорите.

Не ми отне много време да осъзная, че и спалните ни са една срещу друга, но той побърза да пусне щорите и там.

Обадих се да проверя Ема, чийто глас беше щастлив заради изядените бонбони и времето, прекарано с баба ѝ и дядо ѝ. Около осем часа седнах на дивана в хола и се загледах в празното пространство, опитвайки се да не плача, както ме беше посъветвала Фей.

„Фей: Добре ли си?“

„Аз: Да.“

„Фей: Имаш ли нужда от компания?“

„Аз: Не и тази вечер. Уморена съм.“

„Фей: Имаш ли нужда от компания?“

„Аз: Спя...“

„Фей: Имаш ли нужда от компания?“

„Аз: Утре.“

„Фей: Обичам те, цици.“

„Аз: Обичам те, гърди.“

Почукванията по входната врата, които започнаха след последното ни съобщение, не бяха изненадващи. Осъзнах, че нямаше

начин Фей да не се отбие, защото тя беше наясно, че когато кажа, че съм „добре“, то тогава бях много далеч от добре. Това, което ме изненада, когато отворих вратата, бяха лицата на останалите. Приятели. Водачът на групата беше Фей, която държеше в ръцете си най-голямата бутилка текила, позната на човечеството.

— Имаш ли нужда от компания? — Тя се подсмихна.

Погледнах надолу към пижамата ми и после обратно към текилата.

— Абсолютно.

* * *

— За миг си помислих, че ще тръгнеш вратата в лицата ни. — Стоях изправена в кухнята и наливах шотове, когато чух познатия глас, който идваше зад мен. Обърнах се, за да видя Танер, който се взираше в мен, подхвърляйки си монетата, която винаги се намираще в ръката му, и се хвърлих в прегръдката му. — Хей, Лиз — прошепна той, стискайки ме по-здраво.

Танер беше най-добрият приятел на Стивън и силната връзка помежду им ме беше накарала да си мисля, че съпругът ми може да ме зареже заради мъж. Танер беше строен, с тъмни очи и руса коса. Работеше в автомагазина на баща си, който му го завеща, след като се разболя. Със Стивън бях станали най-добри приятели, когато били събрани като съквартиранти през първата си година в колежа. Въпреки че Танер спря да ходи на училище след първата си година, за да може да работи за баща си, той и Стивън останаха близки.

Танер се подсмихна самодоволно и ме пусна, след което взе два от шотовете. Подаде ми единия и ги изпихме на екс, след което вдигна още два. Усмихнах се.

— Нали знаеш, че бяха за мен.

— Знам. Просто помагам на черния ти дроб.

Наблюдавах го, когато бръкна в джоба си и извади монета. Същата монета, която непрекъснато прехвърляше между пръстите си. Беше странен навик, който имаше още преди дори да се срещнем.

— Виждам, че все още я имаш — засмях се.

— Никога не излизам без нея — отвърна той със смях, преди отново да я прибере в джоба си.

Вгледах се в лицето му, изпълнена с безпокойство. Вероятно не го знаеше, но очите му понякога изглеждаха толкова тъжни.

— Как си?

Раменете му се повдигнаха и спаднаха.

— Хубаво е да видя лицето ти отново. Човече, мина доста време. Освен това ти просто изчезна след... — Думите му заглъхнаха. Думите на всички заглъхваха, преди да споменат смъртта на Стивън. Мислех, че това е нещо хубаво.

— Върнах се — кимнах и налях още четири шота. — С Ема сме тук и ще останем. Просто се нуждаем от малко време, това е всичко.

— Все още ли караш онази таратайка? — попита той.

— И още как. — Прехапах долната си устна. — Вчера блъснах едно куче.

Той остана с отворена уста.

— Не!

— Да. Кучето е добре, но не и колата ми.

— Ще я погледна — предложи той.

Свих рамене.

— Всичко е наред. Сега, когато съм в града, мога да отида навсякъде пеш. Не е голяма работа.

— Ще бъде, когато дойде зимата.

— Не се тревожи, Танер Майкъл Чейс, всичко ще бъде наред.

Той се подсмихна.

— Нали знаеш, че мразя, когато използваш цялото ми име.

Засмях се.

— Точно заради това го правя.

— Е, да вдигнем тост — предложи Танер. Фей влетя в кухнята и вдигна единия от шотовете във въздуха.

— Винаги съм готова за тост, когато има замесена и текила. — Тя се изкикоти. — Или водка, уиски, ром, и всичко друго, което съдържа спирт...

Засмях се и тримата вдигнахме чашите си. Танер прочисти гърлото си.

— За старите приятели и новите начала. Липсвахте ни, Лиз и Ема, и сме дяволски щастливи да ви имаме обратно. Нека следващите

няколко месеца бъдат лесни за вас и помнете, че никога не сте сами.

Изпихме шотовете си на екс.

— И така, един въпрос. Искам да сменя всички ключалки на къщата. Познавате ли някой, който може да го направи?

— Определено. Сам може.

— Сам?

— Сещаш се, мъжът, когото уволних, за да мога да наема теб. Необщителното хлапе от кафето? Баща му има магазин за такива неща и Сам работи там на непълно работно време.

— Наистина ли? Мислиш ли, че ще ми помогне?

— Разбира се. Ще му кажа, че трябва, или ще го уволня. — Фей ми смигна. — Странен е, но е добър и бърз в работата си.

— Откога харесваш бързите мъже? — пошегувах се аз.

— Понякога едно момиче се нуждае от пенис, бира, телевизионно риалити и всичко това в рамките на тридесет минути. Никога не подценявай силата на бързите неща.

Тя си наля още един шот и се отдалечи с танцова стъпка.

— Най-добрата ти приятелка може би е първата жена, която някога съм срещал, която наистина мисли като мъж — пошегува се Танер.

— Знаеш ли, че тя и Мати се...

— Чукат? Да. След като ти си тръгна, тя се нуждаеше от приятелка, на която да се оплаква лице в лице, и не знам как реши, че аз изглеждам така, сякаш имам вагина. Всеки ден се появяваше в автомагазина с нова история за Угоения Мати, които, между другото, ме караха да се чувствам адски неудобно.

Изкикотих се.

— Искаш да кажеш, че не си вярвал на прякорите, които тя измисля?

Той се наведе напред.

— Люспестият Франки? Да не искаш да кажеш, че съществува подобно нещо?

— Фей е далеч от лъжкиня.

— Е, жалко тогава за бедния Франки. — Усмяхнах се, може би заради алкохола или може би защото Танер ми напомни за някои от най-добрите ми спомени. Той скочи върху кухненския плот и потупа мястото до себе си. — И така, как се справя госпожица Ема?

— Дръзка както винаги. — Въздъгнах, мислейки си за бебчето ми.

— Точно като майка си. — Той се засмя.

Леко го блъснах по рамото.

— А аз продължавам да мисля, че е наследила дързостта си от баща си.

— Вярно е, беше доста буен. Помниш ли, когато излязохме за Хелюин и Стивън реши, че може да се сбие с някого, защото беше облечен като нинджа? Не спираше да крещи на всеки, който се приближеше, но вместо истинска и страхотна нинджа, той свърши с насинено око и заради него ни изхвърлиха от три бара.

И двамата се засмяхме, когато си спомнихме колко ужасен пияч беше съпругът ми.

— Ако си спомням правилно, ти не беше по-добър от него. Винаги, когато изпиеше прекалено много, ти се превръщаше в идиот, който се заяжда с хората и в крайна сметка съпругът ми го отнасяше.

— Самата истина. Не съм от най-приятните, когато си пийна повечко, но Стивън го разбираше. По дяволите. Задникът ми липсва. — Той въздъгна. Спряхме да се смеем и очите ми се насълзиха. Неговите също. Останахме смълчани, тъжейки заедно.

— Е — каза Танер, сменяйки темата, — задният ти двор изглежда ужасно. Мога да се отбия и да окося тревата, ако искаш. И може би да издигна оградата.

— О, не, няма нужда. Всъщност мисля да се заема сама с всичко. Ще съм на непълно работно време, така че ще има какво да правя, докато не си намеря постоянна работа.

— Мислила ли си да се върнеш към вътрешното обзавеждане?

Въпросът на седмицата. Повдигнах рамене.

— Истината е, че през изминалата година не мислих за нищо.

— Напълно разбираемо. Сигурна ли си, че не се нуждаеш от помощ? Ще ти помогна с удоволствие, само кажи.

— Да, сигурна съм. Трябва да започна да правя нещата сама, нали се сещаш?

— Разбрано. Но мисля, че трябва да се отбиеш в магазина ми в неделя. Има нещо, което искам да ти дам.

Усмихнах се.

— Подарък?

— Нещо такова.

Сръчквайки го по рамото, му казах, че можем да се срещнем в четвъртък вечер, стига Ема да може да се присъедини към нас.

Той кимна, след което сниши глас, взирайки се в мен.

— Коя е най-трудната част?

Това беше лесен въпрос.

— Понякога, когато Ема направи нещо забавно и аз се провиквам на Стивън да дойде и да я види. Тогава спирам и си спомням. — Най-трудната част, когато загубиш някого, когото обичаш, е фактът, че губиш и себе си. Захапах палеца ми между зъбите си и започнах да дъвча ноктите си. — Край на депресиращите разговори. Какво за теб? Все още ли излизаш с Пати?

Той се присви.

— Всъщност вече не си говорим.

Не бях изненадана. Танер не беше по сериозните връзки, точно като Фей.

— Е, не сме ли просто две тъжни и самотни грахови зърна в шушулка?

Със смях, той грабна бутилката с текила, наливайки ни още шотове.

— За нас.

Останалата част от нощта премина бързо. Спомних си, че се смях на неща, които не бяха смешни, и плаках за неща, които не бяха тъжни, и все пак това беше една от най-хубавите вечери, които бях имала. Когато се събудих на следващата сутрин, лежах в леглото си, несигурна как бях попаднала там. Не бях спала в леглото от инцидента насам. Пресегнах се за възглавницата на Стивън и я прегърнах, вдъхвайки дълбоко, след което затворих очи. Дори и да не го чувствах все още, не можех да отрека факта, че се намирах вкъщи. Това беше новата ми действителност.

ШЕСТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Същата седмица Сам се отби, за да смени ключалките на къщата. Знаех, че Фей го смяташе за странен, но в него имаше нещо толкова непринудено и приятелско. Имаше руса коса, която беше оформил на бодлички, и очила с квадратни рамки, които прикриваха милия му кафяв поглед. Винаги говореше тихо, когато се обръщаше към мен, което беше толкова сладко. Ако помислеше, че ме е обидил — въпреки че никога не го направи — винаги се отдръпваше и се извиняваше със заекване.

— Някои от ключалките не стават за нищо, но има и такива, които са в добро състояние, Елизабет. Сигурна ли си, че искаш да ги сменя всичките? — попита той. — Извинявай, това беше глупав въпрос. Защо иначе би ме помолила да ги сменя. Извинявай — повтори той.

— Не, всичко е наред — усмихнах се. — Просто искам напълно чисто начало, това е всичко.

Той побутна очилата си нагоре по носа си и кимна.

— Разбира се. Е, ще бъда готов до няколко часа.

— Перфектно.

— О! Нека ти покажа нещо. — Той изтича до камиона си и се върна, като държеше нещо малко в ръката си. — Баща ми наскоро получи тези охранителни камери, ако се интересува. Малки са и лесно могат да бъдат скрити от поглед. Няколко камери около къщата ще ти осигурят допълнителна сигурност. Знам, че ако аз бях красива жена и живеях сама с дъщеря си, бих искала допълнителна защита.

Усмихнах се, но този път предпазливо.

— Мисля, че засега няма нужда. Отново ти благодаря, Сам.

— Няма проблем. — Той се засмя. — Единственият човек, който досега е купувал от тях, е Танер, така че се съмнявам, че ще се разпродадат като топъл хляб, както се надяваше баща ми.

Сам работеше бързо и беше добър в това, което правеше. Преди да се осъзная, всички ключалки в къщата бяха подменени с нови.

— Мога ли да ти помогна с нещо друго? — попита той.

— Не. Това е всичко. Всъщност е по-добре да тръгвам. Трябва да съм в кафетерията до десет минути, а колата ми е счупена, така че ще трябва да вървя до там.

— Няма начин. Ще те закарам.

— Не, не. Мога да вървя.

— Вече започна да ръми. Не искаш да си навън в такова време. Наистина няма проблем да те закарам.

Сбърчих нос.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. — Той задържа вратата на камиона си отворена. — Никакъв проблем.

Докато пътувахме към града, Сам ме попита защо мисля, че Фей не го харесва. Дадох най-доброто от себе си да му обясня, че Фей не харесва никого.

— Дай й малко време.

— Тя ми каза, че притежавам всички отличителни черти на психопат — пошегува се той.

— Да, ето каква кучка е.

— И най-добрата ти приятелка.

Подсмигнах се.

— Най-добрата, която някога съм имала.

През останалия път до града Сам ми посочваше хората, които срещаме, разказвайки ми всичко, което знаеше за тях. Каза ми, че лесно научавал клюките в града, тъй като всички го смятали за странен и го игнорирали. — Това там е Луси — каза той и ми посочи към едно момиче, което говореше по мобилния си. — Тя е най-добрата по спелуване в града. През последните пет години спечели всички състезания по спелуване. А това там е Моника. Баща ѝ е бивш алкохолик, но, казано между нас двамата, истината е, че всяка петък вечер пие при Бони Дийн. Онзи там е Джаксън. Преди няколко месеца ми скрита задника, защото си помисли, че съм го нарекъл някак, когато всъщност не съм. Все пак се извини, като се оправда, че тогава е бил дрогиран.

— Уау, наистина знаеш всичко за всеки.

Той кимна.

— Трябва да ми позволиш да те изведа в града на някоя от градските събирания. Тогава ще мога да ти покажа лудостта, което е обзела това място.

Усмихнах се.

— Би било страхотно. — Паркирахме пред кафетерията и стомахът ми се сви на топка, когато погледнах към другата страна на улицата. — Какво за него? — попитах, виждайки бягачия със слушалки в ушите Тристан. Когато достигна магазина на господин Хенсън, той си свали слушалките и влезе вътре. — Каква е неговата история?

— Имаш предвид Тристан? Той е задник. И доста откачен.

— Откачен?

— Ами, работи за господин Хенсън. Трябва да си леко чалнат, за да се занимаваш с него. Господин Хенсън се занимава с вуду и други подобни неща в една стая в задната част на магазина. Откачено е. Хубаво е, че Танер се опитва да го затвори.

— Какво?

— Не си ли чула? Танер иска да разшири магазина си за авточасти и единственото нещо, което стои на пътя му, е този магазин. Дори се опита да започне протест, за да накара господин Хенсън да се откаже от магазина си. Танер казва, че е загуба на пространство, след като никой дори не влиза в това място.

Не можех да не се зачудя дали нямаше нещо повече зад историята с магазина на господин Хенсън, както и защо Тристан работеше там.

* * *

По време на цялата ми смяна се взирах в магазина на господин Хенсън, който беше на отсрещната улица, и където Тристан вероятно подреждаше неща. Магазинът беше зареден с всякакви магически неща. Кристали, таро карти, магически пръчки...

— Имаш ли вибратор?

Думите на най-добрата ми приятелка ме изтръгнаха от мислите ми и почти изпуснах трите чинии с бургери и пържени картопки.

— Фей! — прошепнах и бузите ми започнаха да парят.

Тя се огледа из кафетерията, шокирана от отговора ми на неподходящия ѝ въпрос. — Какво? Държиш се така, сякаш съм те попитала дали имаш херпес. В днешни дни вибраторите са нещо нормално, Лиз, а и точно онзи ден си мислех за твоята жалка, изсъхнала и сбръчкана вагина.

Лицето ми гореше.

— Колко мило от твоя страна — засмях се, поставяйки чиниите пред три възрастни дами, които ме изгледаха с отвращение. — Мога ли да ви донеса нещо друго? — попитах.

— Може би приятелката ти може да използва филтър.

— Повярвайте ми, опитах — усмихнах се и се приближих до Фей, умолявайки я да запази разговора за вагини за някое по-тихо място.

— Слушай, Лиз, това, което искам да кажа, е, че мина доста време, откакто не си правила секс. Как е там долу? Нещо като „Джордж от джунглата“, който среща „Златните момичета“? Повече коса ли има там долу, отколкото тук горе? — попита тя и ме потупа по главата.

— Няма да отговоря на това. — Тя бръкна в джоба на престилката си и извади малкия си черен тефтер, които в миналото ѝ беше носил само беди. — Какво правиш? — попитах предпазливо.

— Ще ти намеря пенис за довечера.

— Фей! Не мисля, че съм готова за подобно емоционално обвързване с някого.

— Какво общо, по дяволите, има секса с емоциите? — учуди се тя напълно сериозна. Дори не знаех откъде да започна, за да отговоря на въпроса ѝ. — Както и да е, познавам един човек, който може да ти помогне да изчистиш двора си от плевелите. Казва се Едуард. Той е като творчески гений, когато става въпрос за подобни неща. Веднъж на един Свети Валентин ми нарисова сърца там долу.

— Толкова си смущаваща.

Тя се ухили.

— Знам. Ще ти запиша час при Едуард Ножиците и тогава ще можеш да си избереш който искаш от тефтера ми, с когото можеш да прекараш една хубава и приятна нощ.

— Не си падам по свалките за една нощ.

— Добре де. Можеш само да лежиш, без да правиш нищо, ако искаш. — Тя се подсмихна. — Но сериозно, Лиз, мислила ли си да започнеш да ходиш по срещи? Просто така, не е нужно да е нещо сериозно. Мисля, че би ти се отразило добре. Не искам да останеш заседнала в нищото.

— Не съм заседнала в нищото — заспорих, малко обидена. — Просто... Имам дъщеря, а и мина само една година от смъртта на Стивън.

Уау!

Бях впечатлена от това, че успях да го изрека, без емоциите да ме превземат.

— Не исках да бъда груба. Знаеш, че те обичам, както и колко много означаваше Стивън за мен.

— Знам...

— Виж, аз съм мъжемелачка, но дори и сърцата на мъжемелачките биват разбивани понякога. Лично на мен сексът ми е помагал, когато съм имала нужда да продължа.

Засмях се.

— Не мисля, че съм готова все още, но ще го имам предвид.

— Разбирам, скъпа. Но ако някога почувстваш, че се нуждаеш от малкото ми тефтерче, само кажи.

Усмихнах се.

— Тефтерът ти изглежда толкова малък. Мога да се закълна, че преди беше по-голям.

Тя отново бръкна в джоба на престилката си и извади още два.

— Не бъди глупава. Просто се опитвах да се държа като дама, като извадя само единия.

* * *

По време на обедната ми почивка любопитството ме превзе и ето как се озовах пред магазина на господин Хенсън. Трябваша ми само няколко секунди, за да разбера, че господин Хенсън продаваше абсолютно всякакви магически неща. Половината от магазина беше кафене, докато другата беше построена като гардероб, който беше изпълнен с неща, които бях виждала в много свръхестествени филми.

Докато влизах, звънецът на вратата издрънча, карайки господин Хенсън и Тристан да се спогледат объркани. Дадох най-доброто от себе си и се опитах да се държа нормално, докато разглеждах магазина, въпреки че можех да почувствам очите им върху мен.

Спрях за момент, протягайки се към най-горния рафт на една от библиотеките. Книга със заклинания? Леле. Подвързията беше увита с канап и беше покрита с прах. Взех друга книга. И двете изглеждаха доста стари и мръсни, но някак красиви. Татко обичаше да търси из винтидж магазините за стари съкровища като тези двете. Имаше огромна колекция от стари книги в кабинета си, които бяха на различни езици и теми, от които той нямаше никакво понятие, но просто обичаше чувството от книгите в ръцете му, както и вида им.

— Колко за тези двете? — попитах господин Хенсън. Той остана смълчан. Повдигнах вежда. — Съжалявам. Затворено ли е? — Когато погледът ми срещна този на Тристан, придърпах книгите към гърдите ми и се изчервих. — Здравсти.

Господин Хенсън прекъсна разговора, което вероятно беше за добро.

— О! Не, не. Отворено е. Просто нямаме много посетители. Особено посетители, които изглеждат като теб — каза господин Хенсън, сядайки на ръба на плота. — Как се каваш, мила?

Въпросът му ме накара да отклоня поглед от Тристан. Прочистих гърло, доволна от разсейването.

— Елизабет. А вие?

— Аз съм господин Хенсън. И ако не бях с четири десетилетия по-стар от теб и толкова завладян от мъжката анатомия, бих те поканил на танци в старата плевня.

— Танци? Какво ви кара да мислите, че момиче като мен се интересува от танци?

Погледът му се изпълни с удоволствие, но той не отговори.

Приближих се и седнах до него.

— Значи това е вашият магазин.

— Така е. Всеки инч и всеки квадрат. Освен, ако не го искаш. — Той се засмя. — Защото, ако го искаш, тогава е твой. Целият.

— Много изкушаващо, но трябва да кажа, че съм чела всяка една от книгите на Кинг поне по пет пъти и идеята да приема магазин, наречен „Неизживени спомени“, никак не ми се нрави.

— Между нас казано, си мислех да го нарека „Сбъднати молитви“, но не съм много религиозен човек.

Изкикотих се. Тристан също.

Погледнах към него, доволна от това, че се смеем заедно, но той спря да се смее.

Насочих погледа си към книгата.

— Би ли било проблем, ако измъкна тези от ръцете ви?

— Твои са. Безплатно.

— О, не. Искам да платя за тях.

Заспорихме, че няма нужда да плащам за тях, но аз не се отказвах. В крайна сметка господин Хенсън отстъпи.

— Ето защо харесвам мъже. С жените си приличаме твърде много. Ела някой друг път и ще ти гледам безплатно на таро.

Усмихнах се.

— Звучи забавно.

Той се изправи и тръгна към склада на магазина.

— Тристан, ще я обслужиш, нали? — Господин Хенсън се обърна към мен и кимна, преди да изчезне отзад.

Тристан отиде на касата и аз го последвах.

Внимателно поставих книгите на тезгяха и очите ми се насочиха към черно-белите снимки в рамки на гората зад къщата ми, които висяха на стената зад мен.

— Красота — казах, взирайки се в снимките.

Тристан маркира книгите.

— Благодаря.

— Ти ли си ги заснел?

— Не — отвърна той, поглеждайки към снимките, — издялах ги от дърво и после добавих черното мастило.

Зяпнах невярващо с отворена уста и се приближих към тях. Едва когато се застанах близо, забелязах, че всъщност „снимките“ бяха от дърво.

— Красиви са — измърморих отново. Когато очите ми срещнаха неговите, стомахът ми се сви на топка от нерви. — Здравсти — повторих, въздъхвайки. — Как я караш?

Той опакова нещата ми, игнорирайки въпроса ми.

— Ще плащаш ли, по дяволите, или какво?

Намръщих се, но изглежда него не го беше грижа.

— Извинявай. Да. Ето — казах, подавайки му парите. Благодарих му, и преди да изляза от магазина, го погледнах за последно. — През цялото време се държиш като простак и всички в града те знаят като безчувствен човек, но когато разбра, че със Зевс всичко ще е наред, ти се пречупи. Знам, че не си чудовище, Тристан. Просто не разбирам, защо се преструваш на такава.

— Това е най-голямата ти грешка.

— Коя? — попитах аз.

— Държиш се така, сякаш знаеш и едно проклето нещо за мен.

СЕДМА ГЛАВА

ТРИСТАН

2 април 2014

Пет дни до сбогуването

Когато таксито ни остави с баща ми пред болницата, аз се затичах към спешното. Очите ми се стрелкаха из помещението, търсейки нещо или някой познат.

— Мамо — извиках, карайки я да вдигне глава. Свалих бейзболната си шапка и забързах към нея.

— О, миличък — проплака тя, втурвайки се да ме прегърне.

— Как са те? Как е...

Майка ми започна да ридае по-силно и цялата се тресеше.

— Джейми... Джейми си отиде, Тристан. Бореше се, но не успя.

Отдръпнах се назад и стиснах върха на носа ми.

— Какво имаш предвид? Разбира се, че не си е отишла. Тя е добре. — Очите ми се насочиха към баща ми, който беше шокиран. Объркан. Наранен. — Татко, кажи ѝ. Кажи ѝ, че Джейми е добре.

Той сведе глава.

Цялото ми същество се присви от болка.

— Чарли? — попитах, сигурен, че не искам да чуя отговора.

— Той е в интензивното. Не се справя добре, но е...

— Тук. Той е тук. — Прокарах пръсти през косата си. Той беше добре. — Може ли да го видя? — попитах. Тя кимна. Забързах към стаята на сестрите и те ме отведоха в стаята на Чарли. Закрих уста с ръка, когато видях малкото си момче, което беше закачено към безброй машини. В гърлото му имаше тръба, целите му ръце бяха в абокати, а лицето му беше цялото в драскотини и натъртено.

— Иисусе!.. — прошепнах.

Сестрата ми се усмихна предпазливо.

— Можете да подържите ръката му.

— *Защо е тръбата? З-з-защо има тръба в гърлото му? — заекнах. Съзнанието ми се опитваше да остане с Чарли, но истината за Джейми бавно се прокрадваше в ума ми. Джейми си беше отишла. Но как? Как беше възможно да я няма вече?*

— *По време на катастрофата белият му дроб е отказал и трудно си поемаше въздух. Тръбата е там, за да му помага да диша.*

— *Не може да диша сам?*

Тя поклати глава.

— *Ще се оправи ли? — попитах, взирайки се в очите ѝ, които бяха изпълнени с вина.*

— *Аз не съм доктор. Само те могат...*

— *Но можеш да ми кажеш, нали? Ако беше на мое място и току-що беше изгубила съпругата си... — Думите ме задавиха. — Ако това малко момче беше всичко, което имаш, всичко, което ти е останало, щеше да искаш да разбереш дали има останала някаква надежда, нали? Би помолила всеки да ти каже какво да правиш. Как да се държиш. Какво би сторила?*

— *Господине...*

— *Моля ви — замолих се. — Моля ви!*

Тя сведе поглед към земята, преди да ме погледне в очите.

— *Бих държала ръката му.*

Кимнах. Беше ми казала повече истина, отколкото бях готов да чуя. Тръгнах към стола до леглото на Чарли и взех ръчичката му в моята.

— *Здравей, приятелче. Татко е. Тук съм, разбра ли? Знам, че не бях наоколо, когато трябваше, но сега съм тук. Татко е тук и има нужда да се бориш за него. Можеш ли да го направиш, приятелче? — От очите ми закапаха сълзи, и когато се наведох да го целуна по челото, те закапаха върху бузите му. — Татко иска да порботиш върху дишането си. Трябва да се оправиш, защото се нуждае от теб. Знам, че хората казват, че децата са тези, които се нуждаят от родителите си, но това е лъжа. Имам нужда от теб, за да продължа да живея. Нуждая се от теб, за да мога да продължа да вярвам в света. Приятелче, трябва да се събудиш. Не мога да изгубя и теб, разбираш ли? Трябва да се върнеш при мен... моля те, Чарли... върни се при татко.*

Гърдите му се повдигнаха, когато се опита да издиша и машините започнаха да бибипкат бързо. Лекарите се втурнаха в стаята и издърпаха ръката ми от тази на Чарли, който се тресеше неконтролируемо. Те започнаха да си крещят един на друг, изричайки думи, които не разбирах, правейки неща, които не можех да проумея.

— Какво става? — изкрещях аз, но никой не ме чу. — Какво става? Чарли! — изревах, когато две сестри се опитаха да ме изведат от стаята. — Какво правят? Какво... Чарли! — извиках, все по-силно и по-силно, докато те ме извеждаха от стаята. — ЧАРЛИ!

* * *

Късно в петък вечерта седнах на масата в трапезарията и набрах един номер, който преди ми беше толкова познат, но не бях използвал отдавна. Задържах телефона до ухото ми, когато започна да звъни.

— Ало? — каза познат спокоен и тих глас. — Тристан, ти ли си? — Безпокойството в гласа й накара стомахът ми да се свие на топка.

— Сине, моля те, кажи нещо... — прошепна тя.

Притиснах юмрук към устата си, но не отговорих.

Затворих. Винаги затварях. Седях сам в тъмнината през останалата част от нощта, позволявайки й да ме погълне целия.

ОСМА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

В събота сутринта бях сигурна, че бях на път да събудя целия квартал, докато се опитвах да запаля косачката, която продължаваше да се изключва на всеки няколко секунди. Винаги изглеждаше толкова лесно, когато го правеше Стивън, но аз нямах същия късмет.

— Хайде де. — Дръпнах веригата за стартиране на двигателя още веднъж и след няколко изръмжавания той отново изгасна. — Исусе Христе! — Продължих да опитвам отново и отново, изчервявайки се, когато няколко съседни от другата страна на улицата се възряха в мен.

Бях на път да дръпна веригата още веднъж, когато една ръка се отпусна върху моята и ме накара да подскоча стреснато.

— Спри! — скара ми се Тристан, който беше свъсил вежди и ме гледаше с раздражение. — Какво, по дяволите, правиш?

Намръщих се, загледана в стиснатите му устни.

— Кося тревата.

— Не косиш тревата.

— Да, кося я.

— Не, не го правиш.

— Тогава какво правя? — попитах.

— Събуждаш целия шибан свят! — оплака се той.

— Сигурна съм, че хората в Англия вече са будни.

— Просто млъкни.

Хмм. Изглежда беше непоносим не само рано сутрин, а денонощно. Той издърпа косачката от ръцете ми.

— Какво правиш? — попитах.

— Ще окося тревата ти, за да не събудиш целия шибан свят без Англия.

Не знаех дали трябва да се засмея, или да заплача.

— Не можеш. Освен това мисля, че косачката е повредена. — Само след няколко дръпвания на веригата от негова страна косачката се събуди за живот. „Е, това беше засрамващо.“ — И все пак. Не можеш да окосиш тревата ми.

Той не се обърна дори веднъж да ме погледне. Просто се отдаде на работата си — работа, която никога не съм го молила да върши. Бях на секунда от това да продължа да споря с него, но после си спомних, че беше убил котка само защото не мяукала както трябва, и, е, ами, харесвах тъжния си живот достатъчно и не исках да рискувам.

* * *

— Свърши страхотна работа в двора — казах, наблюдавайки Тристан, който изключваше косачката. — Съпругът ми... — спрях, поемайки си дъх. — Покойният ми съпруг винаги я косеше по диагонал. И след това казваше: „Скъпа, ще събера окосеното утре, сега съм прекалено уморен“.

Засмях се на себе си, поглеждайки към Тристан, когото всъщност вече не виждах.

— Окосената трева щеше да остане в двора най-малко една седмица, може би две, което беше странно, защото той винаги я събираше в задните дворове на хората, за които работеше. — Гърлото ми се стегна и в очите ми запариха сълзи. Обърнах гръб на Тристан и изтрих сълзите, които бяха успели да избягат изпод клепачите ми. — Както и да е, харесва ми, че я окоси по диагонал.

Глупави спомени. Грабнах бялата метална дръжка на мрежестата врата, но спрях, когато го чух.

— Винаги се промъкват така и те повалят — прошепна той като изоставена душа, целуващата любимите си същества за сбогом. Гласът му беше по-спокоен, отколкото преди. Все още беше леко дрезгав, но този път в него се долавяше и невинност. — Малките спомени.

Обърнах се с лице към него. Беше се облегал на косачката и в погледа му имаше повече живот, отколкото някога бях виждала, но беше тъжен живот. Пречупени бурни очи. Вдишах дълбоко, опитвайки се да не пропадна в този поглед.

— Понякога си мисля, че малките спомени са по-лоши, отколкото големите. Мога да се справя със спомените за рождения му ден или деня на смъртта му, но спомените за това как косеше тревата, как четеше комиксите от вестника или как пушеше само по една цигара в навечерието на Нова Година...

— Или начина, по който тя завързваше обувките си, скачаше в локви или докосваше ръката ми с показалеца си и винаги рисуваше сърце...

— И ти ли си изгубил някого?

— Съпругата ми.

О!

— И сина ми — прошепна той по-тихо от преди.

Сърцето ми се разби заради него.

— Много съжалявам. Дори не мога да си представя...

Нямах сили дори да го кажа и той се втрени в наскоро окосената трева. Идеята да изгубя и двамата, любовта на живота ми и малкото ми момиченце беше прекалено много. Щях да се предам.

— Начинът, по който той казваше молитвите си, как пишеше „Р“ на обратно или как чупеше играчките си само за да може да ги поправи... — Гласът му трепереше, както и тялото му. Вече не говореше на мен. И двамата живеехме в своите светове от малки спомени, които бяха различни, и все пак бяхме успели да изпитаме нещо един към друг. Самотниците винаги разпознават другите самотници. И днес, за пръв път започнах да виждам човека зад брадата.

Наблюдавах нещастните му очи да се изпълват с емоции, когато той постави слушалките на ушите си, след което започна да събира окосената трева, без да ми проговори повече.

Можех да видя защо хората в града го наричаха задник. Не беше мил, не беше уравновесен или беше пречупен на всички правилни и грешни места, но не можех да го виня за държанието му. Истината беше, че завиждах на способността на Тристан да избяга от реалността и да се дистанцира от света около себе си. Сигурно беше хубаво да не чувстваш нищо и, Господ ми беше свидетел, че и аз исках да се изгубя в себе си, но имах Ема, която ми помагаше да запазя здравия си разум.

Ако бях изгубила и нея, със сигурност щях да изпразня съзнанието си от всички емоции и всичката болка.

Тристан замръзна на едно място, когато приключи с работата си, но гърдите му продължиха да се издигат и спадат мъчително. Той се обърна към мен със зачервени очи и вероятно разпокъсани мисли. Прокашля се и изтри потното си чело с ръка.

— Готово.

— Искаш ли да закусиш? — попитах, изправяйки се. — Има достатъчно и за теб.

Той примигна веднъж, преди да избута косачката обратно на верандата ми.

— Не.

Тръгна към своята веранда, скривайки се от погледа ми. Докато стоях там изправена, затворих очи и поставих ръка на сърцето ми, позволявайки си да се изгубя за малко.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

На следващата сутрин знаех, че трябва да се отбия до магазина на Танер за изненадата, за която ми беше споменал по-рано тази седмица. Ема, Буба и аз отскочихме до града, Ема пееше своята версия на „Замръзналото кралство“, докато аз се опитвах да изтръгна миглите си една по една, а Буба за мое удоволствие беше все същата мълчалива плюшена играчка.

— Чичо Ти! — извика Ема, втурвайки се към Танер, чиято глава надничаше под капака на една кола. Той се обърна, а лицето и тениската му бяха покрити с машинно масло.

Той я вдигна на ръце и я завъртя, след което я прегърна здраво.

— Здравей, дребосъче. Какво е това зад ухото ти? — попита я той.

— Нямам нищо зад ухото!

— О, мисля, че грешиш. — Той извади вярната си монета иззад ухото на Ема, карайки я да се превие от смях, което накара и мен да се усмихна. — Как си?

Ема се усмихна и се впусна да разказва за това как ѝ бях позволила да си избере сама дрехите, като крайният ѝ избор беше лилава пачка за балет, чорапи с цветовете на дъгата и тениска със зомби пингвини.

Усмигнах се. Танер се взираше в нея, сякаш наистина беше заинтригуван от историята ѝ. След няколко минути той ѝ даде няколко долара и я изпрати заедно с един от работниците си, Грей, да атакува машината за бонбони. Дори и отгук можех да чуя Ема, която преразказваше историята за облеклото си на бедния Грей.

— Много по-сладка е, отколкото си спомням. — Танер се усмихна. — Има твоята усмивка.

Ухилих се и му благодарих, въпреки че усмивката ѝ ми напомняше повече тази на Стивън.

— И така, имам нещо за теб. Ела тук. — Той ме поведе към задното помещение, където имаше кола, която бе покрита с брезент. Краката ми се подкосиха, когато той го издърпа.

— Как? — попитах, обикаляйки около джипа и прокарвайки пръсти по гладкия метал. Колата на Стивън изглеждаше по-нова от всякога. — Беше разбита.

— Ах, драскотините и натъртванията винаги могат да бъдат поправени.

— Трябва да ти е струвало цяло състояние.

Той сви рамене.

— Стивън беше най-добрият ми приятел. Ти си една от най-добрите ми приятели. Просто исках да имаш нещо познато, когато се върнеш у дома.

— Винаги ли си знаел, че ще се върна?

— Всички се надявахме. — Той ухапа долната си устна, докато се взираше в джипа. — Все още продължавам да се обвинявам. Седмица преди да се случи инцидента го умолявах да се отбие, за да прегледам колата, а той ми отвърна, че може да изкара още няколко месеца така. Не мога да спра да мисля, че може би щях да забележа, че нещо не е наред, ако само се беше отбил да ме види. Ако ме беше оставил да погледна под капака, тогава може би той все още щеше... — Той стисна върха на носа си и замълча.

— Вината не е твоя, Танер.

Той подсмръкна и ми се усмихна напрегнато.

— Да, ами... тази мисъл не ми дава мира. Хайде, скачай вътре.

Пристъпих към седалката на шофьора и седнах. Затворих очи и си поех няколко дълбоки глътки въздух, след което положих ръка върху пасажерската седалка, очаквайки топлината на чуждата ръка. „Не плачи. Не плачи. Добре съм, добре съм.“ Тогавя почувствах нечий допир, и когато отворих очи, видях малката ръчичка на Ема върху моята. Лицето ѝ беше цялото омазано в шоколад и тя ми се усмихна широко, карайки ме да направя същото.

— Добре ли си, мамо? — попита тя.

Едно вдишване.

— Да, миличка. Всичко е наред.

Танер се приближи към мен и ми подаде ключовете.

— Добре дошли у дома, дами. Помни, че ако се нуждаеш от помощ за моравата или нещо друго, просто ми се обади.

— Кърлеж вече го направи — възкликна Ема.

Танер повдигна вежда.

— Какво?

— Всъщност накрая наех човек да я окоси. Е, един вид. Все още не съм му платила.

— Какво? Лиз, щях да я окося безплатно. Кого нае?

Знаех, че отговорът няма да му хареса.

— Казва се Тристан...

— Тристан Коул? — Танер прокара ръце през лицето си, което започваше да се зачервява. — Лиз, той е задник.

— Не е.

Да, добре де, такъв е.

— Повярвай ми, такъв е. Както и откачен. Знаеш ли, че работи за господин Хенсън? Той е жив пример за пълна лудост.

Не знаех защо, но думите на Танер ме накараха да се почувствам така, сякаш се отнасяха за мен.

— Това беше наистина грубо, Танер.

— Той е луд. А Тристан е опасен. Просто... нека ти помогна с работата по къщата. Господи. Мразя това, че ти е съсед.

— Всъщност свърши страхотна работа. Наистина не е голяма работа.

— Разбира се, че е. Ти просто си прекалено доверчива. Трябва да използваш повече главата си, отколкото сърцето си. Трябва да мислиш.

Ауч!

— Това хич не ми харесва, Лиз. И се съмнявам, че би се харесало и на Стивън.

— Да, ами... Той вече не е тук — просъсках, чувствайки се малко засрамена и много наранена. — Не съм глупачка, Танер. Мога да се справя с това. Просто... — спрях, принуждавайки се да се усмихна. — Благодаря ти за джипа. Нямах идея колкото много означава за мен.

Вероятно беше видял отвъд фалшивата ми усмивка, защото сложи ръка на рамото ми.

— Съжалявам. Такъв съм задник. Просто се тревожа. Ако нещо ти се случи...

— Добре съм. В безопасност сме, заклевам се.

— Добре. Е, сега изчезвай, преди да кажа още нещо, за което ще съжалявам. — Той се подсмихна. — Ема, грижи се за майка си, става ли?

— Защо? Аз съм детето, не тя — отвърна дръзко Ема. Не можах да се въздържа и се засмях, защото тя беше сто процента права.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Всеки петък, след като оставех Ема при баба ѝ и дядо ѝ, отивах в града на фермерския пазар. Всички жители на града слизаха в центъра на Медоус Крийк, за да продават продуктите си. Миризмата на пресен хляб, цветята и клюките винаги правеха така, че пътуването да си заслужава.

Със Стивън винаги идвахме на пазара, за да разгледаме свежите цветя, така че, когато петъчната доставка от свежи рози пристигна, аз се изправих в средата им, вдишах спомените и издишах болката.

По време на седмичното ми пътуване до фермерския пазар винаги виждах Тристан, който също се разхождаше наоколо. Не си бяхме проговорили, откакто ми беше окосил тревата, но не можех да спра да мисля за тъжните му очи, както и за съпругата и сина му. Кога ги беше изгубил? И как? От колко дълго Тристан живееше в този кошмар?

Исках да науча повече.

Понякога го виждах да влиза в бараката в задния си двор, в която оставаше с часове. Излизаше навън само когато трябваше да разреже някое дърво с циркулярния си трион, след което отново се връщаше и скриваше вътре.

Всеки път, когато минеше покрай мен, бузите ми се обагряха в розово и се обръщах, правейки се, че не съм го видяла. Въпреки че бях. Винаги го забелязвах и не бях сигурна защо.

Всички ми казаха, че е коравосърдечен, и аз им вярвах. Виждах суровата действителност, която живееше в Тристан. Но също така виждах и друга негова страна, която много от тях не забелязваха. Видях как се разпадна, когато разбра, че със Зевс всичко ще бъде наред. Бавно се беше отворил за загубата на жена си и сина си. Виждах нежната и пречупена страна на Тристан, която изглежда мнозина пропускаха.

В този момент, в средата на фермерския пазар, бях заинтригувана от друга страна на Тристан. Всяка седмица се разхождаше наоколо и изглеждаше така, сякаш не вижда никого. Беше фокусиран върху мисията си, която винаги беше да напълни няколко торби с хранителни стоки и да купи свежи цветя. След това изчезваше отвъд хълмовете, отбивайки се до моста, където винаги оставяше цветята и торбите на един бездомен човек.

Когато подаде чантите на мъжа, бях само на няколко крачки от него, тъй като се прибирах вкъщи. Когато се приближих, не успях да сдържа усмивката си. Той тръгна обратно към къщата си.

— Здравей, Тристан.

Погледът му беше празен, когато се взря в мен.

После продължи да върви.

Сякаш отново се бяхме върнали към първия ден от запознанството ни. Забързах, за да се изравня с него.

— Просто исках да ти кажа, че мисля, че това беше много мило. Това, което направи за този човек, беше много сладко. Мисля, че е наистина...

Той се извъртя рязко и пристъпи към мен, след което присви очи и стисна зъби.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Какво? — заекнах, объркана от тона му.

Той пристъпи по-близо.

— Да не мислиш, че не забелязвам начина, по който ме гледаш?

— За какво говориш?

— Нека да се изясним — прошепна той дрезгаво. Примигна веднъж, преди буреносните му очи да се присвият отново. — Не искам да имам нищо общо с теб, ясно ли е? Окосих ти тревата, защото ме дразнеше. Това е всичко. Не искам да имам нищо общо с теб отново. Така че престани с проклетите погледи.

— Ти ми... ти си мислиш, че се опитвам да те сваля? — проплаках, когато достигнахме върха на хълма. Той повдигна вежда и ме погледна с поглед, който казваше по-дяволите-да-мисля-че-ме-сваляш. — Просто се опитвах да бъда мила, ясно? Ти даде на този мъж храна, прасе такова! И не се опитвах да те сваля, а просто да разговарям с теб.

— Защо би искала да разговаряш с мен?

— Не знам! — казах. Наистина не бях сигурна защо исках да разговарям с някой, който в даден момент се държеше мило, а в следващия грубо. Един ден се отваряше за демоните си, а на следващия ми крещеше заради това, че съм му казала „здравей“. „Не мога да спечеля.“ — Глупавата аз, да си помисля, че можем да бъдем приятели.

Веждите му се сбръчкаха.

— Защо бих искал да се сприятеля с теб?

През тялото ми премина тръпка. Не бях сигурна дали се дължи на лекия бриз, или на Тристан, който нарушаваше личното ми пространство.

— Не знам. Защото изглеждаш самотен и аз съм самотна. Помислих си...

— Нищо не си си помисляла.

— Защо си толкова гаден?

— Защо винаги ме наблюдаваш?

Устните ми се разтвориха, но нямах отговор на въпроса му. Взирахме се един в друг толкова близо, че телата ни почти се допираха и устните ни почти се докосваха.

— Всички в този град се страхуват от мен. Плаша ли те, Елизабет? — прошепна той, а дъхът му пареше устните ми.

— Не.

— Защо не?

— Защото те виждам.

За част от секундата студеният му поглед омекна, сякаш беше объркан от тези три думи. Но аз наистина го виждах. Видях омразата в погледа му и забелязах болката в гримасата му. Видях пречупените части в него, които по някакъв странен начин съвпадаха с моите собствени.

Без да мисли, Тристан ме придърпа към тялото си и устните му се притиснаха силно срещу моите. Обърканите ми мисли започнаха да избледняват, когато езикът му се плъзна между устните ми и аз му отвърнах. Господи, това ми липсваше. Липсваше ми целуването. Усещането да пропаднеш в някого, който те задържа да не удариш дъното. Топлото чувство, което заливаше тялото ти, когато друг човек споделя дъха си с теб.

Липсваше ми да бъда държана, да бъда докосвана и желана...

Липсваше ми Стивън.

Целувките на Тристан бяха гневни и тъжни, извиняващи се и агонизиращи, сурови и неподправени.

Точно като моите.

Плъзнах език по долната му устна и притиснах ръце към гърдите му, усещайки бързите удари на сърцето му, които се вливаха в пръстите ми и преминаваха в тялото ми.

За няколко секунди се почувствах като преди.

Цяла.

Завършена.

Част от нещо божествено.

Тристан припряно отдръпна устни си от моите и ми обърна гръб, връщайки ме обратно към настоящата ми жестока реалност.

Пречупена.

Незавършена.

Самотна през цялото време.

— Престани да се държиш така, сякаш ме познаваш, защото не е така — каза той, след което започна да се отдалечава, оставяйки ме да стоя там объркана.

Какво беше това?!

— И ти го почувства, нали? — попитах, гледайки го как се отдалечава. — Сякаш все още са тук. Стивън и жена ти...

Той се обърна и ме изгледа яростно.

— Никога повече не споменавай жена ми. Не знаеш нещо за нея или за мен.

След което отново се обърна и забърза напред.

Беше го почувствал.

Сигурна бях, че е.

— Не можеш... не можеш просто така да си тръгнеш, Тристан. Можем да поговорим. За тях. Можем взаимно да си помогнем да си спомним.

Най-големият ми страх беше идеята, че ще забравя.

Той продължи да върви.

Отново забързах след него.

— Освен това така се сприятеляваш с някого. Като го опознаеш, за да има с кого да поговориш.

Гърдите ми се повдигаха и спускаха забързано, докато ставах все по-разстроена от това, че си беше тръгнал просто така от разговора ни, както и от това, че беше прекъснал най-болезнената и удовлетворяваща целувка, която устните ми някога бяха изпитвали. Беше ми помогнал да си спомня какво е да се почувстваш отново щастлив и го мразех заради това, че си беше тръгнал. Мразех го и заради това, че ми беше отнел малкия момент на страст, които ми беше напомнил за любовта, която ми беше отнета.

— Господи, защо трябва да си такова... такова... чудовище?!

Той се извъртя към мен и за миг успях да зърна мъката в очите му, преди да стисне челюстта си и изражението му отново да стане студено.

— Не те желая, Елизабет. — Той вдигна ръце във въздуха в знак на безсилие и пристъпи към мен. — Не искам да имам нищо общо с теб. — Той пристъпи по-близо, а аз отстъпих назад. — Не искам да говоря с теб за шибания ти мъртъв съпруг. — Още една крачка напред. — Не искам да ти разказвам нищо за мъртвата ми съпруга. — Две крачки напред и две назад. — Не искам да те докосвам. — По-близо, отдръпване. — Не искам да те целувам. — Крачка. — Не искам да те оближа. — Отново две крачки назад и две напред. — И със сигурност, по дяволите, не искам да ти бъда шибан приятел, така че просто ме остави на мира и си затвори шибаната уста! — изрева той, извисявайки се над мен, думите, излизащи от устата му, бяха като гръмове, които ме караха да подскачам.

Когато пристъпих отново назад, подметката на обувката ми се плъзна по един камък, след което се затъркалях надолу по хълма. През целия път надолу тялото ми подскачаше и се удряше в неравности. Като оставех настрана няколкото одрасквания и срамът, който ме заля, бях добре.

Само след миг, Тристан се озова до мен.

— Мамка му — измърмори той. — Добре ли си? Хайде — каза, подавайки ми ръка.

Отказах я и се изправих сама. Погледът му беше изпълнен със загриженост, но не ми пукаше. Вероятно след няколко минути отново щеше да бъде изпълнен с омраза.

Няколко секунди преди падането ми ми беше казал да си затварям устата, така че сега щях да направя точно това. Дадох му

онова, което искаше. Накуцвайки, тръгнах към къщата мълчаливо, без нито веднъж да погледна в негова посока, въпреки че с периферното си зрение можех да видя жалкия му поглед.

* * *

— Бутнал те е надолу по хълма?! — изкрещя Фей в телефонната слушалка. В момента, в който се бях прибрала след сблъсъка си с Тристан, й се обадох. Имах нужда най-добрата ми приятелка да ми каже, че аз бях права, а Тристан грешеше.

Дори и да го бях нарекла чудовище.

— Е, не точно. Разкрещя ми се и се подхлъзнах.

— След като те е целунал?

— Да.

— Уф! Мразя го! Мразя го толкова много.

Кимнах.

— И аз.

Това беше лъжа, но не можех да й кажа това, което наистина мислех за Тристан. За това, че толкова си приличахме. Не можех да кажа на никого. Едва го признавах дори пред себе си.

— След като сме на темата, кажи ми... — каза Фей и почти можех да я видя как се хили по телефона. — Използва ли език? Ръмжа ли? Беше ли без тениска? Въртя ли език като торпедо? Опипа ли му плочките? Облиза ли силната му челюст? Замая ли се? Откри ли неговия Немо? Грейсна ли Франкито му? Джъстна ли Тимбърлейка му? Колкото на кон ли му е голям?

— Не мога да те понасям. — Засмях се, но продължавах да мисля за целувката и какво означаваше тя. Може би нищо. Или може би всичко.

Тя въздъхна.

— Хайде де, дай ми нещо. Всеки момент ще бъда изчукана и този разговор ми убива настроението.

— Какво имаш предвид? — ахнах. — Фей, да не би да правиш секс в момента?

— Какво имаш предвид? Като секс-секс?

— Да!

— Е, ако имаш предвид това дали в този момент има заседнал пенис във вагината ми, тогава да.

— О, господи, Фей! Защо, по дяволите, ми вдигна?

— Ъм, защото пичките са пред пишките? — Тя се засмя. Стана ми лошо.

— Здравсти, Лиз — чух Мати да се провиква. Отново ми прилоша. — Следващата седмица ще променя графика ти на тридесет часа.

— Затварям.

— Какво? Не. В момента мога да говоря.

— Ти си луда.

— Ох, спри, Мати. Казах ти да не хапеш там. — О, мили боже, най-добрата ми приятелка беше откачалка. — Добре, кексче, трябва да затварям. Мисля, че кървя. Що се отнася до теб, намери малко свободно време и медитирай, за да прочистиш главата си.

— И под медитация имаш предвид...?

— Текила. Най-горния рафт, огън в стомаха, помощ при взимане на лоши решения, текила.

Звучеше добре.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТРИСТАН

3 април 2014

Четири дни до сбогуването

Стоях на задната веранда на родителите ми, взирайки се в проливния дъжд, който блъскаше по люлката, която с баща ми бяхме построили за Чарли. Гумената седалка се люлееше напред-назад срещу дървената рамка.

— Държиш ли се? — попита баща ми, излизайки навън, за да се присъедини към мен. Зевс, който го следваше по петите, си намери сухо място в ъгъла и седна. Обърнах се към баща ми и се взрях в лице, което си приличаше с моето във всяко едно отношение, с изключение на очите му, които бяха по-стари и по-мъдри от моите.

Не отговорих на въпроса му и се обърнах към дъжда.

— Майка ти каза, че имаш проблем с написването на некролозите. Мога да ти помогна — каза той.

— Нямам нужда от помощта ти — изръмжах тихо. Пръстите ми се оформиха в юмруци и ноктите се забиха в дланите ми. Мразех това колко гневен се чувствах с всеки изминал ден. Мразех това, че обвинявах хората около мен за инцидента, както и това, че ставах все по-студен с всяка изминала минута. — Не се нуждая от никого.

— Синко. — Той въздъхна, поставяйки ръка на рамото ми.

Отдръпнах се.

— Просто искам да бъда сам.

Той сведе глава и прокара ръка по тила си.

— Добре. С майка ти ще сме вътре. — Секунда по-късно той се обърна и отвори мрежестата врата, която предпазваше от насекоми. — Но, Тристан, само защото искаш да си сам, не означава, че наистина е така. Запомни го. Винаги ще сме до теб, когато имаш нужда от нас.

Чух вратата да се затваря след него и изсумтях.

Винаги ще сме до теб, когато имаш нужда от нас.

Истината бе, че думата „винаги“ имаше срок на годност.

Бръкнах в задния си джоб и извадих листа, в който се бях взирал през последните три часа. Бях завършил некролога на Джейми рано сутринта, но листа за този на Чарли все още беше бял, освен името му на върха.

Как се предполагаше да го направя? Как се предполагаше да напиша историята на живота му, когато тя едва беше започнала?

Дъждът започна да пада по хартията и в очите ми се появиха сълзи. Примигнах няколко пъти и прибрах хартията обратно в задния си джоб.

Няма да плача.

Майната им на сълзите.

Краката ми ме понесоха надолу по стълбите на верандата и само след няколко секунди бях мокър от глава до пети, ставайки част от яростната буря, която кипеше навън.

Имах нужда от въздух. От разстояние. От бягство.

Трябваше да избягам.

Започнах да тичам бос, без мисъл и посока.

Зевс се затича след мен.

— Прибирай се, Зевс! — извиках към кучето, което беше мокро като мен. — Махай се! — изревах, желаейки да бъда оставен на мира. Затичах се по-бързо, но той ме настигна. Забързах още повече. Гърдите ми горяха и едва си поемах дъх. Тичах, докато краката ми не отказаха и тялото ми не падна на земята. Над нас падна светкавица, оставяйки белези по небето, и аз започнах да плача неконтролируемо.

Исках да бъда сам, но Зевс беше до мен.

Беше точно до мен, когато ударих дъното, и нямаше намерение да ме остави. Изведнъж застана пред лицето ми и започна да ме ближе, давайки ми любов и себе си, за когото да се държа, когато се нуждаех от някого най-много.

— Добре — въздъгнах, а сълзите ми продължаваха да капят, докато го прегръцах. Той изскимтя така, сякаш и неговото сърце беше разбито. — Добре — повторих, целувайки върха на главата му и галейки го.

Добре.

* * *

Обичах да тичам бос.

Бягането беше нещо, в което бях добър.

Харесваше ми, когато краката ми ме отнасяха надалеч.

Харесваше ми, когато по тях оставаха разрези и кървяха от допира си с грубия асфалт по улиците.

Харесваше ми, че болката в тялото ми ми напомняше за греховете ми.

Обичам да наранявам.

Но само себе си. Харесваше ми да се наранявам. Никой друг не трябваше да бъде наранен от мен. Винаги странях от хората, за да не ги нараня.

Нараних Елизабет, а не исках.

Съжалявам.

Как можех да се извиня? Как можех да поправа случилото се? Как така една целувка ме беше накарала да си спомня?

Тя падна от хълма заради мен. Можеше да си счупи някоя кост или да си сцепи главата. Можеше да умре...

Мъртва.

Джейми.

Чарли.

Толкова съжалявам.

Същата вечер тичах. През горите. Бързо. По-бързо. Силно. По-силно.

Давай, Трис. Тичай.

Краката ми кървяха.

Сърцето ми плачеше, блъскайки срещу ребрата ми отново и отново, разтърсвайки ума ми, отравяйки мислите ми, докато заровени спомени започнаха да изплуват на повърхността. Тя можеше да умре. Вината щеше да бъде моя. Аз щях да причиня смъртта ѝ.

Чарли.

Джейми.

Не.

Изтласках мислите за тях надълбоко в ума ми.

Предадох се на болката, която пулсираше в гърдите ми. Болката беше хубава. Беше добре дошла. Заслужавах да ме боли. Никой друг, само мен.

Толкова съжалявам, Елизабет.

Краката ме боляха. Сърцето ме болеше. Всичко ме болеше.

Болката беше плашеща, опасна, истинска. Беше толкова хубава по един грозен начин. Господи, обичах я. Обичах я толкова много.

Обичах шибаната болка.

* * *

Ставаше все по-тъмно.

Седнах в бараката ми, опитвайки се да измисля начин, по който да ѝ се извиня, без да ѝ давам причина да помисли, че можем да станем приятели. Хора като нея не се нуждаеха от хора като мен, които да усложняват живота им.

Хора като мен не заслужаваха приятели.

Но целувката ѝ...

Целувката ѝ ме накара да си спомня. Беше хубаво да си спомня за момент, но после развалих всичко, защото това беше, което правех. Не можех да избия от главата спомена за Елизабет, падаща надолу по хълма. Какво, по дяволите, не беше наред с мен?

В крайна сметка винаги наранявах хората.

Може би заради това изгубих всичко, което ми беше скъпо.

Само се опитвах да я накарам да спре да говори с мен, за да не я нараня.

Не трябваше да я целувам. Но исках. Нуждаех се от целувката ѝ. Бях такъв егоист.

Не напуснах бараката, докато луната не се извиси високо над мен. Когато излязох, спрях и се заслушах в звука на... кикот?

Идваше от гората.

Не трябваше да се бъркам. Трябваше да си гледам моята работа. Но вместо това последвах звука, за да открия Елизабет, която се препъваше в гората и се смееше на себе си с пръсти, увити около бутилка текила.

Беше красива. И под красива имах предвид прекрасно красива. От вида, който не изискваше усилие, нито поддържане. Русата ѝ коса падаше на свободни вълни и беше облечена в жълта рокля, която изглеждаше така, сякаш бе създадена за тялото ѝ. Мразех това, че я смятах за прекрасно красива, защото Джейми беше такава.

Елизабет танцуваше пиян валс и се препъваше.

— Какво правиш? — попитах, привличайки вниманието ѝ.

Тя затанцува към мен на пръсти и постави ръце на гърдите ми.

— Здравей, бурни очи.

— Здравей, кафяви очи.

Тя се засмя, изгрухтявайки. Държеше се безразсъдно.

— Кафяви очи. Харесва ми. — Тя щипна носа ми. — Знаеш ли как да бъдеш забавен? Винаги изглеждаш толкова не-забавен, но се обзалагам, че може да си забавен. Кажете нещо забавно.

— Нещо забавно.

Тя се засмя силно, почти дразнещо. Но всъщност изобщо не се подразних.

— Харесвам те. И нямам никаква идея защо, господин Скрудж. Когато ме целуна, ми напомни за съпруга ми. Кое е глупаво, защото ти не си като него. Стивън беше сладък. Винаги се грижеше за мен, държеше ме и ме обичаше. И когато ме целуваше, наистина искаше да го направи. Когато прекъснеше целувката, винаги ме целуваше отново. И пак, сякаш искаше да съм залепена за него. Но ти, бурни очи... Когато ти се отдръпна от целувката, изглеждаше така, сякаш си отворен от мен. Накара ме да искам да заплача. Защото си гадняр. — Тя залитна назад и едва не падна на земята, но ръцете ми се увиха около кръста ѝ, издърпвайки я в изправено положение. — Ха! Е, поне ме хвана този път.

Тя се подсмихна.

Стана ми лошо, когато забелязах синината на бузата ѝ и порязването от падането ѝ от хълма.

— Пияна си.

— Не. Щастлива съм. Не виждаш ли? Проявявам всички признаци на щастие. Усмиввам се. Смея се. Пия и танцувам весело. Тц, тц, това правят щастливите хора, Тристан — каза тя, смушквайки ме в гърдите. — Щастливите хора танцуват.

— Така ли било?

— Д-д-да. Не очаквам да разбереш, но ще се опитам да ти обясня. — Тя продължаваше да заваля думите. Отстъпи назад, отпи от текилата и отново започна да танцува. — Когато си пиан и танцуваш, нищо друго няма значение. Въртиш се, въртиш и въртиш, въздухът става по-лек, мъката утихва и за известно време забравяш да чувстваш.

— Какво става, когато спреш?

— О, виждаш ли, това е проблемът с танцуването. Защото, когато спреш да се движиш — краката ѝ замръзнаха на място и тя пусна бутилката от ръката си, оставяйки я да се разбие на земята, — всичко се разбива.

— Май не си толкова щастлива, колкото твърдиш, че си — казах.

— Това е само, защото спрях да танцувам.

От очите ѝ закапаха сълзи, когато тя започна да се навежда към счупената бутилка. Пристъпих напред, спирайки я.

— Остави на мен.

— Краката ти кървят — каза тя. — На стъклата от бутилката ли се поряза?

Погледнах надолу към наранените ми от бягането крака.

— Не.

— Ами тогава значи просто имаш наистина грозни крака. — Почти се усмихнах. Тя се намръщи. — Не се чувствам добре, бурни очи.

— И как няма. Изпи текила за една малка армия. Хайде, ще ти донеса вода. — Тя кимна веднъж, преди да се наведе напред и да повърне върху краката ми. — Или просто можеш да повърнеш върху мен.

Тя се изкикоти и избърса устата си с ръка.

— Мисля, че това е карма заради грубото ти държание. Сега сме квит.

Е, това изглеждаше справедливо.

Веднага след инцидента с повръщането я понесох към къщата ми. След като си измих краката с най-горещата вода, позната на човечеството, я намерих да седи на дивана в хола ми, оглеждайки дома ми. Все още беше доста пиана.

— Къщата ти е скучна. И мръсна. И мрачна.

— Радвам се, че ти харесва това, което съм направил с мястото.

— Нали знаеш, че можеш да използваш косачката ми за двора си? — предложи тя. — Освен, ако не си решил да се кандидатираш за палата-на-звяра-преди-да-срещне-красавицата.

— Пет пари не давам как изглежда двора ми.

— И защо така?

— Защото, за разлика от някои хора, ми пука какво мислят съседите за мен.

Тя се изкикоти.

— Това означава, че ти пука какво мислят хората за теб. Защото ти каза „ми“, а трябваше да кажеш „не ми“.

— Това казах.

Тя продължи да се кикоти.

— Не, не каза това.

„Господи, толкова си досадна. И красива.“

— Е, не ми пука какво мислят хората за мен.

Тя изсумтя.

— Лъжец.

— Не лъжа.

— Да, лъжеш. — Тя кимна, преди да прехапе долната си устна. — Защото всеки се интересува от това какво мислят другите за него. Всеки се интересува от мнението на хората. Ето защо не мога да кажа на най-добрата ми приятелка, че намирам съседа ми за привлекателен, въпреки че е задник. Защото се предполага, че вдовиците вече не могат да изпитват подобни чувства към никого. Предполага се, че трябва да са тъжни през цялото време. Но не прекалено тъжни, защото това кара другите хора да се чувстват неудобно. Идеята да целунеш някой и да го почувстваш между бедрата си, както и да откриеш, че пеперудите в стомаха не са си отишли... ето това е проблем. Защото хората ще ме съдят. А не искам да бъда съдена, защото ми пука какво мислят за мен.

Наведох се към нея.

— Аз казвам, майната ми. Ако мислиш, че съседът ти господин Дженсън е секси, така да бъде. Знам, че е на сто години, но съм го виждал да прави йога на верандата си, така че е напълно разбираемо, че си привлечена от него. Дори и аз, въпреки че съм пич, почувствах изтръпване между бедрата.

Тя избухна в смях.

— Нямах предвид него.

Кимнах. Знаех.

Тя кръстоса крака и изправи гръб.

— Имаш ли някакво вино?

— Изглеждам ли ти като човек, който пие вино?

— Не. — Тя поклати глава. — Изглеждаш като човек, който пие най-тъмната и най-гъстата бира, от която ти порастват косми на гърдите.

— Точно.

— Добре. Бих желала една от „порастващите косми“ бира, моля — каза тя.

Излязох от хола и се върнах с чаша вода.

— Ето, изпий я.

Тя се протегна за чашата, но ръката ѝ се насочи към вътрешната страна на ръката ми и остана там, докато изучаваше татуировките ми.

— Всичките са от детски книжки. — Нокътят ѝ проследи „Паяжината на Шарлот“. — Любимите на сина ти?

Кимнах.

— На колко години си? — попита тя.

— Тридесет и три. Ти?

— Двадесет и осем. На колко беше синът ти, когато...

— Осем — казах студено, когато усмивката ѝ посърна.

— Това не е честно. Животът не е честен.

— Никой никога не е казвал, че е.

— Да... но ние все още се надяваме, че е. — Тя премести погледа си върху лъка и стрелата на Катнис Евърдийн. — Понякога те чувам, знаеш ли. Понякога те чувам как крещиш в съня си.

— А аз понякога те чувам да плачеш.

— Мога ли да ти кажа една тайна?

— Да.

— Всички в града очакват да съм същата жена, която бях, преди Стивън да почине. Но вече не знам как да бъда нея. Смъртта променя нещата.

— Променя всичко.

— Извинявай, че те нарекох „чудовище“.

— Всичко е наред.

— Как? Как би могло да е наред?

— Защото така ме промени смъртта, направи ме чудовище.

Тя ме придърпа към себе си, карайки ме да коленича пред нея. Пръстите ѝ се заровиха в косата ми и тя се взря в очите ми.

— Вероятно утре отново ще се държиш гадно с мен, нали?

— Да.

— Така си и помислих.

— Но няма да го мисля наистина.

— И това си го помислих. — Пръстите ѝ се плъзнаха по бузата ми. — Красив си. Ти си едно красиво, пречупено чудовище.

Докоснах с пръст нараненото ѝ лице.

— Боли ли?

— Чувствала съм много по-лоша болка.

— Толкова съжалявам, Елизабет.

— Приятелите ми ме наричат Лиз, но ти ми даде ясно да разбере, че не сме приятели.

— Не знам как да бъда приятел на някого вече — прошепнах.

Тя затвори очи и допря челото си до моето.

— Наистина съм много добра в това да бъда нечий приятел. Ако някога поискаш, мога ти дам някои насоки как се прави. — Тя въздъхна и леко притисна устните си до бузата ми. — Тристан?

— Да?

— Ти ме целуна по-рано днес.

— Така е.

— Но защо? — попита тя.

Преместих пръстите си върху тила ѝ и я придърпах по-близо до мен.

— Защото си красива. Ти си една красива, пречупена жена.

Тя се усмихна широко и тялото ѝ се разтресе.

— Тристан?

— Да?

— Ще повърна отново.

* * *

В продължение на един час тя стоеше с наведена глава над тоалетната, а аз стоях зад нея и ѝ държах косата.

— Пийни малко вода — казах, подавайки ѝ чашата, която стоеше на мивката.

Тя седна и отпи няколко глътки.

— Обикновено съм доста добра в напиването.

— Всички сме имали подобни нощи.

— Просто исках да забравя за известно време.

— Повярвай ми — казах, сядайки срещу нея. — Знам какво е. Как се чувстваш?

— Замаяна и глупава. Извинявай, за... сещаш се, заради това, че повърнах върху краката ти.

Подсмихна се.

— Карма, предполагам.

— Това усмивка ли беше? Да не би току-що Тристан Коул да ми се усмихна?

— Недей да свикваш — пошегувах се.

— По дяволите. Много лошо, защото ми хареса. — Тя започна да се изправя и аз я последвах. — Усмивката ти озари деня ми.

— Кой беше най-мрачният ти момент от деня? — попитах.

— Мръщенето ти. — Тя издиша и очите ѝ се заключиха с моите. — Трябва да тръгвам. Но ти благодаря за това, че овладя пианството ми.

— Съжалявам — казах със свито гърло. — Съжалявам, че те накарах да паднеш по-рано днес.

Тя пристисна пръсти към устните си.

— Всичко е наред. Вече ти простих.

Тя се отправи обратно към дома си, много по-трезва, но все още пристъпваща на пръсти. Преди да си легна, се уверих, че е влязла в къщата. Когато и двамата влязохме в спалните си, застанахме до прозорците за няколко минути и се взряхме един в друг.

— И ти го почувства, нали? — прошепна тя, имайки предвид целувката ни.

Не отговорих, но, да.

Почувствах го.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Тази нощ, след като с Тристан спуснахме щорите си, легнах на леглото ми все още леко пияна и се опитах да си представя съпругата му. Да си представя каква е била. Зачудих се дали ароматът ѝ е бил на рози или лилии, дали е била готвачка или е била по-добра в сладкарството, чудех се колко ли много я е обичал. Представих си я с него, и за момент дори се престорих, че я чувам да му шепне, че го обича срещу гъстата му брада. Почувствах пръстите му да я придърпват по-близо и нежно да докосват местенцето между бедрата ѝ, докато тя извива гръб и извиква името му.

Тристан...

Спуснах ръка по врата ми, преструвайки се, че това е нейният врат, когото той докосваше. Беше я разгорещил, без да каже и една дума; обичаше я тихо с ръцете си. Пръстите му се плъзнаха по врата ѝ и тя изстена, когато той достигна извивките на гърдите ѝ.

Тристан...

Дишането ми се учести, когато усетих устните му да вкусват кожата ѝ, езикът му бавно да се показва от устата му, облизвайки зърното ѝ, преди да го поеме между устните си и да започне да хапе, масажира и смуче. Тя му се предаваше.

Тристан.

Ръцете ми се задвижиха надолу по кожата ми, докато Тристан изпълваше ума ми. Той свали бикините ѝ, както и аз моите. Ръката му се плъзна между пулсиращите ѝ бедра и аз бавно плъзнах един пръст в себе си. Ахнах, почти изненадана от чувствата, които беше предизвикал Тристан, а пръстът ми продължи да масажира клитора ми, докато продължавах да си представям.

Но нея вече я нямаше.

Бяхме останали само аз и той.

Грубата му брада се отърка в стомаха ми, преди езикът му да затанцува около пъпа ми. Изстенах, когато почувствах още един пръст да се плъзга в мен. Пръстите му се движеха бързо и проникваха дълбоко, карайки ме да се изпотя. Прошепнах името му, както и той моето, и когато почувствах езика му да ме вкухва, бях на секунда от това да се изгубя в него. Бедрата ми се повдигаха срещу езика му, устните ми молеха за повече и той ми го даде, по-бързо, по-дълбоко, по-силно. Грижовно, нежно, грубо.

О, господи, Тристан...

Устните ми се разтвориха и аз задвижих пръсти по-бързо, чувствайки се така, сякаш вися от скалата на вечността. Всеки момент щях да изпадна в дълбините на никога. Тристан захранваше въображението ми, разтърсваше вътрешностите ми, молейки ме да се разпадна срещу устните му, и аз го направих. Сринах се заедно с докосването му вътре в мен и свърших с чувство на блаженство, неспособна да си спомня последния път, в който се бях чувствала толкова жива.

„Добре съм.“

„Добре съм.“

„Толкова дяволски добре.“

И тогава отворих очи и се взрях в мрака в стаята ми.

Издърпах ръка от мястото между бедрата ми. Бикините ми се плъзнаха нагоре по краката ми и чувството на блаженство изчезна.

„Не съм добре.“

Погледнах към мястото на Стивън на леглото и се изпълних с отвращение. За момент можех да се закълна, че го видях да лежи до мен, вирайки се към мен с отвращение. Примигнах веднъж и се пресегнах да го докосна, но той изчезна.

Защото никога не е бил тук наистина.

„Какво направих току-що? Как можах да направя подобно нещо? Какво не ми е наред?“

Отметнах завивките и се отправих към банята, пускайки душа. Пристъпих под него както бях с бикините и сутиена ми и се свлякох на земята, докато водата падаше върху ми. Молех я да измие вината ми в канала и да накара чувството на разочарование да напусне тялото ми. Но тя не го направи. Капките падаха над мен, смесвайки се със сълзите

ми. Останах под душа, докато не започна да тече студена вода.
Потреперих и затворих очи.

Никога не се бях чувствала толкова самотна.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Въпреки протестите на Танер, реших да позволя на Тристан да продължи да коси моравата ми. Той идваше всяка събота, окосяваше тревата, а после се връщаше в града на работа в магазина на господин Хенсън. Понякога работеше и сутрин, друг път до късно през нощта. Не си бяхме говорили от пиянската ми нощ, но смятах, че всичко е наред. Ема винаги си играеше със Зевс в предния двор, докато аз седях на дивана и четях някой роман. Дори когато сърцето те болеше, имаше нещо толкова надеждно в това да четеш книга, изпълнена с любов. Страниците донякъде ми напомняха, че може би някой ден отново ще бъде добре, че може би някой ден ще бъде цяла.

Всяка седмица се опитвах да платя на Тристан, но той отказваше. Всяка седмица го канех да остане хапне с нас и той всеки път ми отказваше.

Една събота той пристигна точно когато Ема беше по средата на емоционален срив, но той остана настрана, опитвайки се да не се намесва.

— Не! Мамо, трябва да се върнем обратно. Татко не знае къде сме! — проплака Ема.

— Сигурна съм, че знае, миличка. Мисля, че просто трябва да почакаме още малко. Дай му малко време.

— Не! Никога не му е отнемало толкова дълго. Тук няма пера! Трябва да се върнем! — изкрещя тя, докато аз се опитвах да я придърпам в прегръдка, но тя се отдръпна от мен и влезе в къщата.

Въздъгнах, и когато погледнах към Тристан, го видях да се мръщи. Повдигнах рамене.

— Деца. — Усмихнах се, но той продължи да се мръщи.

Обърна се и тръгна към къщата си.

— Къде отиваш?

— Вкъщи.

— Какво? Защо?

— Нямам намерение да седя тук и да слушам воя на проклетото ти хлапе цяла сутрин.

Гадният Тристан се беше завърнал с пълна сила.

— Господи! Понякога започвам да вярвам, че си свестен човек, но веднага след това ти ми напомняш какъв кретен си.

Той не отговори и още веднъж изчезна в мрачната си къща.

* * *

— Мамо! — На следващата сутрин бях събудена от превъзбудената Ема, която подскачаше нагоре и надолу върху леглото ми. — Мамо! Татко е! Той дойде! — изпищя тя, издърпвайки ме в седнало положение.

— Какво? — измърморих, разтърквайки сънените ми очи. — Ема, в неделя спим до късно, не помниш ли?

— Но, мамо! Той се появи! — възкликна тя.

Изправих се, когато чух косачката отвън. Обух един чифт спортни панталони и потник, след което последвах развълнуваното си момиче към предната част на къщата. Ахнах, когато излязохме навън и видях верандата, която беше покрита с бели пера.

— Виждаш ли, мамо! Намерил ни е!

Покрих уста с ръка, докато се взирах в белите пера, които бяха повдигани от вятъра във въздуха.

— Не плачи, мамо! Татко е тук. Ти каза, че ще ни открие, и той го направи — обясни Ема.

Усмигнах се.

— Разбира се, скъпа. Мама просто е щастлива, това е всичко.

Ема започна да събира перата и се усмигна.

— Снимка? — попита тя. Побързах да вляза вътре и да взема стария „Полароид“ на Стивън, за да направя обичайната снимка на Ема, държаща перо за кутията ѝ „Татко и аз“. Когато се върнах, Ема седеше на верандата, заобиколена от десетки пера, и се усмихваше сияйно.

— Добре, кажи зеле!

— Зеееееелеееее! — изкрещя тя.

Снимката излезе и Ема изтича вътре, за да я добави към колекцията си.

Насочих погледа си към Тристан, който косеше тревата, сякаш нямаше никаква представа какво се беше случило. Отидох до него и изключих косачката.

— Благодаря ти! — казах аз.

— Не знам за какво, по дяволите, говориш.

— Тристан... благодаря ти.

Той извъртя очи.

— Не можеш ли просто да ме оставиш на мира?

Той посегна да включи косачката отново, но аз поставих ръка върху неговата. Ръцете му бяха топли, груби, но топли.

— Благодаря ти!

Когато очите ни се срещнаха, топлината, която се излъчваше от ръката му, нарасна. Той се усмихна истински, с усмивка, за която не знаех, че устните му бяха способни да създадат.

— Не е кой знае какво. Открих проклетите пера в магазина на господин Хенсън, така че не свърших кой знае каква работа. — Той замълча за момент. — Тя е добра — каза той, сочейки към къщата и имайки предвид Ема. — Тя е добро хлапе. Досадно, но добро.

— Ще останеш ли за закуска? — попитах.

Той поклати глава.

— Отбий се за обяд.

Той отказа.

— Вечеря?

Тристан прехапа долната си устна. Той се взря в земята, обмисляйки молбата ми. Когато очите ни се срещнаха отново, едва не паднах, когато ми отговори:

— Добре.

Всички съседни клюкарстваха и се чудеха какво означава това, че бях позволила на Тристан да коси моравата ми, но започваше да ми пука все по-малко за това, което другите мислеха за мен.

Седнах на верандата, заобиколена от перата, докато той приключи с работата си по моравата. Ема си играеше с една пръчка на хвърли-донеси със Зевс.

От време на време Тристан си спомняше как да се усмихва.

По-късно седнахме на масата за вечеря, а Ема бърбореше за това как беше намерила на верандата мъртва буболечка и Зевс я беше изял. Беше по-гласовита от обикновено и омазана със спагети. Аз бях начело на масата, а Тристан в другия ѝ край. От време на време го хващах да се взира в мен, но през повечето време се усмихваше с ъгълчето на устата си към Ема.

— И Зевс просто я лапна! Сякаш беше най-вкусното нещо на света! Сега има остатъци от черва на буболечка по зъбите си.

— А ти яде ли буболечки? — попита Тристан.

— Ау! Не! Това е отвратително!

— Чувал съм, че са страхотен източник на протеини.

— Не ме интересува, Кърлеж! Отвратително е! — Тя се направи, че повръща, което ни накара да се разсеем.

— Ооо, аааа! Оо аууу, ааа! — извика тя, имитирайки горила. От няколко седмици насам проучваше горилските си корени, след като беше гледала „Тарзан“. Не бях сигурна как да го обясня на Тристан, но само след няколко секунди разбрах, че няма да ми се наложи.

— Оо? — отвърна Тристан. — А? Аууу? Ааа? — Той се подсмихна.

Чудех се дали знаеше, че този ден беше накарал сърцето ми да прескочи няколко удара.

— Добре, Джейн от джунглата, мисля, че е време да си облечеш пижамата. Времето ти за лягане отдавна мина.

— Но... — започна да се оплаква тя.

— Без „но“. — Подсмихнах се, кимайки към втория етаж.

— Добре, но може ли да гледам „Хотел Трансилвания“ в стаята ми?

— Само ако обещаеш, че след това ще заспиш.

— Обещавам! — Тя забърза към стаята си, и когато излезе от трапезарията, Тристан се изправи от стола си и аз се изправих с него.

Той кимна веднъж.

— Благодаря ти за вечерята.

— Пак заповядай. Не е нужно да си тръгваш. Имам вино...

Той се поколеба.

— Както и бира.

Това го накара да седне. Сдържах се да не му кажа, че единствената причина, поради която бях купила бира, беше, че се

надявах, че някоя вечер той ще остане за вечеря. След като сложих Ема в леглото, с Тристан изнесохме напитките си отвън на верандата. Зевс спеше до нас. От време на време някое от перата биваше подхващано от вятъра. Тристан не говореше много, но вече бях свикнала с този факт. Да си мълчим беше някак приятно.

— Опитвах се да реша как мога да ти се отплатя заради това, че ми помагаш с косенето на моравата.

— Не ти искам парите.

— Знам, но... е, мога да ти помогна с къщата ти. С обзавеждането — предложих. Разказах му, че бях учила за интериорен дизайнер, и че това беше един от начините, по които можех да му се отплатя. Къщата му изглеждаше толкова мрачна и идеята да внесе живот в нея ми харесваше.

— Не.

— Просто си помисли — казах аз.

— Не.

— Винаги ли си толкова упорит?

— Не. — Той замълча и се усмихна леко. — Да.

— Може ли да те попитам нещо? — почудих се на глас. Той се обърна към мен и кимна.

— Защо даваш храна на онзи бездомен човек?

Той присви очи и захапа палеца си.

— Един ден, докато тичах бос, спрях до моста и се разпаднах. Спомените ме атакуваха и единственото, което си спомням, бе, че не ми достигаше въздух. Получих панически пристъп. Мъжът дойде до мен, и ъмм, потупа ме по гърба и остана с мен, докато пристъпът не отмина. Попита ме дали съм добре и аз отвърнах „да“. Тогава той ми каза да не се тревожа толкова, защото мрачните дни остават мрачни, докато слънцето не изгрее. И тогава, докато се отдалечавах от него, той ми предложи обувките си. Не ги взех, разбира се, но... той нямаше нищо. Живееше под проклет мост с едно оръфано одеяло и чифт скъсани обувки, но все пак ми ги предложи.

— Уау!

— Да. Повечето хора вероятно виждат в него мръсен наркоман, знаеш ли? Един от проблемите на обществото ни. Но аз видях някой, който беше готов да даде всичко, което имаше, за да помогне на един непознат.

— Просто... това е толкова красиво.

— Той е красив човек. Оказа се, че е ходил на война, и когато се е върнал обратно, е страдал от посттравматично разстройство и любимите му хора не можели да разберат защо се е променил толкова много. Намерил си работа, но я изгубил заради паническите си пристъпи. Изгубил е всичко, защото доброволно се е бил за всички нас. Не е честно, знаеш ли? Герой си, докато не свалиш униформата си. След това си просто повредена стока за обществото.

Сърцето ми се разби.

Толкова пъти бях минавала покрай мъжа под моста и никога не спрях, за да науча историята му. Помислих си точно това, което Тристан спомена — че е наркоман, и че беше по-добре да стоя далеч от него.

Удивително беше как умовете ни си измисляха истории за непознатите, които вероятно се нуждаеха от любов много повече, отколкото от нашите предразсъдъци.

Беше толкова лесно да съдиш по външния вид, което ме накара да се замисля за това, което Ема научаваше от мен. Трябваше да бъда внимателна в това как третирам хората, които подминавахме, защото дъщеря ми винаги изучаваше всеки един мой ход.

Прехапах устни.

— Може ли да ти задам още един въпрос?

— Не знам. Това ще се превърне ли в нещо редовно? Защото мразя въпросите.

— Този ще бъде последният за тази вечер, заклевам се. Какво слушаш? Когато си със слушалките си?

— Нищо — отвърна той.

— Нищо?

— Батериите се изхабиха още преди месеци и все още не съм намерил смелост да ги сменя.

— Но какво слушаш?

Той отново ухапа палеца си.

— Джейми и Чарли. Преди няколко години се записаха как пеят.

— Защо не си сменил батериите все още?

Той сниши глас.

— Мисля, че ако ги чуя гласовете им отново, това ще ме убие. А вече съм достатъчно мъртъв.

— Толкова съжалявам.

— Вината не е твоя.

— Знам, но все пак, съжалявам. Но си мисля... ако имах шанса да чуя гласа на Стивън още веднъж, бих го сграбчила с две ръце.

— Разкажи ми за него — прошепна той, което ме изненада. Не изглеждаше като някой, на когото му пука, но щом ми се даваше възможност да говоря за Стивън, винаги го правех. Не исках да го забравя.

Тази нощ стояхме на верандата, спомняйки си. Той ми разказа всичко за Джейми и глуповатото й чувство за хумор, а аз го поканих в сърцето си, за да се запознае с моя Стивън. Имаше моменти, в които не говорехме, но и така всичко беше перфектно. Тристан беше пречупен на всички места, на които аз бях разбита, дори повече, тъй като той бе изгубил съпругата и сина си. Никой родител никога не трябва да губи детето си; това изглеждаше като такъв ужасен ад.

— И така, трябва да попитам. Пръчката на показалеца ти... от коя книга е?

— „Хари Потър“ — отвърна той небрежно.

— О! Никога не съм ги чела тези книги.

— Никога не си чела „Хари Потър“? — попита ме Тристан, а очите му бях изпълнени със загриженост.

Засмях се.

— Съжалявам, това някакъв проблем ли е?

Той ме погледна озадачено, съдейки ме мълчаливо.

— Не, просто ти винаги имаш книга в ръката си и е лудост, че никога не си чела „Хари Потър“. Беше любимата поредица на Чарли. Вярвам, че в света съществуват две неща, които всеки трябва да прочете, защото те те научават на всичко, от което имаш нужда да знаеш за живота: Библията и „Хари Потър“.

— Наистина ли? Само тези неща?

— Да. Само тях. Това е всичко, от което имаш нужда. И, е, ами, не съм чел Библията, но е в списъка ми с неща, които трябва да свърша. — Той се изкикоти. — Вероятно това е част от причината да се провалям в живота.

Всеки път, когато той се засмееше, част от мен се връщаше към живота.

— Чела съм Библията, но не и „Хари Потър“, така че може би можем да си разменим бележки и мнения.

— Чела си Библията?

— Да.

— Цялата?

— Да. — Събрах косата ми и я вдигнах на опашка, след което се обърнах да му покажа татуировката зад лявото ми ухо. — Когато бях по-малка, майка ми сменяше мъжете като носни кърпички. В един момент наистина си помислих, че ще се установи с един мъж на име Джейсън. Обичах го, винаги ми носеше бонбони и други сладки неща. Беше много религиозен и майка ми ми каза, че ако и двете прочетем Библията, тогава може би той ще ни заобича и ще стане моят нов татко. Дори се нанесе при нас за известно време. И така, в продължение на седмици седях в стаята ми и четях Библията. Един ден изтичах в дневната, крещейки: „Джейсън! Джейсън! Направих го, прочетох Библията!“. Тресях се от вълнение, защото наистина го исках, знаеш ли? Надявах се на шанса, че ще имам нов баща, въпреки че моят беше най-добрия. В съзнанието ми, ако имах нов баща, тогава може би майка ми щеше отново да се превърне в себе си вместо някой, когото едва разпознавах вече.

— Какво се случи с Джейсън?

Намръщих се.

— Когато влязох в дневната, го видях да товари куфарите си в багажника на хондата си. Майка ми ми каза, че той не е „единственият“ и заради това трябва да си тръгне. Спомням си, че бях много ядосана, крещях, плачех и се чудех защо го беше направила. Защо беше прецакала всичко. Но това е, в което майка ми е най-добра. Да прецаква нещата.

Тристан сви рамене.

— Изглежда, че е свършила добра работа с теб.

— Освен това, че не съм чела Хари Потър.

— Майка ти трябва да излезе на среща с магьосник следващия път.

Засмях се.

— Повярвай ми, вероятно е следващият в списъка ѝ.

Около три часа сутринта той се изправи, за да си тръгне, и аз побързах да вляза вътре, изнасяйки две батерии за плейъра му.

Отначало се поколеба, но после ги взе и ги подмени със старите. Докато се отдалечаваше по моравата със Зевс, той пусна записа и си сложи слушалките. Видях как краката му спряха на едно място. Той покри лицето си с ръце и тялото му се разтресе.

Паднах на колене, гледайки как болката обхваща душата му. На част от мен ѝ се искаше да не му бях давала батериите, но другата беше щастлива, че съм го направила, защото реакцията му означаваше, че той все още диша.

Понякога най-трудната част от това да съществуващ без любимите си хора беше тази да си спомниш как да дишаш.

Той де обърна към мен и заговори.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Каквото поискаш.

Той посочи към къщата.

— Дръж я здраво всеки ден и всяка нощ, защото нищо не ни е обещано. Просто ми се искаше и аз да бях държал по-здраво.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТРИСТАН

4 април 2014

Три дни до сбогуването

— Този е наистина хубав, ако търсите нещо здраво — каза директорът на погребалния дом Харолд на майка ми и на мен, докато стояхме вторачени в ковчезите. — Облицован е с бакър и има отлична устойчивост към корозията. По-здрав е от този от неръждаемата стомана и осигурява забележителен живот за близките ви хора.

— Много хубаво — отвърна майка ми, докато аз стоях напълно незаинтересован.

— А ето тук, ако търсите нещо от по-висок клас, то тогава ще искате да погледнете този красавец. — Пръстите на Харолд потъркаха козята му брадичка, преди да потупа вътрешността на друг ковчег. — Този е от бронз, който е най-здравият и най-дълготрайният от всеки друг ковчежен материал. Ако искате да изпратите близките си със стил, то това е, от което имате нужда. Имаме и ковчези от твърда дървесина. Сега, не са толкова здрави като тези тук, но са устойчиви на удари, което е хубаво. Предлагат се в най-различни видове като черешови, дъбови, ясенови или орехови. Моят личен фаворит е този от черешово дърво, но това е моето мнение.

— Шибана откачалка — промърморих под носа ми, така че само майка ми ме чу.

— Тристан — смъмри ме тя, обръщайки гръб на директора на погребалния дом. — Дръж се учтиво.

— Той има любим ковчег. Това е ненормално — просъсках, раздразнен на Харолд, на майка ми, ядосан от това, че Джейми и Чарли си бяха отишли. — Не можем ли да приключваме с това? —

оплаках се, оглеждайки празните ковчези, които скоро щяха да бъдат изпълнени с целия ми свят.

„Върнете се при мен.“

Майка ми се намръщи, но продължи напред и се справи с детайлите, които аз исках да се преструвам, че не съществуват.

Харолд ни заведе в кабинета си, където продължи да се усмихва злоецо и да говори глупости, които ме дразнеха все повече с всяка изминала секунда.

— Имаме оферта и за надгробните плочи. Предлагаме венци за началото на празниците, вази за цветя и одеяла за по-студените месеци...

— Ти ебаваш ли се с мен? — измърморих. Майка ми постави успокояващо ръка върху рамото ми, сякаш искаше да ме спре от това да не напада Харолд, но вече беше твърде късно. Търпението ми се беше изчерпало. — Сигурно ти е доста добре, а, Харолд? — попитах, навеждайки се напред с присвити очи и преплетени пръсти. — Работата ти е направо страхотна, да предлагаш на тъжните шибаняци одеяла за любимите им хора. Да ги накараш да похарчат парите си, докато са толкова уязвими, за шибани неща, които нямат значение. Одеяло? ОДЕЯЛО? Те са мъртви, мамка му! — Извиках и се изправих от стола. — Мъртвите не се нуждаят от одеяла, защото не им е студено. Не се нуждаят от венци, защото не празнуват Коледа, и не се нуждаят от цветя, защото какъв е смисълът? — изревах, стоварвайки ръце върху бюрото му, разпилявайки документите, които се намираха върху него.

Майка ми се изправи и протегна ръка към мен, но аз отдръпнах ръце. Гърдите ми се повдигаха и спадаха, а вдишванията ми ставаха все по-трудни за контролиране. Можех да усетя свирепостта, която излъчваха очите ми. Губех контрол. Разпадах се все повече и повече с всяка изминала секунда.

Излетях от кабинета му и се облегнах на най-близката стена. Майка ми се извини на Харолд, докато ръцете ми се свиха в юмруци и се стовариха върху стената. Пръстите ми почервеняха, а сърцето ми се превърна в парче лед.

Те бяха мъртви.

Бяха мъртви.

Майка ми излезе от стаята и застана срещу мен, след което очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Купи ли одеяла? — попитах саркастично.

— Тристан — прошепна тя и можех да чуя болката в гласа ѝ.

— Ако си, то тогава трябваше да вземеш на Чарли зелено, а на Джейми лилаво. Това бяха любимите им цветове... — Поклатих глава, не исках да говоря повече. Не исках майка ми да се опита да ме накара да се почувствам по-добре. Не исках да дишам.

Това беше първият ден, в който почувствах истински смъртта им. Първият ден, в който осъзнах, че след три дни ще трябва да кажа сбогом на целия си свят. Душата ми гореше и всеки сантиметър от мен чувстваше изгарянето. Поклатих глава още веднъж, и още веднъж, след което покрех уста с ръка и изревавах.

Те бяха мъртви.

Бяха мъртви.

„Върнете се при мен.“

* * *

— Чарли! — изкрещях, сядайки в леглото си. Навън все още беше тъмно, а чаршафите ми бяха подгизнали от потта ми. През прозореца премина лек полъх, докато се опитвах да се отърся от кошмара, който беше по-реален от всякога. Кошмарите ми бяха отминалите ми спомени, които се връщаха да ме преследват.

Наблюдавах как лампата в стаята на Елизабет се включи. Тя се приближи до прозореца и се взря към моя прозорец. Не светнах лампата. Седнах на ръба на леглото, тялото ми все още беше горещо. Светлината обливаше лицето ѝ и забелязах, че устните ѝ се движат.

— Добре ли си? — попита тя, кръстосвайки ръце пред гърдите си.

Беше толкова дяволски красива, което ме дразнеше.

Дразнех се и от това, че вероятно виковете ми я събуждаха почти всяка нощ. Отидох до прозореца, очите ми все още изпълнени с вина заради това, че не бях там, когато Джейми и Чарли имаха нужда от мен.

— Връщай се в леглото — казах ѝ.

— Добре — отвърна тя.

Но тя не помръдна от мястото си.

Вместо това седна на перваза на прозореца си, а аз се облегнах на моя. Взирахме се един в друг, докато сърцето ми не забави ритъма си, а очите ѝ не се затвориха.

Мълчаливо ѝ благодарих заради това, че не ме остави сам.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

— Носи се слух, че се чукаш със „задника“ — каза ми Фей няколко дни по-късно по телефона, след като бях седяла на прозореца си с Тристан след кошмара му. Не бяхме говорили оттогава, но не можех да спра да мисля за него.

— О, господи, това не е вярно.

— Не, но звучи много по-вълнуващо от това как Танер се жалва, че някакъв пич ти коси тревата, макар ясно да си спомням, че ти предложих един определен човек на име Ед, който да ти подреже храстите. Но наистина, добре ли си? Трябва ли и аз да се тревожа като Танер?

— Добре съм.

— Защото Тристан е задник, Лиз. — Тревогата в гласа ѝ ме натъжаваше. Мразех, когато се тревожеше за мен.

— Мога да разговарям с него — казах тихо. — За Стивън. Мога да разговарям с него за Стивън.

— Можеш да говориш и с мен също.

— Да, знам. Но е различно. Тристан е загубил съпругата и сина си.

Фей остана мълчалива за няколко секунди.

— Не знаех.

— Съмнявам се, че някой знае. Мисля, че повечето хора го съдят заради външния му вид.

— Слушай, Лиз. За секунда ще бъда гадна, защото понякога да бъдеш нечий най-добър приятел означава да бъдеш честен, дори когато приятелката ти не иска да го чуе. Тъжно е, наистина, това за семейството на Тристан. Но как може да сме сигурни, че можем да му се доверим? Какво, ако си е измислил тази история?

— Какво? Не е!

— Откъде знаеш?

„Защото очите му са обитавани от духове също като моите.“

— Моля те, не се тревожи, Фей.

— Скъпа... — Фей въздъхна в телефонната слушалка. За секунда се изкуших да ѝ затворя, нещо, което никога не бях правила в миналото. — Върна се в града само преди няколко седмици и знам, че си наранена. Но този Тристан, той е гадняр. Дивак. И си мисля, че това, от което имаш нужда, е повече стабилност в живота си. Мислила ли си да говориш с терапевт?

— Не.

— Защо не?

Защото се предполагаше, че терапевтите трябва да ти помогнат да продължиш напред, а аз не исках. Копнеех да се върна назад.

— Виж, трябва да тръгвам. Ще поговорим по-късно, става ли?

— Лиз...

— Чао, Фей, обичам те — казах и наистина го имах предвид, въпреки че точно в този момент не я харесвах много.

— И аз те обичам.

* * *

Когато затворих, отидох до един от предните прозорци на къщата и наблюдавах небето, по което се скупчваха тъмни облаци. Пред очите ми се зараждаше дъждовна буря. Голяма част от мен беше развълнувана, защото дъждът означаваше, че тревата ще порасне по-бързо, което пък означаваше, че пречупеният Тристан отново ще бъде тук, заставайки пред пречупената Лиз.

Събота вечерта бях повече от щастлива да наблюдавам Тристан, който косеше тревата. Седях на верандата със сърцевидната кутия на майка ми с любовни писма, четейки думите, който вече бях чела милион пъти. Когато колата на Танер отби до къщата ми, поставих писмата обратно в кутията и я избутах в ъгъла на верандата. Заля ме странно чувство на срам, знаейки, че Танер беше на път да види Тристан, който косеше тревата.

Когато двигателят угасна и Танер изскочи от колата си, му се усмихнах напрегнато, докато се изправях.

— Какво те води насам, друже? — попитах аз. Очите му се насочиха към Тристан и той се намръщи.

— Прибирах се от работа и минавах наблизо, когато реших да проверя дали с Ема не искате да вечеряме заедно.

— Вече поръчахме пица, а Ема е вътре и гледа „Замръзналото кралство“.

Той се приближи все още намръщен.

— От това, което виждам, тревата не изглежда толкова голяма, че да се нуждае от окосяване.

— Танер — предупредих с тих глас.

— Моля те, кажи ми, че не му плащаш, Лиз. Вероятно използва парите за наркотици или нещо подобно.

— Държиш се нелепо.

Той повдигна вежда.

— Нелепо? Просто съм реалист. Не знаем нищо за този човек, освен че работи за лудия Хенсън. Искам да кажа, виж го, погледът му е като на някой психопат, убиец и Хитлер. Зловещо е.

— Ако спреш да се държиш като идиот, то тогава можеш да влезеш вътре и да хапнеш с нас. В противен случай ще се видим друг път, Танер.

Главата му се заклати нагоре-надолу.

— Ще вляза вътре само за да кажа „здравей“ на Ема, след което си тръгвам. — Той пхна ръце в джобовете си, влезе в къщата и аз въздъгнах. Когато излезе, ми се усмихна напрегнато. — Има нещо различно в теб, Лиз. Не мога да разбера какво е, но се държиш като непозната, откакто се върна. Сякаш не те познавам повече.

„Може би никога не си ме познавал.“

— Ще поговорим по-късно, става ли?

Той кимна и тръгна към колата си.

— Хей — извика той по посока на Тристан, който се обърна и погледна към Танер с присвити очи. — Пропуснал си един участък в твоето ляво.

Тристан примигна, след което се върна към работата си, докато Танер си тръгваше.

След като Тристан приключи, той се приближи до верандата и ми се усмихна половинчато.

— Елизабет?

— Да?

— Мога ли... — Думите му заглъхнаха и той прочисти гърлото си, почесвайки се по брадата, след което пристъпи по-близо до мен. Наблюдавах потта, която се спускаше от косата му и се плъзгаше по челото му, като голяма част от мен копнееше да я избърше.

— Можеш ли какво? — прошепнах, взирайки се в устните му по-дълго, отколкото трябваше.

Той се приближи с няколко сантиметра, карайки сърцето ми да заби по-бързо. Спрях да дишам и просто се втренчих в него. Наклоних леко глава, когато забелязах, че кафявите му очи се взира в устата ми по същия начин, по който и аз се взирах в неговата.

— Мога ли... — промърмори той.

— Можеш ли... — повторих аз.

— Мислиш ли...

— Мисля ли...

Той ме погледна в очите. Ударите на сърцето ми се забавиха още повече и в същото време се забързаха.

— Може ли да използвам душа ти? Топлата ми вода свърши.

Въздъгнах тихо и кимнах.

— Да. Душ. Да, разбира се. — Той се усмихна и ми благодари. — Можеш да заемеш някои от дрехите на Стивън, така че да не ти се налага да притичваш до къщата ти.

— Не е нужно да го правиш.

— Искам — кимнах. — Искам.

Влязохме вътре и аз грабнах една обикновена бяла тениска и чифт спортни панталони от спалнята ми за Тристан. След това взех няколко кърпи.

— Заповядай. В банята има душ и шампоан. Съжалявам, но повечето от тях миришат момичешки.

Той се засмя.

— Всичко би било по-добре от сегашната ми миризма.

Не го бях чувала да се смее преди. Звукът беше добре дошъл.

— Добре, ами, всичко, от което имаш нужда, може да бъде открито в шкафа под мивката. Ще съм наоколо.

— Благодаря ти.

— По всяко време — казах и наистина го мислех.

Той задъвка вътрешната страна на бузата си и кимна веднъж, преди да се затвори в банята. Въздъгнах и отидох да сложа Ема в леглото, за да се ангажирам с нещо, докато Тристан приключи с душа си.

* * *

Тръгнах надолу по коридора към банята и спрях, когато стигнах до отворената врата. Тристан се беше надвесил над мивката и носеше само спортните панталони, които му бях дала.

Той прокара ръце през дългата си, мокра коса, след което я завърза на кок на главата си. Доближи ножче за бръснене до горната си устна, карайки ме да потръпна.

— Бръснеш ли се?

Той спря и ме погледна веднъж, преди да накара мустака си да изчезне. След това обръсна брадата си до точката, от която бе почти невидима.

— Избръснат си. — Въздъгнах, взирайки се в мъжа, който изглеждаше толкова различно от този преди няколко минути. Устните му изглеждаха по-пълни, а очите му по-светли.

Той отклони поглед от мен и се върна към това да изучава избръснатото си лице в огледалото.

— Не искам да изглеждам като сериен убиец или по-лошо, като Хитлер.

Стомахът ми се присви.

— Чул си Танер.

Той не отговори.

— Не изглеждаш като Хитлер — казах тихо, карайки го да се обърне и да забележи, че се вирах глуповато в него. Дадох най-доброто от себе си да събера хаотичните си мисли и продължих да говоря. — Коментарът му дори няма смисъл, защото, нали знаеш, че Хитлер е имал — поставих пръст под носа ми — тънък мустак. Танер просто се държи... не знам, защитнически спрямо мен по някакъв странен начин. Той ми е като по-голям брат. Но това, което каза, не беше на място.

Лицето му беше каменно, докато погледът му претърсваше моя. Имаше солидна костна структура, от която беше невъзможно да отделиш поглед. Тристан вдигна тениската от плота и я плъзна по тялото си, преди да мине покрай мен и да ме побутне по рамото.

— Отново ти благодаря.

— Няма проблем.

— Трудно ли е? Да ме гледаш да нося дрехите му?

— Да. Но в същото време ме кара да искам да те прегърна, защото един вид ще бъде сякаш прегръщам него.

— Това е странно. — Той се усмихна закачливо.

— Аз съм странна.

Не го очаквах, но когато ръцете му се обвиха около мен, бавно се разтопих срещу него. Това, което беше шокиращо, бе колко далеч от тъжна се почувствах в този момент. Имаше нещо в начина, по който бавно масажираше гърба ми и нежно притисна брадичката си на върха на главата ми, което ми донесе такъв мир, какъвто не бях усещала от доста дълго време. Чувствах се егоистично, държаейки го здраво, защото не бях готова да се върна към чувството на самота. След няколко минути в прегръдката на Тристан умът ми забрави да ми напомня колко самотна бях. През тези няколко кратки мига открих утехата, която ми беше липсвала.

Дори не бях забелязала, че плача, докато не почувствах палците му, които избърсаха сълзите от бузите ми. Бяхме толкова близо един до друг. Ръцете ми се увиха около плата на тениската, а неговите ме придърпаха по-близо до тялото му. Когато устните му се разделиха, моите собствени също се разделиха и въздъгнахме един срещу друг. Когато очите му се затвориха, моите също се затвориха и останахме мълчаливи. Не бях сигурна чии устни докоснаха другите първи, но продължихме да ги притискаме едни към други. Не се целувахме, а просто държахме устните си едни до други, изпращайки въздух в дробовете на другия, държаейки се един за друг от това да не изпаднем в собствената си неизвестност.

Тристан си пое дъх, а аз издишах.

Помислих си да го целуна.

— Топлата ми вода не е свършила — каза тихо той.

— Наистина ли?

— Наистина.

Отново помислих да го целуна.

Погледнах нагоре в бурните му очи и видях частица от живота ми. Ударите на сърцето ми се ускориха, докато го прегръщах, не желаейки да го пусна в скоро време.

— Вероятно е най-добре да тръгвам — каза той.

— Вероятно — отвърнах аз.

За трети път помислих да го целуна.

— Освен, ако не останеш — казах аз.

— Освен, ако не остана — повтори той.

— Най-добрата ми приятелка ми каза, че трябва да използвам секса, за да продължа. — Въздъхнах срещу устните му. — Но не съм готова да забравя. Не съм готова да продължа. Но искам това. — Въздъхнах, изучавайки прегръдката му. — Искам те тук до мен, защото това ми помага. Помага ми да си спомня какво е чувството да бъдеш желана. Просто... — Сведох глава, почти засрамена от думите ми. — Просто ми липсва това някой да се грижи за мен.

Тристан пристъпи по-близо, снишавайки глас и допирайки устни до ухото му.

— Ще ти помогна. Ще ти помогна да се държиш за него. Ще ти помогна да си спомниш. Ще се погрижа за теб.

— Ще се използваме един друг, за да си ги спомним?

— Само, ако искаш.

— Това ми звучи като ужасна идея, но най-добрата ужасна идея.

— Все още има една огромна част от мен, на която ѝ липсва Джейми всеки ден. И държейки те — езикът му нежно затанцува по долната ми устна, — ми помага да си спомня чувството от това да държа нея.

— Да чувствам ударите на сърцето ти — поставих ръка върху гърдите му — ми помага да си спомня неговите.

— Да прокарам пръсти през косата ти — той вплете ръце в русите ми кичури, карайки ме да ахна тихо — ми напомня за нея.

— Да усещам кожата ти срещу моята — бавно повдигнах тениската му — ми напомня за него.

Наклоних глава наляво и започнах да изучавам структурата на лицето му. Острите линии на челюстта му, малките гънки в ъглите на очите му. Резките му вдишвания и издишвания. Всички в града бяха убедени, че бяга толкова много, защото се опитва да избяга от

миналото си, което беше далеч от истината. Бягането го крепеше, но той нямаше никакво намерение да се превръща в официален бегач в скоро време. Ако беше така, то очите му не биха изглеждали толкова огорчени.

— Преструвай се с мен за малко — промърморих, преди бавно да плъзна устни по неговите. — Помогни ми да си спомня за него тази нощ — прошепнах срамежливо.

Бедрата му се притиснаха срещу моите и очите му се разшириха. Той постави дясната си ръка върху кръста ми и ме принуди да залепя тялото си за неговото. Усетих възбудата му срещу вътрешната част на бедрата ми и тялото ми бавно започна да се отърква в неговото. „Да.“ Преместихме се до най-близката стена. Лявата му ръка се сви в юмрук и се стовари върху стената зад главата ми. Веждите му се сбръчкаха и една дълбока и тежка въздишка се изтърколи от устните му.

— Не бива...

„Да.“

Този път моите устните се разтвориха и нежно захапах долната му устна, докато ръката ми се движеше по дължината на възбудата му. Палецът ми описа кръг на върха ѝ. Да, да. Той изръмжа тихо и хватката му на гърба ми се затегна. Наблюдавах как езикът му бавно се подава от устата му, след което се плъзна по врата ми, карайки ме да потреперя вътрешно. „Направи го отново.“

Едната му ръка се плъзна под роклята ми, спусна по вътрешната страна на бедрата ми и когато пръстите му достигнаха мокрите ми бикини, ударите на сърцето ми се ускориха. „Да, да, да...“

Простенах, когато той отмести плата на гащичките ми, за да плъзне един пръст в мен.

Устните ни се разбиха едни в други и той прошепна име, но бях повече от сигурна, че не е моето. Аз му отвърнах, като не бях сигурна, че беше неговото. Превземаше ме цялата, докато ме целуваше силно, а езикът му изследваше всеки един сантиметър от мен. Той плъзна още един пръст дълбоко в мен, а палецът му описваше кръгове по клитора ми.

— Господи, усещам те толкова добре... — изръмжа той, чувствайки теснотата ми, мокротата ми... чувствайки мен.

Ръката ми се плъзна в боксерките му, след което започнах да я движа нагоре-надолу, стискайки нежно, докато слушах стоновите му на

признателност.

— Перфектна — заекна той със затворени очи, а дишането му ставаше все по-накъсано. — Шибано перфектна.

Беше лошо.

Но в същото време толкова хубаво.

Докато ръката ми го обработваше бързо, пръстите му също се движеха по-бързо. И двамата се задъхвахме, изгубили себе си, намирайки себе си, изгубвайки любимите ни и откривайки ги. В този момент го обичах, защото беше същото като да обичам Стивън. В този момент го мразех, защото не беше нищо повече от една лъжа. Но не можех да спра да го докосвам. Не можех да спра да се нуждая от него. Не можех да спра да го желая.

Да бъдем заедно бе ужасна идея. И двамата бяхме несигурни и разбити, а това нямаше как да се пренебрегне. Той беше гръмотевицата, аз бях светкавицата и заедно бяхме на път да създадем перфектната буря.

— Мамо — каза детски глас зад мен.

Пръстите на Тристан ме пуснаха и аз отскочих назад, след което пригладих смутено роклята си. Очите ми се извърнаха надолу по коридора към Ема, която държеше Буба в ръката си и се прозяваше.

— Хей, миличка. Какво има? — попитах, изтривайки устните ми с ръка и приближавайки се към нея.

— Не мога да заспя. Ще дойдеш ли да легнеш с мен и Буба?

— Разбира се. Ей сега идвам, става ли?

Тя кимна и се затътри към стаята си. Когато се обърнах към Тристан, видях вината в очите му, докато закопчаваше панталоните си.

— Мисля, че трябва да си вървя — прошепна той.

Кимнах.

— Трябва да си вървиш.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТРИСТАН

Онази нощ трябваше да спрем. Трябваше да осъзнаем колко лоша бе идеята да се използваме един друг, за да си спомним Стивън и Джейми. И двамата бяхме като тиктакащи бомби, които бяха предопределени да се взривят.

Но не ни пукаше.

Почти всеки ден тя се отбиваше и ме целуваше.

Почти всеки ден аз отвърщах на целувката ѝ.

Тя ми каза любимия му цвят. Зелено.

Аз ѝ казах любимата храна на Джейми. Паста.

Някои нощи прескачах през прозореца ми и се вмъквах в спалнята ѝ. А други тя изпъзвяваше в леглото ми. Когато бяхме в нейното легло, тя никога не сваляше завивките и не ми позволяваше да легна на неговата страна от леглото. Разбрах я повече от когото и да било друг.

Тя ме събличаше и правеше любов с миналото си.

Аз се плъзгах в нея и правех любов с призраците си.

Не беше правилно и все пак имаше смисъл.

Нейната душа беше белязана, а моята изпепелена.

Но когато бяхме заедно, болеше по-малко. Когато бяхме заедно, миналото не беше така трудно за приемане. Когато бяхме заедно, никога, дори и за секунда, не се чувствах самотен.

* * *

Имаше милиони моменти, в които болката просто бе скрита вътре в мен, но не ме пробощдаше в стомаха. Но имаше и дни на големите спомени. Рожденият ден на Джейми беше такъв. Беше рожденият ден на Джейми и тази нощ се борех с демоните от миналото

ми, които бяха заровени дълбоко в душата ми, а сега бавно изпълзяваха навън. Същата нощ Елизабет се появи в стаята ми. Трябваше да я отблъсна. Трябваше да позволя на мрака да ме погълне целия.

Но не мога да я оставя сама.

Между нас се промъкваха случайни проблясъци на нежност и грижа, докато тялото ѝ почиваше под моето. Очите ѝ ме разтърсиха, както винаги. Косата ѝ се разстилаше върху възглавницата ми.

— Зашеметяваща си — прошепнах аз, преди да обвия ръце около шията ѝ и да я повдигна, позволявайки на устата ѝ да намери устните ми.

Тази нощ тя беше моето екстази. Моите халюцинации.

Обичах вкуса на ягодовия ѝ гланц върху устните ѝ.

Голото ѝ тяло се криеше под мен и устните ми изследваха шията ѝ, докато тя извиваше гърба си.

— Имаш ли представа колко са красиви очите ти? — попитах, отпускаяки се върху нея и притискаяки я.

Тя се усмихна отново. И това е красиво. Пръстът ми очерта извивките на тялото ѝ, превземайки всеки сантиметър от нея.

— Просто кафяви — отвърна тя, прокарвайки ръка през косата си.

Тя грешеше. Бяха много повече от това и с всяка изминала нощ, в която я държах в ръцете си, ги забелязвах. Ако погледнех отблизо, можех да видя няколко златни точки, които проблясваха около ирисите ѝ.

— Красиви са. — В нея нямаше нищо, което да не беше красиво.

Езикът ми се завъртя около твърдото ѝ зърно. Тя потръпна. Зависимостта ѝ от докосването ми се излъчваше от всяка една поразителна част на тялото ѝ, докато ме молеше да изследвам най-дълбоките ѝ страхове и най-сладките ѝ вкусове. Плъзнах ръка под гърба ѝ и я повдигнах, така че да застанем лице в лице в тъмната ми спалня. Взирах се в тези красиви очи, докато разтварях краката ѝ и я нагласях срещу мен. Тя кимна веднъж, давайки ми разрешение да направя точно това, заради което беше дошла в спалнята ми.

Взех един презерватив от нощното ми шкафче и си го сложих.

— Как го искаш? — попитах.

— Какво?

Допрях устни до нейните, споделяйки дъха си с нея и проговорих шепнейки:

— Мога да бъда груб. Или нежен. Мога да те накарам да крещиш или да плачеш. Мога да те чукам толкова силно, така че да не си в състояние да се движиш след това. Мога да те чукам толкова бавно, че би помислила, че съм влюбен в теб. Ти ми кажи как го искаш. Контролът е твой.

Палецът ми описваше кръгове на кръста ѝ. Имах нужда тя да контролира нещата. Искях тя да поеме отговорността, защото аз започвах да губя връзка с реалността.

— Е, не си ли ти един джентълмен? — попита нервно тя.

Повдигнах вежда.

Въздъхвайки, тя избегна погледа ми.

— Нежно и бавно... сякаш ме обичаш — прошепна тя, надявайки се да не звучи толкова отчаяно.

Не ѝ го казах, но се нуждаех точно от това.

Точно така обичах да любя Джейми на рождения ѝ ден.

Господи, бях побъркан.

Но това, което бе страшно, беше, че мислите на Елизабет бяха точно копие на моите собствени.

Как двама толкова пречупени хора успяваха да открият един в друг разпръснатите си парченца?

Отначало навлязох в нея бавно, а очите ми наблюдаваха как тялото ѝ реагира от това, че бях в нея. Очите ѝ искаха да се затворят, докато се плъзгах по-навътре, устните ѝ се разделиха, позволявайки на един малък стон да се изплъзне от тях. Когато езикът ми се плъзна по долната ѝ устна, отново почувствах ягодовия вкус.

Ръцете ми трепереха, но се отърсих от нервите и се фокусирах върху очите ѝ. Тя затаи дъх и постави ръка на сърцето ми за миг. Очите ѝ бяха заключени с моите, вирайки се сякаш никога вече няма да се видим отново; сякаш и двамата бяхме ужасени да изгубим малкото късче комфорт.

Него ли виждаше, докато се вираше в мен? Дали помнеше очите му?

Почти бях сигурен, че сърцето ѝ бие толкова силно, колкото и моето, работейки интензивно.

— Мога ли да остана за през нощта? — прошепна тя, когато повдигнах бедрата ѝ и я облегнах на таблата на леглото.

— Разбира се. — Въздъхнах, завъртайки език около ухото ѝ и масажирайки гърдите ѝ с ръце. „Не трябва да остава за през нощта.“ Но исках да го направя. Бях толкова ужасен от това да остана сам с мислите си, така че отговорът ми прозвуча така сякаш я молах. — Можем да се преструваме до сутринта — предложих.

„Тя не трябва да остава тук“, нареди ми мозъкът ми. „Какво правиш?!“

По-силно. Сега и двамата го искахме все повече. Очите ни останаха заключени през цялото време, а бедрата ни се движеха в синхрон.

— О, господи! — промърмори задъхано тя.

Сърцата ни забиха още по-бързо, когато позволихме на телата си да се превърнат в едно цяло за малко. Плъзнах се в теснотата ѝ и тя изви гръб за още.

— Стивън... — прошепна тя, но не ми пукаше.

— Джейми... — промърморих и тя не възрази.

Бяхме толкова дяволски ненормални.

По-дълбоко. Дръпнах косата ѝ и тя обви пръсти в моята. Всяка секунда сексът ставаше малко по-груб, малко по-див и буен.

— Мамка му. — Въздъхнах, обожавайки чувството, когато бях между бедрата ѝ, обожавайки потта, която се търкаляше по тялото ѝ. Беше толкова хубаво да съм вътре в нея, безопасно.

По-бързо. Исках да я почувствам цялата. Исках да се зароя толкова дълбоко в нея, така че никога да не забрави начина, по който я накарах да избяга от реалността си. Исках да я чукам така сякаш беше единствената ми любов, а аз нейната.

Повдигнах десния ѝ крак и го поставих на рамото ми. Позволих ѝ да почувства всеки сантиметър от мен, докато тя ми казваше да я любя по-здраво. Осъзнаваше ли какво беше казала? Наистина ли беше казала любов? Знаех, че се бяхме съгласили на това, но думите ѝ ме накараха да изгубя концентрация за миг.

Аз не бях него.

Тя не беше нея.

Но, мили боже, беше толкова хубаво да излъжем себе си.

Тя беше останала без дъх и начинът, по който главата ѝ се отпусна върху таблата, ми хареса. Харесваше ми и как ноктите ѝ се забиваха в кожата ми, сякаш никога не искаше да ме пусне. Тя примигна веднъж и стисна клепачи, за да задържи сълзите си. Напиращите сълзи се опитваха да пробият през стиснатите ѝ клепачи, но тя си пое дълбоко дъх и се овладя.

По-бавно. Тя ме попита още веднъж дали може да остане през нощта. Сигурно се притесняваше, че ще я изрита, след като приключим, и ще я принудя да се върне в реалността, в която щеше да бъде сама. Както и аз. Можех да видя притеснението от отхвърляне в очите ѝ. Но си обещах, че няма да го направя. Можех да го видя в тези нейни кафяви очи: омразата от това да остане сама със собствените си мисли.

Имахме нещо общо.

Нежно.

Имахме много общи неща.

Положих я обратно на матрака, но забавих тласъците си.

— Ще спра — казах, виждайки сълзите, които капеха от очите ѝ.

— Моля те, недей — замоли тя, поклащайки глава. Пръстите ѝ се забиха по-дълбоко в гърба ми, сякаш се опитваше да задържи нещо, което не беше тук наистина.

Това не е нищо повече от една мечта.

— Мечтаем, Елизабет. Това не е истинско.

Тя присви устни.

— Не. Продължавай.

Изтрих сълзите ѝ, но не продължих.

Беше грешно.

Тя беше пречупена.

Както и аз.

Излязох от нея и седнах на ръба на леглото. Ръцете ми стиснаха края на матрака. Чаршафите прошумоляваха при всяко нейно движение. Тя седна в другия край на леглото и ръцете ѝ също стиснаха матрака. Бяхме с гръб един към друг, но можех да се закълна, че все още усещам ударите на сърцето ѝ.

— Какво не е наред с нас? — прошепна тя.

Прокарах пръсти по челото си и въздъгнах.

— Всичко.

— Днес един от големите моменти ли е? — попита тя.

Кимнах, въпреки че тя не можеше да ме види.

— Рожденият ден на Джейми.

Тя се засмя. Обърнах се, за да видя как трие сълзите си.

— Така си и помислих.

Тя се изправи, обу си бикините и си сложи сутиена.

— Как разбра?

Тя се приближи до мен и застана между краката ми. Очите ѝ изучаваха погледа ми, след което зарови пръсти в рошавата ми коса. Постави ръка на гърдите ми, откривайки бързите удари на сърцето ми. Устните ѝ се допряха до моите, но не за целувка, а за да усети дъха ми.

— Защото почувствах колко много копнееше за нея. В тези бурни очи можех да видя колко си разочарован, че не съм нея.

— Елизабет — казах, чувствайки се виновен.

Тя поклати глава и се отдръпна от мен.

— Всичко е наред — обеща тя, след което навлече тениската си върху дребното си тяло. После обу долниците на пижамата си и отиде до прозореца ми, за да си тръгне. — Защото предполагам, че и ти можеше да видиш колко разочарована бях, че не си него.

— Вероятно трябва да спрем да го правим — казах, когато тя се приближи до прозореца си.

Тя завърза косата си на конска опашка и се усмихна.

— Да, вероятно. — След което се прибра в къщата си и ми се ухили срамежливо. — Но едва ли ще го направим. Защото мисля, че и двамата сме малко пристрастени към миналото. Ще се видим по-късно.

Отпуснах се на леглото и простенах, защото знаех, че беше права.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

— Е, значи се виждаш с Тристан Коул, а? — попита Мерибет на срещата на литературния клуб.

Повдигнах вежда и стиснах „Малки жени“ силно.

— Какво?

— О, скъпа, няма от какво да се срамуваш. Всички в квартала са ви виждали да се мотаете заедно. И не се тревожи, можеш да ни кажеш всичко. Няма да кажем на никого — обеща Сюзън.

„Как ли пък не.“

— Той просто коси тревата ми. Едва се познаваме.

— Заради това ли те видях да прескачаш прозореца на спалнята му в един часа през нощта миналата вечер? Защото е косил тревата? — попита някаква жена, с която никога не бях говорила.

— Извинявай, коя си ти?

— О, аз съм Дана. Нова съм в квартала.

Едва се сдържах да не извъртя очи. Щеше да пасне идеално.

— И така, вярно ли е? Защо се катериш по прозореца му? Казах на Дана, че не вярвам, защото ти наскоро загуби съпруга си и би било обидно за паметта му, ако вече се виждаш с друг мъж — обясни Мерибет. — Би било като шамар в лицето на брака ви. Сякаш обетите ви не са били изписани в сърцата ви, а върху пясък.

Стомахът ми се сви на топка.

— Може би трябва да поговорим за романа — предложих аз.

Но те продължиха да ми задават въпроси. Въпроси, на които нямах отговори. Въпроси, на които не исках да отговарям. Времето се влачеше и изглеждаше така, сякаш вечерта няма край. Когато срещата приключи, не можех да бъда по-щастлива.

— Добре, довиждане дами! — каза Сюзън, махайки към мен и Ема, докато напускахме къщата ѝ. — Запомни, до две седмици трябва да прочетеш „Петдесет нюанса сиво“! И донеси бележки!

Помахах за довиждане на всички. До края на вечерта не бяхме обсъдили нищо от „Малки жени“ и се чувствах изключително опетнена от тези жени.

* * *

23 август.

За много хора беше просто дата, но за мен беше повече.

Рожденият ден на Стивън.

Един от големите моменти.

Предполагаше се, че трябва да съм по-добре през големите моменти. Малките бяха тези, които се предполагаше, че трябва да са по-болезнени.

Облегнах се на дървото в задния ми двор и погледнах към светлото небе, а слънчевите лъчи блестяха над главата ми. Ема играеше със Зевс в малкия пластмасов плувен басейн, който ѝ бях купила, а Тристан днес работеше извън бараката си, строейки маса за трапезария.

От нищото едно бяло перо прелетя покрай мен. Миниатюрно перце, което ми причини остра болка. През мен премина чувство на загуба, докато многократно блъсках челото си с ръка. Сърцето ми заблъска в гърдите ми, когато спомените за Стивън ме връхлетяха, задушавайки ме и давейки ме. Не можех да дишам, докато продължавах да удрям ръка в челото ми и се плъзнах по ствола на дървото, а тялото ми трепереше неконтролируемо.

— Съжалявам — проплаках, на себе си. На Стивън. — Съжалявам, че не можах... — завих и затворих очи.

Подскочих уплашено, когато две ръце се отпуснаха на раменете ми.

— Шшш, аз съм, Елизабет — прошепна Тристан, отпусайки се на земята и увивайки ръце около мен. — Държа те.

Придърпах тениската му, притискайки тялото си срещу неговото, мокрейки го със сълзите си.

— Не можах да го спася, не успях да го спася — проплаках в тениската му. — Той беше моят свят, а аз не можах да го спася. Той се

бори за мен и... — Не можех да говоря повече. Не можех да позволя на обърканите ми мисли да напуснат задушавачното ми се сърце.

— Шшшт, Елизабет. Държа те. Държа те.

Гласът му ме успокояваше, докато се разпадах за пръв път от много време насам. Държах се за него, мълчаливо молейки го никога да не ме пуска.

Точно тогава той ме стисна по-здраво.

След което усетих две мънички ръчички да се увиват около мен и Ема ме придърпа към себе си.

— Съжалявам, миличка — прошепнах, треперейки срещу Тристан и срещу дъщеря ми. — Мама съжалява.

— Всичко е наред, мамо — обеща тя. — Всичко е наред.

Но тя грешеше.

Нищо не беше наред.

И не бях сигурна, че някога ще бъде.

* * *

Същата нощ заваля. За известно време седях в робата си, наблюдавайки потопа от дъждовни капки, който се разбираше в земята. Плаках с дъжда, неспособна да се овладеея. Ема спеше в другата стая, а Тристан беше позволил Зевс да остане с нея за през нощта.

„Накрай го да спре“, помолих сърцето ми. „Накарай болката да си отиде“, настоях.

Изпълзях през прозореца ми и се изкачих по този на Тристан. След секунди бях мокра, но не ми пукаше. Почуках леко на прозореца му и той се приближи гол до кръста, взирайки се в мен. Ръцете му повдигнаха ръба на прозореца и мускулите на ръцете му се издуха.

— Не тази вечер — каза той с тих глас. — Отивай си у дома, Елизабет.

Очите ми все още пареха от плача. Сърцето ми все още ме болеше от всички копнежи.

— Тази нощ — заспорих.

— Не.

Увих пръсти около колана на робата ми, развързах го и пуснах дрехата да се свлече на земята, оставайки под дъжда единствено по

сутиен и бикини.

— Да.

— Исусе Христе! — промърмори той, отваряйки прозореца. — Влизай.

Направих каквото ми беше казал. В краката ми се оформи локва и потреперих от студ. От болката.

— Попитай ме как го искам тази вечер.

— Не. — Гласът му беше непреклонен и очите му отказваха да срещнат погледа ми.

— Искам го така, сякаш ме обичаш.

— Елизабет...

— Може и силно, ако искаш.

— Престани.

— Погледни ме, Тристан.

— Не.

— Защо не? — попитах, приближавайки се към него, когато той ми обърна гръб. — Не ме ли желаеш?

— Знаеш отговора на този въпрос.

Поклатих глава.

— Не мислиш ли, че съм красива? Не съм ли хубава като нея? Не съм ли толкова добра...

Той се извъртя рязко и постави ръце на раменете ми.

— Не го прави, Елизабет.

— Чукай ме, моля те... — проплаках, прокарвайки пръсти по гърдите му. — Моля те, люби ме.

— Не мога.

Ударих го по гърдите.

— Защо не?! — проплаках отново, а погледът ми се замъгли. — Защо не?! Оставих те да ме докосваш, когато желаеше нея. Оставих те да ме изучукаш, когато имаше нужда. Позволих ти... — Думите ми заглъхнаха и се превърнаха в плач. — Позволих ти... Защо не...

Той сграбчи юмруците ми, спирайки ме от това да излея целия си гняв върху гърдите му.

— Защото си пречупена. Тази нощ си прекалено разбита.

— Просто ме люби.

— Не.

— Защо не?

— Защото не мога.

— Това не е отговор.

— Да, такъв е — каза той.

— Не, не е. Престани да бъдеш такъв страхливец. Просто ми кажи защо не. Защо, по дяволите, не?!

— Защото аз не съм него! — изкрещя той и тялото ми се разтрепери в хватката му. — Не съм Стивън, Елизабет. Не съм това, което искаш.

— Но можеш да бъдеш. Можеш да бъдеш него.

— Не — каза той строго, — не мога.

Изблъсках го.

— Мразя те! — изкрещях, а гърлото ми гореше, докато сълзите падаха върху устните ми. — Мразя те! — Но не говорех на Тристан. — Мразя те заради това, че ме изостави! Мразя те! Не мога да дишам. Не мога да дишам.

Изгубих се в ръцете на Тристан.

Разпаднах се по начин, какъвто никога не бях преживявала през живота ми.

Треперех, крещях и част от мен умря.

Но Тристан ме държеше, уверявайки се, че не цялата ми душа беше изчезнала тази нощ.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Изминаха две седмици, преди да мога да се изправа отново пред Тристан. Бях смутена и засрамена от начина, по който рухнах в спалнята му, но трябваше да потисна страховете си, когато той ми се обади, за да обсъдим възможността да се заема с вътрешния дизайн на къщата му.

— Добре ли си? Изглеждаш разсеяна — каза Тристан, докато ни въвеждаше с Ема в къщата си. Все още се чувствах изключително неудобно от това, че бях рухнала по такъв начин пред него.

— Не, добре съм — казах. — Просто свиквам с обстановката. — Усмихнах му се с фалшива усмивка, която той прозря на мига.

— Добре, ами, можеш да правиш каквото поискаш с мястото. В къщата има шест помещения. Кабинет, хол, трапезария, баня, спалнята ми и кухнята. Надявам се да не се уплашите от безпорядъка в кабинета ми.

Влязох в кабинета му, където имаше кашони, които бяха поставени един върху друг. Бюрото му беше покрито с предмети, и докато извеждах Ема и Зевс от стаята, се заковах на място, вирайки се в разписката, която бе наполовина скрита под няколко други документа. Взех я и я прочетох.

„Пет хиляди бели пера. Доставка за едно денонощие.“

Отворих един от кашоните на бюрото му и сърцето ми пропусна един удар, когато видях, че вътре имаше още торби с пера. Не беше намерил перата в магазина на господин Хенсън. Беше ги поръчал. Беше поръчал хиляди само заради това сърцето на Ема да не бъде разбито.

Тристан...

— Идваш ли, Елизабет? — чух го да вика. Затворих кашона и побързах да изляза от стаята.

— Да, тук съм. — Прочистих гърло и му се усмихнах. — Какво за кабинета ти? — попитах, настигайки Тристан. — Мога да декорирам и него, ако искаш.

— Не, той е извън лимит. Това е... — Той замълча и се намръщи. — Просто е извън лимит.

Присвих очи, разбирайки го.

— Добре... е, за сега мисля, че приключих. Ще изготвя няколко различни идеи и няколко модела с платове и цветове, които можем да прегледаме по-късно. По-добре да тръгвам.

— Закъде си се разбързала?

— Да, ами, сещаш се. — Погледнах към Ема, която си играеше със Зевс, живеейки в своя собствен свят. — Трябва да приготвя Ема, защото довечера ще остане в приятелка с преспиване.

Той се приближи до мен.

— Ядосана ли си ми? Заради онази нощ? — попита тихо той.

— Не — въздъгнах, — ядосана съм на себе си. Ти не си направил нищо лошо.

— Сигурна ли си?

— Наистина, Тристан. Беше до мен, когато най-много се нуждаех от теб. — Усмихнах се. — Но може би е по-добре, ако спрем да се използваме един друг, за да си спомним... Очевидно е, че не мога да се справя с това.

Той се намръщи и сведе поглед към земята, изглеждайки разочарован, но след секунда повдигна глава и ми се ухили.

— Искам да ви покажа нещо.

Той ни поведе към задната част на къщата и задържа задната врата отворена. Заслушах се в свирукането на нощните щурци. Беше успокояващ звук... мирен.

— Къде отиваме? — зачудих се на глас.

Той кимна към мрачните гори, докато вземаше фенерче от коридора. Не попитах нищо друго. Хванах ръката на Ема и тръгнахме редом с Тристан. Вървахме през мрака и той ни поведе дълбоко в горите.

Небето бе изпълнено със звезди, и когато пристъпихме в сенките на дърветата, влажният и сладък пролетен въздух ни поздрави. Клоните се люлееха напред-назад, докато си проправяхме път през горите.

— Почти стигнахме — настоя Тристан.

Но къде?

Когато приближихме, незабавно разбрах, че това е мястото, където той искаше да ни доведе, заради красотата. Покрих уста с ръка, за да спра звука, който напираше на устните ми. Чувствах се така, сякаш ако издам дори и най-малкия звук, красотата пред нас ще изчезне. Пред нас течеше малка река. Потокът беше тих, сякаш всички същества, носещи се по малките вълни, си почиваха мирно. От другата страна на реката лежаха стари камъни от мост за каруци. През пукнатините на камъните растяха цветя, които караха пейзажа да изглежда перфектен под лунната светлина.

— Със Зевс открихме това място — каза Тристан, приближавайки се към моста, след което седна. — Когато имам нужда да прочистя главата си, идвам тук, за да пренасоча мислите си.

Седнах до него, събух си обувките и потопих крака в хладката вода. Ема и Зевс скочиха във водата, плискайки се радостно и волно.

Той се обърна към мен и ми се усмихна, което накара устните ми да се извият нагоре. Тристан можеше да накара хората да се чувстват значими само от начина, по който се усмихваше. Искаше ми се да се усмихва по-често.

— Когато отначало се преместих тук, бях ядосан през цялото време. Липсваше ми сина ми. Както и съпругата ми. Мразех родителите ми, въпреки че не трябваше. Обвинявах тях за загубата на сина ми и съпругата ми. Беше по-лесно да им бъда ядосан, вместо да бъда тъжен. Единственото време, през което не се чувствах гневен, бе, когато идвах тук и дишах заедно с дърветата.

Той се откриваше.

„Моля те, остани така.“

— Радвам се, че си намерил нещо, което ти носи покой.

Очите му затанцуваха по мен и на устните му се появи многозначителна усмивка.

— Да, аз също. — Той потърка брадата си, която растеше доста бързо. — След като няма да се използваме един друг повече, можеш да използваш мястото, за да намериш покой, ако искаш.

Усмигнах се.

— Благодаря ти.

Той просто кимна в отговор.

Ема скочи във водата и я разплиска навсякъде, измокряйки и нас. Въпреки че исках да ѝ се скарам, усмивката на лицето ѝ и развълнуваният Зевс ме караха да се чувствам щастлива.

— Благодаря ти, че ни доведе тук, Кърлеж. Страхотно е! — изкрещя тя, вдигайки ръце във въздуха от вълнение.

— Пак заповядай.

Тристан се усмихна.

— Радвам се, че дъщеря ми те харесва. В противен случай никога не бих разговаряла с теб отново.

Той се засмя.

— Радвам се, че кучето ми те харесва. В противен случай щях да мисля, че си психо. Човек винаги трябва да се доверява на инстинктите на домашния си любимец. Кучетата преценяват по-добре нечий характер, отколкото хората.

— Така ли било?

— Да. — Той замълча и прокара пръсти през косата си. — Защо дъщеря ти продължава да ме нарича Кърлеж?

— О!.. Защото, когато се срещнахме за пръв път, се държах като ужасен родител и те нарекох „пенис“ и тя ме попита какво означава това. Казах ѝ, че съм казала „кърлеж“ и ѝ обясних, че кърлежът е буболечка.

— Значи тя мисли, че съм паразит, който се храни с кръвта на бозайниците?

— Всъщност, действително мисля, че кърлежът е ектопаразит, тъй като той живее върху кожата на бозайниците, а не в организма им. Също така могат да живеят и върху някой земноводни.

Той се изкикоти.

— Е, това ме накара да се почувствам по-добре.

Засмях се.

— Би трябвало.

— Е, Ема, щом ще ме наричаш Кърлеж, мисля, че би било честно аз да те наричам Бръмбар.

— Да! — засия Ема, подскачайки нагоре и надолу. — Бръмбарът и Кърлежът! Кърлежът и Бръмбарът!

— Мисля, че ѝ харесва — казах аз.

— Елизабет? — Той се обърна към мен със сериозен поглед.

— Да?

— Знам, че не можем да продължим с онова, което правехме, но можем ли да бъдем приятели? — попита плахо той.

— Мислех, че не знаеш как да бъдеш нечий приятел?

— Така е. — Той въздъхна и потърка тила си. — Но се надявах, че ти ще ми покажеш.

— Защо аз?

— Защото вярваш в добрите неща, дори когато сърцето ти е разбито. А аз дори не мога да си спомня какви бяха те.

Това ме натъжи.

— Кога беше последният път, когато си бил щастлив, Тристан?

Той не отговори.

Което ме натъжи още повече.

— Разбира се, че можем да бъдем приятели — казах.

Всеки заслужаваше да има поне един приятел, на когото да довери тайните и страховете си. Заедно с вината и щастието си. Всеки заслужаваше човек, който би го погледнал в очите и би казал: „Ти си достатъчен. Перфектен си, въпреки белезите си и всичко останало“. Тристан го заслужаваше повече от всеки друг. Очите му бяха изпълнени с такава тъга и болка и всичко, което исках да направя, бе да увия ръце около него, давайки му да разбере, че е достатъчно добър.

Не исках да бъда негова приятелка, защото го съжалявах. Не. Исках приятелството му, защото, за разлика от повечето, той прозря през фалшивото ми щастие и понякога се взираше в мен с поглед, който сякаш ми казваше: „Ти си достатъчна, Елизабет, въпреки белезите и всичко останало“.

Тристан повдигна вежди и ме погледна така, сякаш ме виждаше за пръв път. Вгледах се в него, сякаш никога отново нямаше да го видя. Никой от двамата ни не искаше да мигне. Сериозността на момента започваше да ни кара да се чувстваме неудобно. Той прочисти гърло, както и аз моето.

— Прекалено много? — попитах.

— Да. И така... — Той прокара пръсти през косата си. — Докато косих тревата, забелязах, че държиш в ръцете си „Петдесет нюанса сиво“.

Изчервих се и го блъснах.

— Не ме съди. Заради литературния клуб е. Освен това не е лоша.

— Не те съдя. Добре де, правя го. Но само малко.

— Не критикувай, без да си я чел — подсмихнах се.

— О? И колко от това, което е в съдържанието на книгата, си опитвала наистина? — Той ме погледна самодоволно и можех да се закълна, че бузите ми горяха.

Кикотейки се, тръгнах обратно към къщите ни.

— Такъв си задник — измърморих. — Хайде, Ема. Да те почистим и да те приготвим за преспиването ти.

— Вървиш в грешната посока — отбеляза Тристан.

Спрях, обърнах се и минах покрай него отново, тръгвайки в противоположната посока.

— Все още смятам, че си задник — усмихнах се. Той също се усмихна и тръгна заедно с мен, а Ема и Зевс ни последваха.

* * *

— Сюзън, какво се е случило? — попитах, изпълвайки се с безпокойство. — Ема, добре ли си? — Тя не отговори; просто се взираше в земята почти засрамена. Обърнах се отново към Сюзън. — Какво се е случило?

— Какво се е случило? — изсъска тя. — Случи се това, че дъщеря ти е сметнала за правилно да разкаже истории за зомбита на останалите момичета, карайки ги да се побъркат. Сега имам десет момичета в къщата ми, които не искат да заспят, защото се страхуват от кошмари!

Намръщих се.

— Съжالياвам. Сигурна съм, че не е искала да ги уплаши. Мога да вляза и да поговоря с момичетата, ако искаш. Сигурна съм, че е станало недоразумение.

— Недоразумение? — Тя изсумтя. — Тя започна да ходи като зомби и каза, че иска да яде мозъци! Ти ми каза, че не е травмирана от смъртта на Стивън!

— И е истина — казах, а гневът започна да клопочи в стомаха ми. Погледнах към Ема и забелязах, че от очите ѝ се стичат сълзи. Коленичих и я прегърнах. — Всичко е наред, скъпа.

— Е, очевидно не е наред. Тя се нуждае от професионална помощ.

— Ема, скъпа, запуши си ушите бързо — казах и тя го направи. Вътрешностите ми се присвиха и аз се изправих, заставайки лице в лице със Сюзън. — Ще ти кажа нещо по възможно най-любезния начин. Ако кажеш още нещо за дъщеря ми, буквално ще ти сритам задника, ще ти изтръгна екстеншъните и ще кажа на съпруга ти, че чукаш касиера от хранителния магазин.

— Как смееш? — проплака тя, ужасена от думите ми.

— Как смея? Как смееш ти да смяташ, че е нормално да се изправиш пред мен и да ми говориш по такъв груб и унизителен начин за дъщеря ми. Мисля, че е време да си тръгваш.

— Точно така! Мисля, че трябва да стоиш далеч от литературния ни клуб. Енергията и стилът ти на живот са токсични за групата ни. Дръж я далеч от моята Рейчъл — нареди Сюзън и започна да се отдалечава.

— Не се тревожи — извиках. — Така и ще направя! — Нещо се случваше със здравомислещите хора, когато другите говореха за децата им: превръщаш се в звяр и би направил всичко, за да защитиш децата си от вълците в света. Не се гордеех с това, което бях казала на Сюзън, но мислех всяка една дума.

Въведох Ема в хола и седнахме на дивана.

— Мамо, момичетата казаха, че съм изрод, защото харесвам зомбитата и мумии. Не искам да бъда изрод.

— Не си изрод — обещах, придърпвайки я по-близо до мен. — Перфектна си такава, каквато си.

— Тогава защо го казаха? — попита тя.

— Защото... — въздъгнах, опитвайки се да открия правилния отговор. — Защото понякога на хората им е трудно да приемат различията в другите хора. Нали знаеш, че зомбитата не са истински? — Тя кимна. — И не си искала да уплашиш другите момичета, така ли е?

— Не! — бързо каза тя. — Просто исках да си играем на „Хотел Трансилвания“. Не съм искала да ги изплаша. Просто исках да имам приятели.

Сърцето ми се разби.

— Искаш ли да играеш с мама? — попитах.

Тя поклати глава.

— Не.

— Ами, какво ще кажеш да гледаме анимационни филмчета по „Нетфликс“ и да си направим свое собствено преспиване?

Очите ѝ светнаха и сълзите ѝ спряха.

— Може ли да гледаме „Отмъстителите“? — попита тя, обичайки супер героите също като баща си.

— Разбира се — отвърнах.

Тя заспа веднага, след като Хълк се появи на екрана. Занесох я в леглото ѝ, целувайки я по челото, и тя се усмихна в съня си. Легнах си и се гмурнах в собствените ми сънища.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

— Тристан — промълвих слабо. Дишането ми беше неравно и тежко.

Ръката му помилва бузата ми.

— Засмучи го бавно — нареди той, прокарвайки палеца си по долната ми устна, след което го плъзна в устата ми, позволявайки ми да го засмуча нежно. Той го задвижи напред-назад в устата ми и след секунда го отдръпна, прокарвайки мокра следа надолу по врата ми, по презрамката на сутиена ми и надолу между цепката на гърдите ми. Копнеех устата му да покрие зърната ми, които се бяха втвърдили от докосването му.

— Толкова си красива — каза той. — Толкова дяволски красива.

— Не би трябвало да го правим — простенах, усещайки ерекцията му да се притиска към гащичките ми. Не трябва, помислих си. — Предполагаше се, че няма да го правим повече... — Вдишванията ми бяха тежки. Исках го вътре в мен, исках да ме вземе дълбоко. Исках да ме обърне по гръб, да разтвори краката ми и да ме вземе силно. Той игнорира протестите ми, както и исках да направи, уви косата ми около едната си ръка и плъзна другата надолу по тялото ми, отпусайки я върху черното ми дантелено бельо.

— Влажна си — каза той, след което се наведе по-близо до мен и прокара език по бузата ми, преди да покрие устата ми със своята. — Искам да те вкуся цялата — изсъска той и вкара езика си в устата ми. Пръстите му се плъзнаха по черната дантела и дъхът ми секна, когато палецът му описа кръг по клитора ми през тънката материя.

— Моля те — замолих. Извих гръб, копнеейки ръката му да премахне тънката бариера.

— Не тук — каза той и ме издърпа да седна. Тристан отмести бикините ми наляво и се наведе, позволявайки на езика си да вкуси влагата ми. Бедрата ми неволно се повдигнаха в негова посока, докато

ръцете ми търсеха опора в косата му. Главата му се повдигна и той постави устата си върху моята, позволявайки ми да се вкуся, да вкуся него. — Искам да ти покажа нещо — промърмори той срещу устните ми.

„Каквото пожелаеш.“

Сведох очи към скритата под боксерките му ерекция и се усмихнах. Той ме вдигна от леглото и ме притисна към най-близката врата.

— Как го искаш?

„Греховно“, помислих си, неспособна да говоря. Сърцето ми биеше лудо и за миг изпитах страх, че ще спре, неспособен да се справи със страстта и желанията ми. Исках да се взривя за него. Исках да се изгубя в него. Бедрата му се задвижиха и той пристисна възбудата си до тялото ми.

— Искам да ти покажа стаята — прошепна той до ухото ми, плъзгайки език нагоре и надолу по него, преди да засмуче меката му част.

— Ммм... — отвърнах аз, докато той ме носеше надолу по коридора. Вляво имаше стая, която не бях забелязала, когато пристигнах. — Какво е...?

Той ми изшътка и постави ръка върху устните ми.

— Това е моята зелена стая — промърмори той и отвори вратата.

— Твоята какво? — Преди да успее да ми отговори, се обърнах и огледах стаята, която беше изпълнена със зелени мебели. Зелени камшици, зелени вибратори, всичко беше зелено. — Какво, по... — млъкнах и продължих да се оглеждам наоколо. — Това е малко странно, скъпи...

— Знам — каза той с удебелен глас. Когато се обърнах към него, изпищях. Взирах се в огромен, зелен човек, който ме държеше срещу тялото си. Очите му светнаха в зелено и той ме повдигна. — Невероятният Хълк иска да те смачка!

* * *

— Мамка му! — изкрещях, отърсвайки се от странния и извратен кошмар.

След секунди Тристан се появи на прозореца на спалнята си, поглеждайки към мен.

— Добре ли си?

Погледнах надолу, само за да видя, че съм облечена с бял потник и бели бикини, без сутиен. Изкрещях отново, покривайки гърдите си с одеяло.

— О, боже мой, махай се! — изсъсках възбудена.

— Съжалявам! Чух те да крещиш и... — Той млъкна и повдигна вежда, поглеждайки ме в очите. — Да не би току-що да си имала мокри сънища? — Той започна да се киска и покри устата си с ръка. — Имала си мокри сънища.

— Разкарай се! — казах и скочих от леглото, затваряйки щорите на прозореца ми.

— Добре, добре, жено с мръснишко подсъзнание. Предупредих те за тези книги.

Изчервих се отново и се свлякох на леглото, издърпвайки завивките над главата си.

Шибаният Невероятен Хълк. Проклетият Тристан Коул.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

— Цял ден избягваш да ме поглеждаш в очите — каза Тристан, докато подреждаше стока из „Неизживени спомени“. Седях на стола до гишето и наблюдавах господин Хенсън, който смесваше билки за билков чай. Ема и Зевс тичаха наоколо на лов за случайни предмети в магазина. Всяка седмица се отбивахме в магазина на господин Хенсън за чай, горещо какао и гледане на Таро. Започвах да обичам мястото. — Няма защо да се срамуваш, сигурен съм, че се случва на всеки — обясни Тристан.

— За какво говориш? Не те избягвам. И нямам представа какво имаш предвид, защото нищо не ми се случвало. — Изсумтях, избягвайки погледа му. Всеки път, когато го погледнех, не можех да спра да се изчервявам и да си представям как тениската му се разкъсва и той се трансформира в звяр.

— Това е просто мокър сън — каза той.

— Не беше такъв! — отвърнах, звучейки виновна.

Тристан се обърна към господин Хенсън със самодоволна усмивка на лицето.

— Снощи Елизабет е сънувала мокър сън.

— Млъквай, Тристан! — Изкрещях, стоварвайки ръце върху плота. Не можех да спра изчервяването си, което обагри лицето ми в яркочервено.

Господин Хенсън ме погледна, след което погледна сместа за чая ми и добави още няколко билки.

— Мокрите сънища са нещо нормално.

— Такъв ли беше? — подкачи ме Тристан. Бях на секунди от това да скоча и да го пребия.

Отворих уста да отрека, но не можах. Покрих лицето си с ръце и въздъгнах тежко.

— Няма да говорим за това.

— Хайде де, трябва да ни кажеш — каза той и седна на стола до мен.

Завъртях моя и седнах с гръб към него.

Той го завъртя и ме обърна към себе си.

— О, по дяволите — промърмори той, поглеждайки ме с очи, изпълнени с разбиране.

— Млъквай, Тристан! — измърморих отново, неспособна да го гледам твърде дълго.

— Имала си мокър сън с мен?! — изрева той и аз го ударих по рамото.

Господин Хенсън се изкикоти.

— Неочакван обрат.

На лицето на Тристан се появи лукава усмивка и това беше... Умирам! Той се наведе към мен и прошепна:

— Направих ли онова нещо с езика ми на устните ти?

Изчервих се.

— Кои устни имаш предвид? — прошепнах.

Сега вече усмивката му стана вълча.

— Ти, развратно, развратно момиче.

Станах от стола си и очите ми срещнаха тези на господин Хенсън.

— Може ли да си взема чая в чаша за из път?

— О, хайде де, Елизабет, искам да знам повече! — каза Тристан, присмивайки се на неудобството ми. Игнорирах го и си взех чая, който господин Хенсън беше прехвърлил в картонена чаша.

— Не говоря с теб — казах и се насочих към изхода на магазина. — Хайде, Ема, да тръгваме.

— Само още няколко подробности! — замоли той, докато задържаше входната врата отворена.

Въздъгнах тежко и се обърнах към него.

— Заведе ме в една зелена стая и после се трансформира в зелено чудовище, след което започна да ме мачкаш. И когато казвам „мачкаш“, имам предвид всеки един смисъл на думата.

Примигване. Примигване. Празен поглед.

— Я пак?

Първоначалното му объркване почти ме накара да избухна в смях.

— Искаше да знаеш.

— Ти наистина си една много, много странна жена.

Господин Хенсън се усмихна.

— Ах, същото нещо се случи и с мен през лятото на хиляда деветстотин седемдесет и шеста.

— Имал си мокър сън? — попитах объркана.

— Сън? Не, скъпа. Бях подхвърлян из една зелена стая и накрая смачкан.

Неловък момент номер четиристотин четиридесет и две от престоя ми в Медоус Крийк.

— Трябва да тръгвам. Благодаря ви за чая, господин Хенсън.

— По-късно днес ще се отбия да окося тревата — каза Тристан.

Нямаше нищо мръснишко в думите му и все пак се изчервих така, сякаш имаше.

* * *

Същия следобед Фей се отби, тъй като се нуждаех от помощта ѝ в избирането на обзавеждането и цветовете за боядисване за къщата на Тристан. Винаги бе имала набито око за дребните детайли.

Седнахме на предната веранда с трите проекта, които бях създавала, но вместо да се фокусира върху тях, тя зяпаше красивия мъж, който косеше тревата ми. Изправена до него, помагайки му да бутне косачката, стоеше Ема, която беше убедена, че може да окоси тревата по-добре от Тристан. През цялото време спореше с него, натяквайки му, че не си върши работата както трябва. Той просто се усмихваше и ѝ отвърщаше дръзко. Фей се взираше в Тристан, изпълнена с възхищение от преобразяването му, тъй като не го беше виждала, откакто се бе избръснал и подстригал. Също така никога не го беше виждала да се усмихва до днес. Брадата му вече отново порастваше и, честно казано, бях щастлива от факта. Обичах брадата му почти толкова, колкото обичах усмивката му.

— Не мога да повярвам — въздъхна Фей. — Кой би си помислил, че това диво, мръсно хипи някога ще се превърне в нещо толкова... секси?

— Всички сме малко диви и притежаваме нещо отличително в себе си.

Тя се обърна към мен и на устните ѝ се появи глуповата усмивка.

— О, по дяволите. Харесваш го.

— Какво? Не. Просто ми помага, с каквото може и най-вече с моравата.

Гласът ѝ се извиси в крясък. Тази жена не знаеше как да шепне.

— Сигурна ли си, че помага само с моравата? А какво ще кажеш за отпушването на тръбите ти?

— Фей! Млъквай.

— Мие ли мръсните ти съдове? Защото те винаги са били толкова, толкова мръсни.

— Няма да водя този разговор с теб. — Изчервих се. — Както и да е, какво ще кажеш? Кое разположение ти харесва най-много за дневната и трапезарията? Искам да включа и дървените неща, които той създава. Тристан работи много с дърво и си мислех...

— Как е неговото дърво? Дебело ли е? Дълго?

Погледнах я с присвити очи.

— Винаги ли мислиш за това?

— Винаги, кексче. Винаги. И все пак виждам, че го харесваш.

— Никак даже.

— Харесваш го.

Погледнах с присвит стомах към Тристан, който също се взираше в мен и прошепнах:

— Да. Харесвам го.

— Исусе, Лиз. Само ти би си паднала по задник, който изглежда като Брат Пит в „Легенди за страстта“. Схващаш ли? — Тя се усмихна. — Името му във филма е Тристан.

— Е, не си ли умница?

— Колко налудничаво.

Засмях се.

— Така е.

Тя се приближи към мен и се вгледа в лицето ми.

— Какво беше това?

— Какво беше кое?

— Тази странна глуповата усмивка... Ах, света го духа! Спала си с него!

— Какво? Не, аз...

— Опитваш се да надхитриш нимфоманка, Лиз. Определено си го оправила!

Изчервих се както малко момиче, което току-що е получило първата си целувка.

— Оправих го.

— Исусе! Да! — Тя се изправи на крака и започна да скандира.
— Да! Да! Сухият период приключи!

Тристан се обърна към нас и повдигна вежда.

— Наред ли е всичко, дами?

Издърпах обратно Фей да седне и се изкикотих.

— Всичко е наред.

— Включително и този негов сладък задник — промърмори Фей усмихната. — И така, как беше?

— Ами, ще кажа само, че дадох прякор на онова му нещо.

В очите ѝ се образуваха сълзи и тя постави ръце на сърцето си.

— Малкото ми момиче пораства. Добре, какъв е прякорът?

— Невероятният Хълк.

Тя зяпна.

— Извинявай, какво?

— Неверо...

— Не, не. Чух те още първия път. Имаш предвид онова зелено чудовище? Лиз, да не би да чукаш мъж със зелен пенис? Защото, ако е така, то тогава се нуждаеш от инжекция против тетанус. — Тя ме огледа от горе до долу и се присви. — И по-високи стандарти.

Засмях се.

— Може ли да ти кажа истината за мен и Тристан, без да ме мъмриш?

— Абсолютно.

— Използвахме секса, за да си припомним Стивън и Джейми. Нещо като... използвахме се един друг, за да си спомним усещането, което сме имали с тях.

— Имаш предвид, че си си представяла Стивън, докато Тристан те е чукал?

— Да. Поне в началото. Вече не го правим. Станах прекалено емоционална и не мога да го понеса.

— Но сега го харесваш.

— Да. Което е лошо, защото когато е с мен, той вижда Джейми. Фей погледна към Тристан.

— Глупости.

— Какво?

— Вижда теб, Лиз.

— За какво говориш?

— Виж сега, като жена, която е преспала с един тон различни мъже и си е представяла, че повечето от тях са Чанинг Тейтъм, мога да ти кажа кога един човек мисли за теб и кога за някой друг. Само виж как се вира в теб.

Погледнах към Тристан, за да открия, че отново ме наблюдава. Наистина ли мислеше за мен, докато бяхме заедно?

И ако това беше така, защо идеята за това ме правеше толкова щастлива? Поклатих глава, не желаейки да се изправя пред факта за това, което се случваше между нас.

— Как са нещата с Мати?

— Ужасни. — Тя въздъхна и се удари по челото. — Трябва да скъсам с него.

— Какво? Защо?

— Защо се влюбих в него като някаква загубенячка.

Очите ми грейнаха.

— Влюбена си.

— Знам, ужасно е. Пия всяка вечер, за да забравя за това. Сега млъкни и нека се върнем към темата за дървото на Тристан.

Усмихнах се и след няколко часа и стотици мръснишки коментари с Фей най-накрая избрахме цветове за всяка едно от стаите в къщата на Тристан.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Изминаха няколко дни, преди Сам да ми се обади в петък, за да ме попита дали бих искала да изляза с него. Реших, че е забравил обещанието си от преди няколко месеца да ме разведе из града, но предполагах, че някой хора правеха нещата малко по-бавно от останалите. В петък вечерта той паркира работния камион на семейството му пред къщата ми. Наблюдавах го през прозореца на дневната, когато слезе от камиона и си оправи папийонката, след което закрачи към къщата, но после спря и отстъпи назад. Направи го още пет пъти, преди най-накрая да се качи на верандата ми, където се поколеба дали да почука, или не.

Тристан се облегна до мен и също се вгледа в Сам.

— Охо, имаш среща тази вечер? Заради това ли си се облякла с тази сладка, къса рокля?

През последните няколко дни Тристан спеше в стаята ни за гости, тъй като къщата му беше в ремонт. Тази вечер обсъждахме идеите ми за нея и аз му показах няколко различни варианта, които бях създала за мястото. Не изглеждаше много заинтересован, но аз бях щастлива отново да правя онова, което обичах.

— Не е среща — казах. — Сам просто иска да ме разведе из Медоус Крийк, за да ме измъкне от вкъщи. — Тристан повдигна вежда. — Какво? Какво нередно има в това? — попитах.

— Нали знаеш, че той си мисли, че е среща?

— Какво? — Изправих леко рамене. — Не е вярно. Той просто не иска да се застоявам вкъщи. — Тристан ме погледна с поглед, който казваше глупости-определено-е-среща. — Млъквай, Трис.

— Просто казвам, но се съмнявам, че Сам Преследвача знае, че това не е среща.

— Какво означава това? Какво имаш предвид под Сам Преследвача? — попитах плахо. Тристан ми се ухили лукаво и се

започна да се отдалечава. — Тристан! Какво имаш предвид с това Сам Преследвача?!

— Откакто се е преместил в града, се говори, че понякога прекалява, това е всичко. Няколко пъти съм го виждал да преследва момичета из града. Каза ли ти къде ще те заведе?

— Да, и определено не е място, на което може да се проведе среща, затова мисля, че грешиш.

— Събрание в кметството?

— Точно така! — казах, доволна от идеята. — Залата за събрания в кметството не е място, на което да заведеш някого на среща. — Тристан стисна устни, сякаш се опитваше да сдържи смеха си. — Престани — заспорих. На вратата се почука веднъж. — Нали наистина не мисли, че това е среща?

— Обзалагам се на десет долара, че Сам Преследвача ще се облегне на теб по време на речта на шериф Джонсън относно панаира на града и ще те попита дали би искала да отидете в „Плевнята“, където винаги след събранията има риба на скара, танци и караоке.

— Не искаш да ми платиш десет долара.

— Права си, не искам. Но няма значение, защото ще спечеля облога — пошегува се той наперено. — Сам Преследвача ще се опита да те ухажва.

Почукване номер две.

— Престани да го наричаш така! — прошепнах, усещайки забързаните удари на сърцето ми. — Сигурна съм, че няма да ме попита за „Плевнята“.

— Да се обзаложим? — каза той, протягайки едната си ръка.

Улових я и я разтърсих.

— Хубаво. Десет долара, че това не е среща.

— Ах, най-лесните пари, които някога съм изкарвал, Лизи.

Галеното име излезе от устата му без усилие. Надявах се да не ми е проличало колко много ми е повлиял прякора, докато издърпвах ръката си от неговата.

Почукване номер три.

— Какво не е наред?

— Нарече ме Лизи. — Веждите му се сбръчкаха в объркване. — Просто... никой не ме нарича така, освен Стивън.

— Съжалявам — каза той, кимайки леко. — Просто ми се изплъзна.

— Не, не. Харесва ми. — „Липсваше ми.“ Усмихнах му се. Взирахме се един в друг, стоейки неподвижно, сякаш подметките на обувките ни бяха залепени за пода. Очите ми се спуснаха към малката, недовършена татуировка на лявата му ръка, и се насилих да гледам към нея, а не към погледа му; понякога беше прекалено трудно да го гледам в очите. — Харесва ми.

— Тогава ще продължа да го казвам.

Почукване номер четири.

— Може би трябва да... — Тристан кимна по посока на вратата. Поклатих глава в съгласие и се втурнах да отворя вратата на Сам, който се усмихваше широко, държейки няколко цветя в ръката си.

— Здравей, Елизабет. — Той се усмихна, подавайки ми цветята. — Уау! Красива си. Тези са за теб. Докато стоях отвън, осъзнах, че не ти нося нищо, така че... и аз не знам. Просто ги набрах от моравата ти. — Очите му се преместиха върху Тристан, който седеше на няколко крачки от нас. — Какво прави този задник тук?

— О, Сам. Това е Тристан. Тристан, Сам — казах, представяйки ги един на друг. — Боядисват къщата на Тристан, така че той ще остана при нас с Ема за няколко дни.

Тристан протегна ръка към Сам и се усмихна.

— Приятно ми е да се запознаем, Сам.

— И на мен, Тристан — каза Сам предпазливо.

Тристан го потупа по гърба и вълчата усмивка отново се появи на устните му.

— О, няма нужда да си толкова официален с името ми. Можеш да ме наричаш задник.

Изкикотих се на себе си. Какъв идиот.

Сам прочисти гърло.

— Както и да е, съжалявам за цветята. Трябваше да се досетя и да купя от града, но...

— Не се тревожи за това, приятел — каза Тристан, знаейки много добре, че го кара да се чувства неудобно. — Какво ще кажеш да влезеш и да седнеш в дневната, докато с Елизабет намерим ваза, в която да ги поставим?

— О, ами добре, звучи страхотно — съгласи се Сам, позволявайки ми да измъкна букета от хватката му. — Внимателно — каза той. — Имат бодли.

— Мисля, че ще се справя. Благодаря ти, Сам. Настани се, веднага се връщам.

В момента, в който пристъпих в кухнята, Тристан ми се ухили знаещо.

— Ако продължиш да ме гледаш така, ще те пребия, Тристан. Това не означава, че е среща. — Той се изкикоти. Аз присвих очи. — Не е!

— Откраднал е цветя за теб от твоята морава. Много по-сериозно е, отколкото си мислех. Той те обича. Точно като любовта на Бони и Клайд.

— Такъв си задник. — Той започна да пълни една ваза с вода за цветята. Докато му ги подавах, едно трънче се заби в пръста ми и започнах да проклинам под нос, когато се появиха няколко капки кръв. — По дяволите.

Тристан взе цветята, постави ги във вазата, след което улови ръката ми в своите, изучавайки капките кръв.

— Драскотина — каза той и взе една кърпа, задържайки я срещу пръста ми. В стомаха ми започнаха да пърхат пеперуди, които нямаха място в живота ми. Опитах се да ги игнорирам, но истината беше, че докосването на Тристан беше приятно, нежно и желано. — Сам Преследвача беше прав за едно нещо — каза Тристан с поглед, насочен към пръста ми.

— И какво е то?

— Наистина си красива. — Ръцете ни останаха преплетени и той пристъпи по-близо до мен. Харесваше ми колко близо беше. Обичах това, че беше толкова близо. Дишането му беше тежко. — Лизи?

— Да?

— Ще се ядосаш ли, ако те целуна? И под целуна имам предвид теб, а не спомена за Джейми. — Очите му изучаваха устните ми. Сърцето ми заблъска в гръдния ми кош, когато той се приближи още повече и затъкна един паднал кичур от косата ми зад ухото ми. Ръцете ни останаха свързани още няколко секунди, пред той да прочисти гърло и да се отдръпне от мен. Изглеждаше засрамен. — Извинявай. Не ми обръщай внимание. — Примигнах няколко пъти и се опитах да

се отърся от силните емоции, които не искаха да си отидат. Той стисна ръце в юмруци, преди да ги постави на тила си. — По-добре се връщай при срещата си.

— Не е... — започнах да казвам, но когато забелязах лекото му намръщване, се отказах. — Приятна вечер.

Той кимна веднъж.

— И на теб, Лизи.

* * *

Взирах се в подиума, където Танер говореше защо „Неизживени спомени“ трябва да бъде затворен. Прилоша ми, докато го слушах как разкъсва господин Хенсън, който седеше няколко реда по-назад, и който не изглеждаше никак притеснен от думите на Танер. Просто седеше и се усмихваше.

Никога не бях виждала тази страна на Танер — подбудена от бизнесмена в него. Тази страна, която щеше да каже или направи почти всичко, за да разчисти пътя си, дори това да означава да хвърли един мил, възрастен човек под автобуса.

Бях отвратена.

— Танер има няколко чудесни причини защо господин Хенсън трябва да се откаже от магазина си. Казва, че е загуба на пространство, тъй като никой не влиза там — каза Сам.

— Смятам, че магазинът е чудесен.

Той повдигна вежда.

— Била си там?

— Много пъти.

— И не са ти пораснали брадавици или нещо такова? Господин Хенсън практикува вуду в задната стая на магазина. Оказа се, че когато котката на Клинтънови, Моли, изчезна, някой я видял да скита из магазина на Хенсън и не се шегувам, след това Моли излезе като питбул. Дори отговаряше на името. Откачено е.

Засмях се.

— Нали не вярваш в това? — казах.

— По дяволите, разбира се, че вярвам. Изненадам съм, че не си излязла от там с трето око или нещо подобно, след като си влизала на

това място.

— Разбира се, че имам трето око. Просто съм много добра с грима.

Той се засмя.

— Караш ме да се смея, Елизабет. Точно това харесвам в теб. — Очите му се заключиха с моите и погледът му се изпълни с копнеж. О, не...

Откъснах поглед от неговия и го насочих към друг.

— Какво за тях? Каква е тяхната история?

Той не получи шанс да ми отговори, тъй като шериф Джонсън се качи на подиума.

В момента, в който шерифът пристъпи към микрофона, за да изнесе речта си за панаира на града, знаех, че дължа на Тристан десет долара. Като по знак Сам се наведе към мен и прошепна в ухото ми:

— Знаеш ли, мислех си, че можем да хапнем малко риба в „Плевнята“, след като срещата приключи. Наистина е вкусна и има и танци.

Усмихнах се. Не бях сигурна как да му откажа. Изглеждаше толкова обнадежден.

— Ами... — Очите му се разшириха и в тях заблестя вълнение. — С удоволствие.

Той свали бейзболната шапка от главата си и я удари в коляното си.

— Да! Страхотно, супер!

Сам не спираше да се усмихва широко, а аз не можех да спра да се чувствам така, сякаш бях направила огромна грешка. Плюс това, бях задлъжняла с десет долара, което беше гадно.

* * *

Със Сам седяхме на столовете си и наблюдавахме как всички останали танцуваха волно около нас, докато той ми разказваше предисторията на всеки един човек в стаята.

— Надявам се, че се забавляваш.

— Така е.

Усмихнах се.

— Може би в някакъв момент можем да излезем на друга среща?
Стиснах челюсти.

— Сам, ти си чудесен човек, но наистина не мисля, че точно в този момент имам нужда от срещи. Сещаш ли се какво имам предвид? В момента животът ми е пълна каша.

Той се засмя нервно и кимна разбиращо.

— Разбирам. Просто... — Той постави ръце на коленете си и очите ни се срещнаха. — Трябваше да опитам. Просто трябваше да рискувам.

— Радвам се, че го направи.

— Значи казваш, че не си готова за срещи? Сигурна ли си, че това няма нещо общо с чувствата ти към Тристан? — попита той.

— Какво?

На устните му се появи усмивка.

— Мога да чета хората, забрави ли? Видях начина, по който го гледаш в къщата ти. Той те прави щастлива. И мисля, че това е хубаво.

— Просто сме приятели — оспорих.

Той продължи да се усмихва, но не каза нищо повече за това.

Сръчках го в рамото и казах:

— Сигурен ли си, че не искаш да отидеш там и да потанцуваш?

Той преплете пръстите на ръцете си и сведе поглед към земята.

— Не си падам много по танците. Повече ме бива в това да наблюдавам.

— Хайде — казах, подавайки му ръка. — Ще бъде забавно.

Той се поколеба, преди да се протегне и да улови ръката ми. Отидохме на дансинга и той се изнерви още повече. Погледът му беше забит в обувките му за тенис и можех да видя как брои стъпките на ум.

Едно.

Две.

Три.

Едно.

Две.

Три.

— Контактът очи в очи помага — предложих. Той не отвърна, просто продължи да брои, докато лицето му ставаше все по-червено от нерви. — Знаеш ли какво, доста съм жадна — казах. Очите на Сам срещнаха моите и той се подсмихна.

— Мога да ти донеса — каза той, благодарен, че не му се налага да танцува повече. Върнах се на мястото си, и когато той се върна обратно с водата, ми я подаде и седна.

— Хубаво е, нали?

— Да.

Той прочисти гърло и посочи към някого на дансинга.

— Това там е Сузи. Тя беше шампионка няколко години по надяждането с хотдог. А това там е...

— Какво за теб, Сам? Разкажи ми нещо за себе си.

В очите му се появи колебание, но той примигна и повдигна рамене.

— Няма много за разказване.

— Сигурна съм, че това не е така — предположих. — Защо работиш в кафето, след като баща ти ти предлага място в бизнеса си на пълно работно време?

Той започна да изучава лицето ми и аз се вгледах в неговото. Очите му бяха толкова красиви, но можех да кажа, че поради някаква причина се чувстваше неудобно.

Той прекъсна очния контакт.

— Баща ми иска да поема семейния бизнес, но не това искам.

— Какво искаш да правиш?

— Да бъда главен готвач — каза той. — Реших, че работата в кафенето би била някакво начало, и че мога да понауча нещо повече, докато спестя достатъчно за училище, но така и не ми беше позволено да бъда в кухнята, така че един вид съм прецакан.

— Мога да поговоря с Мати да те пусне в кухнята — предложих.

Устните му се извиха в искрена усмивка и той ми благодари, но отказа офертата, като каза, че ще се справи сам, след което се изправи на крака.

— Е, това стана прекалено откровено за моя вкус, така че ще отида да взема още риба. Имаш ли нужда от нещо? — попита той. Поклатих глава и го гледах, докато се отдалечава.

— О, слава на бога, все още си жива — промърмори някой до мен. Обърнах се точно когато Тристан се настани на мястото на Сам.

— Какво правиш тук? — „Толкова съм щастлива, че си тук. Харесва ми, когато си тук. Попитай ме дали може да ме целунеш още веднъж.“

— Ами — започна да обяснява той, — когато приятелка излезе на среща със Сам Преследвача, е твоя отговорност да я наглеждаш.

Приятелка.

Бях в зоната на приятелите. „Задай ми въпроса за целувката още веднъж! Моля те!“

— И откога точно си отговорния приятел? — попитах, правейки се на ударена относно факта, че стомахът ми правеше цигански колела и салта, докато еднорози и котенца танцуваха в него.

— Отпреди... — Той погледна към несъществуващия часовник на дясната си ръка. — Пет секунди. Беше забавно да ви наблюдавам как се правите на глупаци със Сам. — Той забарабани по коленете си с пръсти, избягвайки да ме погледне в очите.

О, боже...

Той ревнуваше.

И все пак не бих му се присмяла за това.

— Ще танкуваш ли с мен? — попитах.

Когато ръката му се протегна към моята, сърцето ми прескочи един удар. Поставих ръката си в неговата и той ни поведе към дансинга. Завъртя ме веднъж, преди да ме придърпа по-близо до тялото си. Дишането ми стана накъсано и бързо, когато се вгледах в очите му. „За какво мислиш, бурни очи?“ Тристан се извисяваше няколко сантиметра над мен и ме притискаше към себе си без колебание. Можех да усетя очите на всеки един човек в залата да се взират в нас, както и да чуя осъдителните им шепоти.

Сведох глава и погледът ми се насочи към земята. Усетих пръста му да повдига брадичката ми, като ме принуди да срещна очите му. Харесваше ми да го гледам и ми харесваше начина, по който той ме гледаше. Въпреки че не бях сигурна какво означава това... начина, по който се взирахме един в друг.

— Излъга ме — казах.

— Никога.

— Направи го.

— Не съм лъжец.

— Но ме излъга.

— За какво?

— За белите пера. Видях касовата бележка. Каза ми, че си ги намерил в магазина на господин Хенсън.

Той се засмя и се намръщи.

— Може и да съм те излъгал за това.

Наведох се по-близо до устните му, на няколко секунди от това да го целуна, секунди от първата ни целувка, в която и двамата бяхме себе си.

Отпуснах ръце на гърдите му и можех да почувствам ударите на сърцето му под дланите си. Почти можех да видя душата му в очите му. Песента свърши, но ние останахме прегърнати, докато тежките ни и накъсани вдишвания съвпадаха едно с друго. Развълнувани и уплашени. Палецът му се плъзна по врата ми и той пристъпи по-близо. Харесваше ми колко близо беше, но в същото време се страхувах. Той наклони глава и ми се усмихна криво, гледайки ме, така сякаш ми обещаваше, че никога няма да погледне настрани.

Всички ме предупредиха за Тристан, молейки ме да стоя настрана. „Той е задник, дивак и е пречупен, Лиз“, щяха да кажат. „Той не е нищо повече от грозните белези на отминалите си дни“, заклевах се те.

Но те не виждаха и бяха избрали да игнорират факта, че аз също бях малко дива, луда и напълно разбита.

В най-добрия случай бях повредена стока.

Но когато бях с него, поне си спомнях да дишам.

— Нещо против да сменим партньорите? — Познат глас прекъсна пропадането ми в очите на Тристан. Погледнах нагоре, за да видя усмихнатия Танер, който държеше Фей в ръцете си.

Усмихнах се, въпреки че исках да повърна.

— Разбира се, че не.

Танер пое ръката ми в същия момент, в който Тристан улови тази на Фей. Вече ми липсваше, въпреки че беше само на няколко крачки от мен.

— Недей да изглеждаш толкова разочарована — каза Танер, придърпвайки ме по-близо до себе си. — Знам, че съм с два леви крака, но все още мога да движа бедрата си доста добре — пошегува се той.

— Ясно си спомням един определен рожден ден, на който спечели наградата за най-лош танцър.

Той сбърчи нос.

— Все още мисля, че танцът ми на пазарската количка трябваше да спечели наградата, но с твоя съпруг като жури знаех, че съм прецакан.

Засмях се.

— Пазарската количка. Какви точно бяха движенията?

Танер отстъпи две крачки назад и започна да се преструва, че бута пазарска количка и поставя неща в нея. След това започна да поставя невидимите си предмети на касата, където сканира храната си и я прибра в торби. Не можех да спра да се смея. Той се подсмихна и се върна при мен, връщайки ни към много по-бавния ни и лесен танц.

— Перфектно! Наистина трябваше да спечелиш наградата онази нощ.

— Нали?! — Той прехапа долната си устна. — Бях прецакан.

— Не се тревожи. Сигурна съм, че в бъдеще ще има още много партита за празниците, на които можеш да победиш.

Той кимна в съгласие и затъкна косата ми зад ухото ми.

— Господи. Липсваше ми, Лиз.

— И ти на мен. Боже, всички ми липсваха. Толкова е хубаво да... чувстваш отново.

— Да. Човече, вероятно е страхотно. И така, това е моментът, в който прочиствам гърло и се изпълвам с вяра, молейки те да вечеряш с мен.

— Вечеря? — попитах, отговаряйки на въпроса с въпрос. — Като среща? — С крайчеца на околото си видях Тристан да танцува с Фей.

— Ами, не като среща. А истинска такава. Ти и аз. Знаем, че вероятно е странно, но...

— Виждам се с някого, Танер.

Той се намръщи и ме погледна объркано.

— Виждаш се с някого? — Той се изпъна, изричайки онова, което се въртеше в замъгленото му съзнание. — Със Сам ли? Знаем, че дойдохте двамата, но не мислех, че е твой тип. Не мислех...

— Не е Сам.

— Не? — Погледът му се насочи през стаята, попадайки върху Тристан и Фей. Когато погледна обратно към мен, игривият му поглед отпреди малко изчезна. Цветът се оттече от лицето му, което сега изглеждаше раздразнено. — Тристан Коул?! Виждаш се с Тристан Коул?! — почти извика той, а аз се присвих. Не можеше да се каже, че

се виждам с Тристан. Истината беше, че нямах никаква представа какво изпитва той към мен, но знаех какво изпитвам аз към него... и вече не можех да го игнорирам. — Върна се в града и избра възможно най-лошия човек, с когото да се срещаш.

— Не е толкова ужасен, колкото всички си мислят.

— Права си, той е дори по-лош.

— Танер. — Поставих ръце на гърдите му. — Не съм искала това да се случи, нито съм искала да чувствам онова, което чувствам към него, но не можеш да избереш по кого да си паднеш.

— Да. Можеш. Тристан и господин Хенсън не са хора, с които искаш да бъдеш свързана.

— Какъв ти е проблемът с господин Хенсън? Той е един от най-милите хора, които съм срещала.

Той стисна носа си.

— Грещиш, Лиз. И съм ужасен, че Тристан ще те нарани.

— Няма. — Но той не ми повярва. Беше убеден, че идеята за мен и Тристан е ужасна. Така смятаха и всички останали в града. — Танер, няма да ме нарани. Сега, хайде — казах, придърпвайки го по-близо до мен, усещайки колко сковано беше тялото му, — просто танцувай с приятелката си и спри да се тревожиш толкова за мен.

— Тревожа се за сърцето ти, Лиз. След Стивън ти беше унищожена. Не искам сърцето ти да бъде разбито отново.

О, Танер.

Отпуснах глава на гърдите му и той вплете пръсти в косата ми.

— Ще бъда добре. Обещавам.

— А ако не си?

— Ами, тогава предполагам, че просто ще имам нужда да ме прегърнеш.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ТРИСТАН

— Не мисля, че се запознахме както трябва — каза Фей, докато танцувахме заедно. — И така, ти си пенисът, който влиза във вагината на най-добрата ми приятелка.

„Е, това е един от начините да го кажеш.“

— А ти си крайно неподходящата най-добра приятелка.

Тя се ухили широко.

— Това съм аз. Слушай, това е частта, в която ти казвам, че ако нараниш Лиз, ще те убия.

Засмях се.

— С нея сме просто приятели.

— Шегуваш се, нали? Исусе! Вие двамата сте едни от най-тъпите човешки същества на планетата. Наистина ли мислиш, че най-добрата ми приятелка не си пада по теб?

— Какво?

— Погледни я! — каза Фей, поглеждайки към Елизабет. — Не си сваля очите от нас, защото е ужасена, че можеш да ме разсмееш или аз може да докосна топките ти, или вятърът може да издуха пениса ти в устата ми.

— Почакай, какво?

— О, за бога, трябва ли да ти го кажа буква по буква? Тя ревнува, Тристан!

— От нас?

— От всеки, който те погледне. — Фей сякаш се отрезви. — Просто бъди внимателен с нея, става ли? Не разбивай сърцето й. Вече е разбито на милион парчета.

— Не се тревожи. — Повдигнах рамене. — И моето е такова. — Погледът ми се склочи с този на Танер, който ми хвърляше убийствени погледи. — Какво за него? И той ли е тайно влюбен в мен и ревнува?

Фей се втренчи в Танер с отвращение.

— Не. Просто те мрази и в червата.

— Защо?

— Защото поради някаква причина Лиз избра теб, вместо него.

Можеш ли да пазиш тайна?

— Вероятно не.

Тя се усмихна.

— Е, ами, предполагам, че и аз не мога, защото ще ти го кажа. В нощта преди сватбата на Лиз и Стивън Танер се появи пиян пред къщата на Лиз. За щастие тя спеше и аз отворих вратата. Той ми каза, че Лиз прави огромна грешка, и че трябва да се омъжи за него, а не за Стивън.

— Бил е влюбен в нея през цялото това време?

— Любов, страст, копнеж по някого, когото не можеш да имаш? Както и да е, вероятно това, че когато тя най-накрая се върна в града, дори не му обръща внимание, го убива. Вероятно си е фантазирал, че Лиз най-накрая ще избере него, но какъв удар по топките, че тя избра най-големия задник, който съществува на земята. — Тя замълча и се усмихна. — Не се обиждай.

— Не се обиждам.

Завъртях я още веднъж и я придърпах по-близо до мен.

— Но, за протокола! — Усмивката на Фей се разшири. — Не мисля, че вече си чак такъв кретен, така че си поканен на партито по случай рождения ден на Лиз след няколко седмици. Ще я накараме да танцува по бар плотовете и да се освободи от демоните, които са я превзели от доста време насам. През тази нощ ти давам пълното разрешение да докосваш вагината ѝ.

Засмях се.

— Колко мило от твоя страна.

— Какво мога да кажа? — Тя се подсмихна. — Аз съм страхотна приятелка.

* * *

След танца ни с Фей си намерих място в задната част на стаята в единия ъгъл, абсорбирайки всичко, което ми беше казано. Наблюдавах

Елизабет, която разговаряше със Сам, след което го прегърна и той си тръгна. Предполагах, че вечерта им заедно беше приключила. Хубаво. Не можех да отрека, че сърцето ми пропусна няколко удара, когато Елизабет се приближи към мен.

— Изглежда, че с Фей се разбирате доста добре — каза тя, настанявайки се до мен.

— Същото може да се каже за теб и Танер — отвърнах.

— Не е същото. С Танер сме просто приятели. И какво... Тя поиска ли да прави секс с теб? Обзалагам се, че си казал „да“. Но не смятам, че трябва да го правиш, заради всички проблеми, с които се бориш в момента. — Тя прехапа долната си устна. — Е, попита ли те?

Повдигнах вежда в отговор на дръзкото ѝ изражение.

— Това истински въпрос ли е?

— Просто казвам, че да завреш пениса си в някоя жена не е най-добрият начин да се справиш със стреса в живота си.

— Но не правехме ли точно това с теб? — оспорих.

— И не сработи добре, нали?

Фей беше права. Осени ме, докато се взирах в чертите на Елизабет. Лицето ѝ беше зачервено и не спираше да прокарва ръце по краката си. Погледите ни се срещнаха. Наклоних стола си към нейния и поставих краката ѝ между моите. Навеждайки се към нея, прошепнах:

— Сега разбирам.

Тя въздъхна, изучавайки близостта ни.

— Разбираш какво?

— Ревнуваш.

Тя изсумтя и се засмя.

— Да ревнувам? Не ставай смешен, Нарцис^[1].

Взех ръцете ѝ в моите и ѝ заговорих с мек глас като някой терапевт.

— Няма защо да се срамуваш. Напълно нормално е в даден момент да започнеш да изпитваш чувства към някой от съседите си. Защо би помислила, че е нелепо?

Тя отдръпна ръцете си от моите, а аз едва се удържах да не избухна в смях в лицето ѝ, което се зачервяваше все повече.

— Защо? Искаш причини защо? Е, за начало, напоследък не си се бръснал и изглеждаш като някой дървар, което е отблъскващо. С

обърната си на обратно шапка и гъста брада, съм изненадана, че не носиш килт. Къпеш ли се изобщо?

— Къпя се. Ако искаш, можем да отидем вкъщи и да се изкъпем заедно, за да спестим вода.

— Виж се само, такъв природен активист си.

— Не точно. Просто обичам да те карам да се подмокреш. — Бузите ѝ се изчервиха, докато изучавах луничките, разпръснати по лицето ѝ. Беше толкова дяволски красива. — Освен това — казах, опитвайки се да отклоня ума си от факта, че чувствах към нея всичко, което се надявах, че и тя чувства към мен — видях, че имаш „Тимбърман^[2]“ на телефона си. Няма нужда да криеш любовта си към дърварите. Никой не те съди. Е, правят го, но мълчаливо и с очи, и наистина, това дори не се брои.

— Приложението беше водеща тема във фейсбука ми, Тристан! Фей ме накара да си го инсталирам, а и бях любопитна, това е всичко!

Тя ставаше все по-червена и по-червена с всяка изминала секунда и тялото ми започваше да реагира на близостта ни. Искях да притисна ръцете си към парещите ѝ бузи, за да почувствам топлината им. Искях да поставя пръсти върху гърдите ѝ и да почувствам нервно препускащото ѝ сърце. Искях да вкуся устните ѝ...

— Какво има между вас с Танер? — попитах още веднъж.

— Казах ти, с него сме просто приятели.

— Изглеждахте като повече от това, докато той те прегръщаше.

Тя се засмя, навеждайки поглед към земята.

— Кой ревнува сега?

— Така е, ревнувам.

— Какво?

Тя повдигна глава и ме погледна в очите.

— Казах, че ревнувам. Ревнувам от начина, по който ръката му се отпуска на гърба ти. Ревнувам от начина, по който те кара да се смееш. Ревнувам от начина, по който го слушаш толкова съсредоточено. Ревнувам от тези няколко момента, в които той се взира в тези очи, а аз трябва да стоя настрана и просто да наблюдавам.

— Какво правиш? — попита тя объркано, дишайки накъсано. Устните ми спряха на няколко сантиметра от нейните, след което я придърпах в скута ми. Ръцете ѝ почиваха върху дънките ми, а моите

бяха отпуснати върху пръстите ѝ. Бяхме толкова близо, че можех да чуя ударите на сърцето ѝ.

В стаята около нас бе шумно, както винаги. Хората се напиваха, ядяха и обсъждаха посредством неща по посредствен начин. Но очите ми... те бяха залепени за устните ѝ. За извивката на устата ѝ. За цвета на кожата ѝ. За нея.

— Тристан, престани — прошепна тя срещу кожата ми, но приближи тялото си още повече. Изглеждаше, че беше объркана толкова, колкото и аз, но тялото ѝ вървеше срещу ума ѝ.

— Кажи ми, че не го искаш — замолих я. „Отблъсни ме.“

— Това е... аз... — Тя заекваше, а очите ѝ бяха втренчени в устата ми. Гласът ѝ трепереше и можех да чуя страховете ѝ силно и ясно, но някъде из тези страхове и съмнения се чуваше тих шепот на надежда. Искях да се държа за това толкова дълго, колкото можех. Искях да почувствам надеждата, която тя държеше заключена дълбоко в душата си. — Тристан... Ти... — Тя се засмя нервно и прокара пръсти по челото си. — Мислиш ли понякога за мен? — Тя отново заекна и млъкна. Нервите ѝ гложدهа мислите ѝ, обърквайки ги. — Мислил ли си някога за мен като за нещо повече от приятел? — Когато ме погледна в очите, бях сигурен, че може да види отговора там. Усетих как душата ѝ се визира дълбоко в моята. Очите ѝ бяха изпълнени с почуда и красотата ѝ бе смекчена от мистериозността, която се носеше във въздуха.

Примигнах веднъж.

— Всяка секунда. Всяка минута. Всеки час. Всеки ден.

Тя кимна и затвори очи.

— Аз също. Всяка секунда. Всяка минута. Всеки час. Всеки ден.

„Отдръпни се, Тристан.“

„Отдръпни се, Тристан.“

„Отдръпни се, Трис...“

— Лизи — казах, придърпвайки я по-близо. — Искам да те целуна. Истинското ти аз. Тъжното и пречупеното.

— Това ще промени нещата.

Беше права. Щеше да пресече тази невидима граница, която висеше точно пред нас. Бях я целувал и преди, но това беше различно. Това беше преди да започна да си падам по нея. И то яко. Издишах

дъха, който бях сдържал, и почувствах и тя да прави същото срещу кожата ми.

— Какво ще се случи, ако не те целуна?

— Бих те намразила мъничко — каза тя нежно, когато поставих устните ми на милиметри от нейните. — Бих те намразила много.

Устните ми се притиснаха към нейните, тя изви гръб и сграбчи тениската ми, придърпвайки ме по-близо. Изстена леко, когато плъзнах език в устата ѝ и го преплетох с нейния. Тя ме целуна силно, почти изпадайки от скута ми, давайки ми почти всичко от себе си.

— Искам да ме пуснеш вътре — промърмори тя срещу мен. Едва се сдържах да не увия ръце около нея и да я отнеса обратно в къщата ми, за да изследвам всеки сантиметър от тялото ѝ. Исках да я почувствам увита около мен. Исках да усетя онова чувство, когато бях дълбоко в нея. Захапах долната ѝ устна и тя ме целуна нежно, преди да се отдръпне. — Искам да знам кой си, Тристан. Искам да знам къде отиваш, когато се изгубиш в мислите си. Искам да знам какво те кара да крещиш в сънищата си. Искам да видя скрития в теб мрак, с който се бориш всекидневно. Можеш ли да направиш нещо за мен? — попита тя.

— Всичко.

Ръцете ѝ се отпуснаха върху сърцето ми и тя се загледа във вдишванията и издишванията ми, които повдигаха пръстите ѝ.

— Покажи ми частта от теб, която се опитваш да държиш скрита. Покажи ми къде боли най-много. Искам да видя душата ти.

---

[1] Нарцис — един от най-ярките образи в древногръцката митология, известен със самовлюбеността си. — Б.пр. ↑

[2] Тимбърман — симулационна игра с дървосекач. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Тристан ме заведе в бараката.

Дълго време се чудех какво правеше между тези стени. Той я отключи и разтвори широко двете врати. Мястото беше мрачно и не можех да видя нищо, докато Тристан не дръпна висящото въженце на лампата, светвайки я. Стаята се освети и той ме въведе вътре.

— Чарли... — промърморих, оглеждайки помещението, което беше подредено като мини библиотека. Рафтовете бяха изпълнени с романи, детски книги и класически приказки като „Да убиеш присмехулник“, както и огромна колекция на Стивън Кинг. Лавиците бяха ръчно изработени и бях повече от сигурна, че Тристан беше този, който ги е направил.

Имаше и един рафт, на които бяха наредени само играчки — динозаври, колички, войници.

И все пак нито играчките, нито книгите бяха това, което ме разтърси най-много. Вгледах се в стените на бараката и се зачетох в думите, които бяха издълбани в дървото. Изглеждаше така, сякаш Тристан беше изпълнил стените с бележки, спомени и извинения.

— Всеки пък, когато ми липсва... всеки път, когато си помисля за него, дълбая дървото — обясни той, докато прокарах пръсти по болезнените думи, които Тристан беше споделял само със себе си... досега.

„Съжалявам, че те изоставих.“

„Съжалявам, че не бях там.“

„Съжалявам, че не ти позволих да прочетеш някои книги.“

„Съжалявам, че никога не те заведох на риболов.“

„Съжалявам, че никога няма да се влюбиш.“

„Иска ми се да мога да забравя.“

„Липсваш ми...“

— Освен това — прошепна той — Джейми винаги е искала да й построя библиотека. Винаги го отлагах за следващия ден. Мислех си, че имам повече време, но понякога утре никога не идва и ти оставаш само със спомените от вчера.

Когато срещнах погледа му, той се опита да скрие емоциите си. Можех да видя прясната болка, която все още живееше в ума и сърцето му. Пристъпих към него.

— Не е твоя вината, Тристан.

Той поклати глава в несъгласие.

— Моя е. Ако не обикалях наоколо, опитвайки се да започна глупава кариера, щях да бъда там. Можеше да ги спася.

— Какво се случи? Какво им се е случило?

Той наведе глава.

— Не мога. Не мога да говоря за онзи ден.

Повдигнах главата му и се вгледах в очите му.

— Всичко е наред. Разбирам. Но искам да знаеш, че вината не е твоя, Тристан. Искам да го разбереш. Бил си възможно най-добрия баща и съпруг. — Очите му ми казваха, че не ми вярва. Надявах се, че някой ден ще го направи. — Коя беше най-трудната част, след като ги изгуби? Какъв беше най-лошият ти момент през първата седмица?

Той отвори уста, за да отговори, но се поколеба.

— В деня преди погребението им се опитах да се самоубия — прошепна той. — Седнах в банята на родителите ми и се опитах да сложа край на живота си.

„О, Тристан...“

— Спомням си, че се взирах в огледалото, знаех, че сърцето ми беше умряло заедно с тях. Знаех, че бях мъртъв. Оттогава досега бях мъртъв, знаеш ли? Нямах нищо против. Нямах против да бъда подъл и коравосърдечен, защото бях убеден, че не заслужавам хората да ги е грижа за мен. Отблъснах родителите ми, защото бях собственият си призрак. Толкова много исках да бъда мъртъв, защото чувствах, че така би било по-добре, по-лесно. Но тогава дойде ти и започнах да си спомням какво е чувството да съществуващ. — Устните му се допряха до моите и ударите на сърцето ми се ускориха. Гласът му ме караше да изтръпвам. — Елизабет?

— Да?

— По-лесно е с теб.

— Какво е по-лесно с мен?

Едната му ръка се отпусна на кръста ми. Извих бедра към него и телата ни бавно се превърнаха в едно цяло. Тристан прокара пръсти по врата ми и аз затворих очи, докато той говореше нежно в душата ми.

— Да бъда жив.

Поех си дълбоко дъх.

— Добре си, Трис. Добре си. Дори и в дните, когато се чувстваш безполезен.

— Сега може ли да видя твоята душа? — попита той. Кимнах нервно и го поведох към къщата ми.

* * *

— Любовни писма? — попита той, сядайки на дивана ми, когато отворих кутията във форма на сърце.

— Да.

— От Стивън за теб?

Поклатих глава.

— Майка ми ги пишела на баща ми и той ѝ отвърщал, почти всеки ден, откакто са се срещнали. След като той почина, ги четях всеки ден. Просто като начин да си го спомня. Но един ден майка ми ги изхвърлила. Открих ги... и все още ги препрочитам.

Той кимна разбиращо и взе едно, прочитайки го.

Спиш до мен и с всяка секунда те обичам все повече.

К.Б.

Това писмо винаги ме караше да се усмихвам.

— Невинаги са били толкова щастливи. Има някой неща за родителите ми, за които няхах никаква идея, докато не започнах да чета писмата. — Започнах да ровя в кутията за едно определено. — Като това.

Знам, че си мислиш, че си по-малко жена. Знам, че си го мислиш и обвиняваш тялото си за загубата ни. Знам, че си го мислиш заради онова, което казаха докторите. Но грешиш. Ти си силна, мъдра и нечуплива. Ти си повече от жена. Ти си всичко красиво в този свят и аз съм един истински късметлия да те наричам моя богиня.

К.Б.

— Дори не знаех, че са изгубили дете преди мен. Не знаех... — Усмивнах се сковано на Тристан, който ме слушаше внимателно. — Както и да е. Родителите ми бяха тези, от които видях какво е истинската любов. Просто ми се иска Стивън и аз да си бяхме писали писма. Щеше да бъде хубаво.

— Толкова съжалявам — каза той.

Кимнах, защото и аз съжалявах.

Затворих металната кутия и се преместих по-близо до него на дивана.

— Как се справи майка ти със загубата? — попита той.

— Не се справи. Използваше мъже, за да забрави. Изгуби себе си в деня, в който изгуби баща ми. Тъжно е, защото, ами, липсва ми.

— Родителите ми ми липсват. След смъртта на Джейми и Чарли избягах от тях, защото те ме утешаваха, а не мислех, че го заслужавам.

— Защо не им се обадиш?

— Не знам... — прошепна той. — Не съм сигурен, че все още заслужавам утехата им.

— Скоро, тогава.

— Да. Може би, скоро. И така... — каза той, сменяйки темата. — Коя беше най-трудната част за теб през онази седмица? Коя беше най-лошата?

— Ъм, да кажа на Ема. Дори не го направих както трябва. През първата нощ лежах в нейното легло и я прегръщах, и тя ме попита кога ще се прибере татко. Пречупих се и се разплаках, и тогава всичко стана реално. Тогава разбрах, че животът ми никога повече няма да бъде същия. — Тристан се пресегна и прокара пръстите си под очите ми, изтривайки сълзите, които не осъзнавах, че капеха. — Всичко е наред. — Обещах. — Добре съм.

Той поклати глава.

— Не си.

— Съм. Добре съм. Добре съм.

Той присви очи.

— Не е нужно да си добре през цялото време. Всичко е наред, ако понякога те боли и се чувстваш изгубена, лутайки се в мрака. Лошите дни са онези, които правят добрите още по-добри.

Прокарах ръце през косата му и допрых устни до неговите.

— Целуни ме — прошепнах, отпускаяки пръсти на гърдите му, наслаждавайки се на чувството от сърцето му, което си почиваше в ръцете ми.

Той се поколеба.

— Ако те целуна, не можем да се върнем назад. Ако те целуна... никога няма да искам да спра.

Езикът ми бавно затанцува по долната му устна, след което раздели устните му.

— Целуни ме — прошепнах. Ръцете му се преместиха на кръста ми и той ме придърпа по-близо до себе си, след което започна да разтрива гърба ми в кръгови движения. Бяхме толкова близо един до друг, че беше трудно да се каже дали бяхме двама отделни хора, или една душа, откриваща вътрешния си пламък за пръв път.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Целуни ме.

— Лизи...

Сложих пръст на устните му и се усмихнах.

— Ще ти го кажа за последен път, Тристан. Целун...

Не успях да довърша думите си и почти не си спомнях кога ме бе отнесъл в спалнята ми.

* * *

Гърбът ми се облегна на гардероба, когато ме опря на него. Той затегна хватката си около кръста ми и в следващия миг устните ни се срещнаха. Устата му вкусваше всеки сантиметър от моята, докато задълбочаваше сливането ни. Пръстите му се спуснаха по гръбнака ми, изпращайки тръпки през цялото ми тяло. Тристан се наведе още по-

близо и езикът му раздели устните ми, откривайки езика ми готов да танцува с неговия. Ръцете му се увиха по-здраво около мен и аз забих пръсти в гърба му, държейки се за него сякаш той беше най-любимото ми нещо на света. И той бе. Наклоних глава на една страна и вплетох пръсти в косата му, принуждавайки го да ме целуне по-дълбоко, по-силно, по-бързо...

— Тристан — простенах срещу него и той изръмжа в устата ми. Спуснах ръце към ръба на тениската му и я плъзнах нагоре, усещайки стегнатото тяло под нея. Харесваше ми усещането за него. Обичах вкуса му. Харесваше ми как се влюбовах в него.

Не знаех, че е възможно. Не знаех, че разбитите парчета на нечие сърце все още могат да бият заради любовта.

Той ме повдигна и ръцете му се сключиха на дупето ми, след което ме постави на ръба на леглото. Дишането му беше забързано, а гладът му силен.

— Толкова много те желая, Лизи. — Той въздъхна и устата му засмука ухото ми, преди езика му да се плъзне по брадичката ми и устните му да се спуснат върху моите. Целуваше ме така, сякаш се опитваше да открие всеки сантиметър от мен, всяко вкусване ме караше да стена в устата му, докато ръцете му се плъзгаха под роклята ми. Наблюдавах, докато сваляше гащичките ми надолу по бедрата ми и ги захвърли настрани. Наведе ме по-близо до тялото си и раздели краката ми, позволявайки ми да почувствам възбудата му. Изпълнените му с копнеж очи ме накараха да се усмихна. Точно тогава разбрах, че той винаги ще ме кара да се усмихвам.

Пръстите му стиснаха ръба на роклята ми и бавно я повдигнаха нагоре, изучвайки всяка извивка и всеки сантиметър от мен.

— Ръцете — нареди с дълбоко ръмжене и аз повдигнах ръце, след което свали роклята ми и я захвърли на пода до бельото ми. — Красота — промърмори, преди да се наведе надолу и да ме целуне по шията. Всеки път, когато устните му се допираха до кожата ми, сърцето ми забързваше ударите си. Езикът му проследи ръба на сутиена ми и той се протегна зад мен, откопча го и го захвърли при останалите ми дрехи. Цялото ми тяло затрепери, когато палците му започнаха да описват кръгове около втвърдяващите ми се зърна.

Започнах да повдигам тениската му, разкривайки стегнатия му корем.

— Ръцете — заповядах. Той ги вдигна във въздуха и аз я свалих, захвърляйки я при нарастващата купчина на пода. Тристан не изгуби никакво време и спусна устата си върху гърдите ми, плъзвайки език по зърната ми. Целувките и засмукванията му бяха силни. Гърдите ми натежаваха все повече и повече, гладни за докосването и вкусването му. — Тристан, просто... О, господи! — промърморих, отпускаяйки глава назад. Езикът му определено знаеше как да контролира тялото ми.

— Отпусни се назад и легни — заповяда той. Направих каквото ми каза и затворих очи, прокарайки пръсти по гърдите си. Започнах да се изнервям, докато очаквах следващото му докосване, и в същото време бях развълнувана. Кога ще ме докосне и къде?

Бедрата ми се извиха, когато усетих влажната следа от езика му да се спуска по вътрешната страна на бедрото ми.

— Искам да те вкуся, Лизи. Искам да вкуся всеки сантиметър от теб — прошепна той срещу кожата ми. Стисна дупето ми и придърпа бедрата ми нагоре към себе си, след което езикът му се завъртя около клитора ми. Облизваше ме бавно и старателно, а тялото ми трепереше в хватката му. Ближеше ме по-силно и диво, докато тялото ми го молеше за още. Облизваше ме дълбоко и дълго, а пръстите ми се увиваха в косата му, желяейки нищо повече от това да го усетя вътре в мен.

— Тристан, моля те — замолих и бедрата ми подскочиха, когато той плъзна два пръста в мен, без да спира да движи езика си по клитора ми. — Искам те...

Той се отдръпна и се изправи, след което започна да откопчава дънките си.

— Кажи ми как го искаш. Кажи ми как ме искаш — каза, а очите му не изпускаха моите.

— Не искам да е нежно — прошепнах, останала без дъх. Очите ми се спуснаха по ерекцията му, която изпълваше боксерките му. Плъзнах пръсти по ръба им и след секунда и те бяха на пода. — Покажи ми сенките, които те държат буден през нощта. Целуни ме с мрака си.

Той ме вдигна от леглото и ме постави с лице към гардероба и ръцете ми стиснаха шкафчетата. Припряно бръкна в джоба на дънките си, извади портфейла си и взе презерватив, който отвори с отчаяние и

го нави върху възбудата си. След секунди застана до мен и тялото му се притисна към голата ми душа. Пръстите му се спуснаха по гърба ми и спряха до извивката на дупето ми, след което ме сграбчи.

— Лизи — каза, насеченото му дишане съвпаднаше с моето. — Няма да те нараня — обеща той, след което повдигна левия ми крак и го задържа в ръката си.

Знам, Тристан. Знам.

Плъзна се в мен с един силен тласък, който ме накара да извикам и да извия гръб от удоволствие.

Когато заговори, дишането му беше тежко.

— Усещам те толкова добре, Лизи... Господи... усещам те толкова... — Думите му заглъхнаха и той продължи да се движи в мен. Да бъда толкова близо до Тристан, не само физически, но и дълбоко в мрака ни, ме накара да се просълзя. Беше красиво. Плашещо. И истинско.

Това не е сън. Истинско е.

Той излезе от мен и ме извъртя, така че да застана с лице към него.

Повдигна ме, принуждавайки ме да увия крака около кръста му. Тялото му беше единственото нещо, което ме държеше да не падна. Допряхме чела едно до друго и той се плъзна обратно вътре в мен.

— Не затваряй очи — помоли той. Неговите бяха изпълнени с похот, страст и... любов?

Или може би това беше моята собствена любов, която се отразяваше в него. Усещането ми харесваше, така или иначе. Тристан продължи да влиза силно в мен и да излиза бавно. Сърцевината ми трепереше, а очите ми искаха да се затворят, но ги задържах отворени. Трябваше да останат отворени. Трябваше да го видя.

Бях на секунди от това...

Секунди от това да му предам тялото си. На секунди от това да изгубя себе си и да се преоткрия с Тристан Коул вътре в мен.

— Аз ще... — промърморих и думите ми заглъхнаха, а тялото ми се разтрепери от оргазма, който ме връхлетя. Затворих очи и почувствах устните му да се притискат към моите, докато тялото ми се тресеше срещу неговото.

— Господи, обичам това, Лизи. Обичам, когато се изгубиш в мен. — Той се усмихна срещу устните ми и аз простенах:

— Искам те целия — замолих. — Моля те.

— Твой съм.

Тази нощ заспахме в прегръдките си. В средата на нощта се събудихме и той се плъзна отново в мен, преоткривайки се заедно и изгубвайки се. Рано на следващата сутрин се докосвахме отново. Всеки път, когато влезеше в мен, сякаш се извиняваше за нещо. Всеки път, когато ме целунеше, сякаш молеше за прошката ми. Всеки път, когато премигнеше, се заклевам, че виждах душата му.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Когато се събудих, се извъртях и видях, че Тристан го няма в леглото. Част от мен се питаше дали изминалата нощ не е била само сън, но когато отпуснах пръсти върху възглавницата до мен, открих бележка върху нея.

Толкова си красива, докато хъркаш.

Т.К.

Притиснах хартията към гърдите си, преди да я препрочета отново и отново. Звукът от косачката беше единственото нещо, което ме спря да я препрочета още веднъж. Облякох чифт къси гащи и потник, желаейки да отида и да целуна Тристан нежно, а после да го наблюдавам, докато коси тревата, но спрях, когато пристъпих на верандата.

Не косеше моята трева.

Косеше своята морава.

За всички останали в света, това не би било кой знае какво. Мъж, който коси тревата си. Но за мен означаваше повече. Знаех, че Тристан Коул беше прекарал месеци от живота си като полужив и днес се пробуждаше.

* * *

С Тристан започнахме да си оставяме бележки един на друг из къщите ни. За разлика от тези на мама и татко, нашите не бяха романтични. През повечето време бяха сантиментални и глупави, което ме караше да ги обичам още повече.

Мисля, че имаш сладък задник.

Е.Б.

Понякога, когато кося тревата и ти седиш на верандата и четеш някоя от мръснишките си книги, виждам как лицето ти се изчервява, когато стигнеш до някоя наистина интересна част. Този господин Дарси наистина трябва да прави доста луди неща с тялото на Елизабет.

Т.К.

Не съм сигурна дали трябва да се безпокоя, или възбудя от това, че знаеш имената на героите от „Гордост и предразсъдъци“.

Е.Б.

Дяволски. Красива. Си.

Т.К.

Чук, чук.

Е.Б.

Кой е тук?

Т.К.

Аз. Гола. В полунощ. В моето легло. Присъедини се към мен. Донеси костюм на Невероятния Хълк и огромното си зелено чудовище.

Е.Б.

Моля те, умолявам те, никога повече не наричай пениса ми зелено чудовище. По скалата от едно до десет това си е солиден страстоубиец.

Т.К.

ПП: Но все пак не отричам, че е „огромен“. Дори мисля, че трябва да потърсиш друга дума, като чудовищен, масивен, гигантски, изпратен от Рая.

Довечера искам да ме прегръщаш.

Е.Б.

Сещаш ли се за онова място между кошмари и мечти? Мястото, където утре никога не идва, а вчера не може да те нарани повече? Мястото, където сърцето ти бие в синхрон с моето? Мястото, където времето не съществува и е лесно да се диша?

Искам да живея там с теб.

Т.К.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Седмиците изминаваха и когато Тристан не ме целуваше, обикновено спореше дръзко с Ема. Спореха за най-странните неща, но накрая винаги се размиваха заедно.

— Казвам ти, Бръмбар, Железният човек е най-добрият Отмъстител — каза Тристан от другата страна на масата, целейки Ема с пържени картопки.

— Няма начин! Той няма толкова готина броня като тази на Капитан Америка, Кърлеж! Нищо не знаеш!

— Знам всичко за всичко! — каза той, изплзвайки език към нея. Тя се засмя и също му се изплези.

— Нищо не знаеш!

Всяка вечер водеха подобни разговори и вече започвах да обиквам всекидневието ни.

Една вечер, след като сложих Ема да си легне, с Тристан легнахме на пода във всекидневната с книги в ръце. Аз държах „Хари Потър“, докато неговите очи бяха приковани в Библията. Понякога се обръщах да го погледна и го улавях да се взира в мен с малка усмивка на лицето му, преди отново да се върне към четенето.

— Добре — казах, оставяйки книгата в скута ми. — Какво мислиш за Библията от това, което прочете досега?

Той се засмя и кимна.

— Кара те да се замислиш. Кара те да искаш да научиш повече за всичко.

— Но? — Попитах, знаейки, че има едно „но“.

— Но... не разбирам поне деветдесет и шест процента от нея. — Той се засмя и остави книгата на пода.

— Какъв искаш да бъдеш, Тристан?

Той се обърна към мен и присви очи, несигурен какво имам предвид.

— Какво?

— Какъв искаш да бъдеш? — попитах отново. — Никога не сме говорили за това какво искаме и съм любопитна.

Той потърка върха на носа си и сви рамене, неспособен да отговори.

— Не знам. Имам предвид, в миналото бях баща. Съпруг. Но сега... сега нямам никаква идея.

Въздъгнах и се намръщих.

— Искан ми се да можеш да видиш онова, което аз виждам, когато те погледна.

— Какво виждаш?

— Боец. Сила. Кураж. Някой, който обича дълбоко и силно. Някой, който не бяга, когато нещата се объркат. Когато те погледна, виждам безкрайни възможности. Ти си интелигентен, Тристан. И талантлив. — Той се присви. Поклатих глава. — Такъв си. И можеш да направиш всичко, което пожелаеш. Работата ти с дърво е страхотна, можеш да се занимаваш с това.

— Занимавах се — каза той. — С баща ми тръгнахме на бизнес пътуване в деня на катастрофата. Летяхме за Ню Йорк, за да се срещнем с няколко човека, които бяха заинтересовани от това да ни станат бизнес партньори.

— Не се ли получи?

Той поклати глава.

— Дори не успяхме да стигнем до Ню Йорк. Имахме прекачване в Детройт, и когато кацнахме и си включихме телефоните, получихме стотици съобщения относно Джейми и Чарли.

— Това е толкова...

— Беше най-лошият ден в живота ми.

Преди да успея да отговоря, чух звука от нечий стъпки по коридора.

— Мамо! Мамо! Виж! — каза Ема, държейки фотоапарата в едната си ръка и две бели пера в другата.

— Предполага се, че вече трябва да си заспала, госпожичке.

Тя изстена.

— Знам, мамо, но виж! Две бели пера!

— О, изглежда татко ти е изпратил две целувки — казах.

Тя поклати глава.

— Не, мамо! Тези не са от татко. — Ема се приближи до Тристан и му подаде перата. — От семейството на Тристан са.

— За мен? — попита той, с треперещ глас.

Тя кимна и прошепна:

— Означава, че те обичат. — Ема вдигна фотоапарата. — Сега снимка. Мамо, застани до него! — нареди тя. Направихме каквото поиска. Когато снимката от „Полароид“-а се принтира, тя я подаде на Тристан, който ѝ благодари отново и отново.

— Добре, време за лягане. Какво ще кажеш да ти прочета някоя приказка, за да можеш да заспиш? — попитах.

— Може ли Тристан да ми почете? — попита тя, прозявайки се.

Погледнах въпросително към него. Той кимна и се изправи от пода.

— Разбира се. Какво ще четем? — попита я той, вдигайки умореното ми момиченце в ръцете си.

— Харесвам „Котката с шапката^[1]“ — отвърна Ема. — Но ще трябва да ми я прочетеш с глас на зомби.

Усмивката му се разшири и двамата тръгнаха надолу по коридора.

— Това е един от любимите ми начини на четене — каза той.

Последвах ги и седнах на пода с гръб към стената пред стаята на Ема, слушайки как Тристан ѝ чете и нейния смях при ужасния му зомби глас. Звучеше толкова щастлива, което в миг изпълни живота ми с радост. Като родител нямаше нищо по-хубаво от това да знаеш, че детето ти се усмихва. Едва ли някога щях да мога да се отблагодаря на Тристан заради това, че върна усмивките на лицето на Ема.

— Кърлеж? — каза Ема със силна прозявка.

— Да, Бръмбар?

— Съжалявам за семейството ти.

— Всичко е наред. Съжалявам за татко ти.

Надникнах в стаята, само за да видя Тристан да лежи на пода до леглото на Ема с книга, подпряна срещу гърдите му. Зевс лежеше в краката на Ема. Тя се прозя отново.

— Липсва ми.

— Обзалагам се, че и ти му липсваш.

Тя затвори очи и се сви на топка, отнасяйки се.

— Кърлеж? — прошепна полусънено.

— Да, Бръмбар?

— Обичам те, както и Зевс, въпреки че зомби гласът ти беше наистина ужасен.

Тристан стисна носа си и подсмръкна, преди да се изправи и да я завие, след което плъзна Буба в ръцете ѝ и зави и нея.

— И аз те обичам, Ема. — Когато се обърна да излезе от стаята, ме видя, че го наблюдавам, и ми се усмихна. Отвърнах му. — Хайде, Зевс — извика. Кучето започна да върти опашка, но не помръдна от мястото си. Тристан изви вежда. — Зевс, хайде. Да си вървим вкъщи.

Зевс изскимтя и се промъкна по-близо до Ема.

Засмях се.

— Какъв предател.

— Не мога да го виня. Има ли проблем да остане през нощта?

— Абсолютно никакъв. Мисля, че двамата свикнаха един с друг, след като със Зевс останахте при нас за няколко дни.

Той се облегна на вратата, наблюдавайки Зевс, който се сгуши в ръцете на Ема до Буба. Ема го прегърна силно и се усмихна в съня си. Тристан кръстоса ръце.

— Виждам защо не си се разпаднала напълно като мен. Имаш Ема и тя е... тя е невероятна. Тя е всичко добро в този свят.

— Да. — Кимнах. Такава е.

* * *

През втората седмица на ноември през Медоус Крийк премина свирепа буря. Седнах на верандата, вирайки се в дъжда, който падаше по тревата с луда скорост. Бях изненадана, че все още не беше завалял сняг, но бях повече от сигурна, че след няколко седмици всичко щеше да се покрие в бяло.

Небето ставаше все по-тъмно с всяка изминала минута. Гърмеше и всеки гръм беше последван от светкавица. Ема спеше дълбоко вътре и бях благодарна за това, че спеше толкова тежко, защото в противен случай бурята би я изплашила. Зевс седеше до мен, вирайки се в дъждовните капки, а очите му се отваряха и затваряха. Опитваше се да пребори умората си, но губеше битката.

— Елизабет! — извика Тристан, притичвайки от задния вход на къщата си. Колкото повече се приближаваше, толкова повече се паникьосвах. — Елизабет! — извика той. Когато достигна най-долното стъпало на верандата, беше мокър от глава до пети.

Отпусна ръце върху коленете си, опитвайки се да си поеме дъх, докато дъждът продължаваше да се излива над него.

— Какво става? — попитах, а гласът ми беше изпълнен със страх. Изглеждаше разтревожен. Слязох от верандата и се присъединих към него под дъжда, отпусайки ръце на гърдите му, които се повдигаха и спадаха. — Добре ли си?

— Не.

— Какво се е случило?

— Седях си в бараката и мислех за теб. — Той преплете пръсти с моите и ме придърпа по-близо до себе си. Сърцето ми заблъска в гърдите ми и се загледах изнервена в устните му, слушайки внимателно всяка една дума, която излизаше от тях. — Опитах се да те прогоня от ума си и мислите си. Но продължих да мисля за теб и сърцето ми пропусна няколко удара. И след това... — Той се доближи още повече. Устата му беше на няколко милиметра от моите и устните му бавно преминаха по долната ми устна. Топлината му прогонваше студа, който носеше дъжда. Беше от онзи вид топлина, която никога не бях знаела, че съществува. Защитно одеяло, което прогонваше болките от миналото и тъгата. Когато продължи да говори, гласът му трепереше. — След това, осъзнах, че без да разбере, съм се влюбил в теб.

— Тристан...

Той поклати глава.

— Това е лошо, нали?

— Това е...

Езикът му затанцува срещу долната ми устна, преди да я засмуче нежно между своите.

— Ужасно. И така, ако точно сега, Лизи... ако не искаш да те обичам, ми кажи и ще спра. Ще си отида и ще спра да те обичам. Отблъсни ме, ако го желаеш. Кажи ми да си вървя и ще го направя. Но ако дори една малка част от теб е съгласна с това, тогава ме придърпай по-близо. Отведи ме в дома си, в спалнята си и ме остави да ти покажа

колко много съм влюбен в теб. Остави ме да покажа на всеки сантиметър от тялото ти колко точно съм луд по теб.

Почувствах се ужасно виновна и сведох поглед към земята.

— Не съм сигурна все още дали съм готова да ти отвърна...

Той повдигна брадичката ми и се взря в очите ми.

— Всичко е наред — обеща той с тих глас. — Сигурен съм, че моята любов е достатъчна и за двама ни.

Затворих очи и всеки следващ дъх, който си поемех, беше по-спокоен, отколкото някога съм си мислела, че ще бъде. Никога не съм си мислила, че ще чуя думите „обичам те“ от друг мъж, но когато Тристан ги каза, се почувствах отново цяла.

Той въздъхна срещу устните ми и въздухът, който издиша, се превърна във вдишвания, които ме излекуваха.

---

[1] Детска книжка от доктор Сюз. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ТРИСТАН

— Имам нужда от изпражненията ти — каза Фей, заставайки на верандата ми, цялата облечена в черно. Дори носеше черни ръкавици и черна шапка. Беше късно вечерта и току-що се бях върнал от работа от магазина на господин Хенсън.

Повдигнах вежда.

— Какво?

— Е, не точно твоите. Тези на кучето ти.

Потърках тила си с ръка и я погледнах объркано.

— Съжалявам, но това, което каза, няма никакъв смисъл.

Тя въздъхна, удряйки се в лицето.

— Виж, обикновено бих отишла при Лиз, но знам, че вероятно слага Ема в леглото, така че реших да потърся гаджето ѝ и да го помоля за услуга.

— Услуга. Да ти дам изпражненията на кучето ми.

Тя кимна.

— Точно така.

— Искам ли да знам какво ще правиш с тях?

— О, за да си направя спа вкъщи. Изпражненията на кучетата вършат чудеса с лицето — каза тя. Зяпнах я с празен поглед и тя се подсмихна. — Пич, ще сложа изпражненията в хартиена торбичка и ще ги изгоря на верандата на шефа ми.

Продължих да я зяпам.

— Всичко е наред, ако не искаш да ми кажеш истината.

Тя бръкна в задния си джоб и извади кафява хартиена торбичка.

— Не, сериозно.

* * *

— Колко време ще отнеме това? — попита Фей, докато обикаляхме из квартала за четвърти път, водейки Зевс на каишка.

— Хайде сега, късметлийка си, че Зевс изобщо ти предлага а̀кото си. Много внимателно подбира на кого да го даде.

Продължихме да обикаляме и докато го правехме, Фей ми изказа мнението си за почти всичко.

— Между другото, мисля, че е глупаво от твоя страна да кръстиш кучето си Зевс.

Подсмигнах се.

— Синът ми Чарли го кръсти. Четяхме „Пърси Джаксън и боговете на Олимп: Крадецът на мълнии“ и Чарли направо се влюби в идеята за гръцките богове. След като прочетохме книгата, прекарахме месеци в това да изучаваме боговете. Името Зевс му харесваше, но не отиваше на толкова малко куче да носи името на такъв огромен бог. Спомням си, че ми каза: „Татко, размерът няма значение, той все още е Зевс“.

Тя се намръщи за миг, преди игривото изражение да се върне на лицето ѝ и извъртя очи.

— Боже, наистина ли току-що използва мъртвия си син, за да ме накараш да се почувствам зле и изключително неудобно?

Засмях се, защото видях игривостта в очите ѝ.

— Мисля, че го направих.

— Идиот — промърмори тя, преди да се обърне настрана, за да се опита да се скрие, докато изтрива сълзите си. Видях я, но не казах нищо.

Зевс спря пред един пожарен кран и започна да прави движенията, които правеше винаги, преди да се изака.

— Започва се! — казах, пляскайки с ръце.

След няколко секунди Фей събра прясното ако на Зевс в торбата и започна да танцува по улицата.

— Браво на теб, ти, Олимпийски боже! — извика тя. Никога не бях виждал някого толкова развълнуван от нещо, което смятах за толкова гнусно.

— Добре, да тръгваме — каза тя, тръгвайки към къщата ми.

— Да тръгваме? Къде?

— Ъм, към къщата на шефа ми, за да запаля а̀кото и да го гледам как гори.

— Мислех, че се шегуващ.

Тя извъртя очи.

— Тристан, шегувам се за размера на нечий penis, но никога, когато става въпрос за това да изхвърля изпражнения на верандата на шефа ми.

— Но защо и аз трябва да бъда намесен в това? Не сме ли... твърде стари за подобни лудории?

— Да! — изкрещя тя и гласът ѝ се пречупи. — Да, напълно незряло е от моя страна да искам да хвърля изпражнения в дома на шефа ми. И да, напълно незряло е от моя страна да си мисля, че това ще ме накара да се почувствам по-добре, но ако не го направя, просто ще продължа да бъда ядосана и тъжна. А не мога да тъжа, защото това означава, че той печели. Означава, че когато тази вечер ми се обади, за да ми каже, че се събира с бившата си жена, осъзнах, че винаги е имал надмошцие, макар да си мислех, че аз съм тази, която го има. Означава, че този задник ме накара да се влюбя в него и да му вярвам, само за да ми изтръгне сърцето. Аз не се влюбвам! Не бивам наранявана! — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя отказа да премигне, защото знаеше, че ако го направи, те ще закапят. Сълзите бяха слабост за нея и бях сигурен, че последното нещо, което Фей искаше, е да се чувства слаба. — Но сега всичко, което чувствам, е, че се пречупвам вътрешно. Буквално мога да почувствам как всеки сантиметър от мен се разпада и дори не мога да разкажа за това на най-добрата си приятелка, защото тя изгуби съпруга си и имаше наистина скапана година. Не трябваше да идвам при теб, защото се оказа, че ти си имал още по-шибана такава, но не знам какво да правя! Шибаното ми сърце е разбито!

— Имам предвид, защо някой би направил това? Защо хората се влюбват, щом това означава, че има шанс да се чувстват по този начин? Какво, по дяволите, не им е наред на хората?! Те са напълно откачени и извратени! Имам предвид, разбирам, хубаво е, нали знаеш? Да си влюбен и щастлив. — Тялото ѝ трепереше, докато сълзите ѝ капеха по-бързо, отколкото можеше да си поеме дъх. — Но цялото това щастие и хубави емоции биват опетнени, когато вълшебното килимче бъде издърпано изпод краката ти. А сърцето ти? Просто се разбива. Разбива се и това е непоправимо. Пръсва се на милион парченца, оставяйки те безчувствен да се взираш с празен поглед в парчетата, защото цялата ти свободна воля, всичкият ти здрав разум, който някога си имал през

живота си, са си отишли. Даваш всичко за тази простотия, наречена любов, и накрая биваш просто унищожен.

Побързах да увия ръце около нея. Тя изхлипа срещу мен и я прегърнах по-силно, отпускаяки брадичка на върха на главата ѝ. Останахме на ъгъла на улицата за известно време, докато тя плачеше.

— Мисля, че днес Зевс се изака в задния ми двор и съм повече от сигурен, че забравих да го събера.

Тя се отдръпна и повдигна вежда.

— Наистина ли?

Кимнах.

Претърсихме целия ми двор и добавихме хубава колекция от акота в торбичката, преди да скочим в колата ми и да отидем пред къщата на Мати.

— Това ще е добро — каза тя, потърквайки ръце. — Добре, ти ще поддържаш колата да работи, докато аз оставя изпражненията, запаля ги, почукам на вратата, после спринтирам обратно и едва тогава можем да се измитаме.

— Супер. — Тя излезе от колата, направи точно каквото беше казала, и когато се върна в колата, се кикотеше като петгодишна. — Ъм, Фей?

— Да? — Тя отметна глава назад и се засмя.

— Мисля, че верандата гори.

Тя се обърна към прозореца, пред който се виждаше, че верандата на Мати определено гореше.

— Мамка му!

— Буквално. — Тя започна да отваря вратата, за да се върне и да угаси огъня, но я спрях. — Недей. Ако те види, ще те уволни.

Тя спря.

— Мамка му! По дяволите! Мамка му!

Зачудих се колко ли пъти още може да го каже, преди да се превърне в скоропоговорка.

— Най-добре залегни, за да не те види. Веднага се връщам.

Излязох от колата и се втурнах към верандата. Загледах се в огъня и изрекох една молитва, преди да започна да скачам върху торбата с изпражнения, която оплеска обувките ми.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита Мати, отваряйки вратата и зяпвайки ме. Миризмата на изпражненията бързо достигна

до него, принуждавайки го да покрие носа си с ръка. — Това кучешки изпражнения ли са?

Умът ми се изпразни. Не бях сигурен какво да кажа или как да обясня това, че обувките ми бяха покрити с акото на кучето ми. Така че се паникьосах.

— Аз съм градският задник! Най-редовно оставям изпражнения наоколо, защото съм градският кретен! Така че... майната ти!

Той ме зяпна.

И аз го зяпнах.

Повдигна вежда.

И аз повдигнах моята.

Заплаши, че ще извика ченгетата.

Плюх си на петите и скочих в колата, отпрашвайки надалеч.

— Мамка му! — каза Фей, плачейки, но този път от смях. — Това беше страхотно! Буквално стъпка изпражненията, за да се увериш, че съм си свършила работата.

— Знам. И вече съжалявам.

Тя се засмя, и когато отбих пред къщата ми, паркирах колата.

— Не ме е обичал наистина, нали? Имам предвид, казвал ми е, че ме обича, но само когато правехме секс. Каза ми, че е преживял съпругата си, но това беше в три сутринта, когато ме молеше да намина.

— Изглежда е задник, Фей.

Тя кимна.

— Имам навика да си падам по такива. Просто се чудя какво би било да намеря някой, който да ме обича по същия начин, по който и аз го обичам. Сещаш се, човекът, който ти се усмихва без причина, просто защото е луд по теб, както и ти по него.

— Защо спиш с тези мъже, след като знаеш, че са кретени?

— Защото се надявам, че някой ден ще се влюбят в мен.

— Мисля, че можеш да се влюбиш и когато си облечена.

— Ах, мечти, мечти. — Тя се засмя нервно и очите ѝ се изпълниха със съмнение. — Но вече приключих с тези глупости. Оставих ги зад гърба си.

— Въпреки това си струва, Фей. — Вгледах се в очите ѝ, които бяха зачервени от плача. — Разбитото сърце си струва тези няколко момента на щастие. Пък и парчетата винаги могат да бъдат събрани.

Имам предвид, ще има пукнатини и белези и понякога тлеещи спомени от миналото, но този пламък? Той е просто напомняне, че си оцеляла. Този пламък означава, че си се преродила.

— Ти прероди ли се?

Преместих погледа си върху къщата на Елизабет, преди отново да го върна върху този на Фей.

— Работя по въпроса.

Тя ми благодаря, след което излезе от колата и се качи в нейната.

— Тристан? — каза тя, присвивайки нос.

— Да?

— Тази вечер бях пречупена и се държах доста незряло, но ти се справи като шампион с детинското ми държание и се държа едва ли не като мой баща. Чарли е бил късметлия да те има като свой татко.

Усмихнах се. Тя нямаше ни най-малка представа какво означаваха думите ѝ за мен.

— О! — възкликна тя. — И съжалявам за това, че те нарекох задник.

— Не си ме наричала задник.

Тя кимна.

— Повярвай ми. Направих го. И още нещо... — Тя се приближи към прозореца на Елизабет и почука на него. Не успях да сдържа усмивката си, когато Елизабет го отвори. Винаги беше толкова красива. Винаги. — Хей, Лиз? — каза Фей, поглеждайки към сънената си най-добра приятелка.

— Да?

— Направи свирка на Тристан тази вечер като „благодаря“ от мен. — Тя се усмихна, наведе се и целуна Елизабет по бузата. — Лека нощ, бейби.

С това Фей се отдалечи, изглеждайки много по-щастлива, отколкото преди час. Понякога всичко, от което едно разбито сърце се нуждаеше, беше една торба с изпражнения и малко огън.

Елизабет слезе от прозореца си и дойде до мен, а аз я прегърнах.

— Да не би да си направил нещо хубаво за най-добрата ми приятелка тази вечер? — попита тя.

— Така мисля.

— Благодаря ти. — Тя ме придърпа по-близо и отпусна глава върху гърдите ми. — Скъпи?

— Да?
— Каква е тази миризма?
— Повярвай ми... — Погледнах надолу към чорапите ми, който доскоро бяха бели, но сега бяха мръснокафяви. — Не искаш да знаеш.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

— Е, какво, просто ще стоиш там и ще ме гледаш ли? Не се ли радваш да ме видиш? — Майка ми се усмихна, стоейки на верандата с куфар в ръка.

— Какво правиш тук? — попитах объркана. Погледнах към паркираното пред къщата ми беемве, чудейки се в какво, по дяволите, се беше забъркала майка ми този път, или по-скоро с кого.

— Какво? Не може ли майка ти да те посети? Не отговаряш на обажданията ми, а и пропуснах рождения ден на дъщеря ми и внучката ми. Толкова голямо престъпление ли е, че дори отказваш да ме прегърнеш за добре дошла? — Тя изсумтя.

Наведох се да я прегърна.

— Просто съм изненадана да те видя. Извинявай, че не се обаждах, но бях заета.

Тя присви очи.

— Да не би челото ти да кърви?

Прокарах пръсти по челото си и повдигнах рамене.

— Кетчуп.

— Защо имаш кетчуп на челото си?

— Искам да изям мозъка ти! — каза Тристан, преминавайки през фойето, докато преследваше пиццата Ема със спагети висящи от ръцете му и стичащ се кетчуп по лицето му.

Майка ми наклони глава наляво и погледът ѝ проследи Тристан.

— Предполагам, че наистина си била заета.

— Не е това, което си... — започнах, но Ема ме прекъсна.

— Бабо! — изпищя тя, затичвайки се към вратата и скачайки в ръцете на майка ми.

— Моето малко сладко грахче — отвърна майка ми, прегръщайки Ема и омазвайки се с кетчуп. — Май доста си се оцапала днес.

— Мамо, с Кърлеж си играехме на зомбита и вампири!

— Кърлеж? — Майка ми се обърна към мен и повдигна вежда.

— Пуснала си в къщата си мъж на име Кърлеж?

— Наистина ли ще ме съдиш за това какви мъже пускам в къщата си? Спомняш ли си някой от мъжете, който ти канеше в своята?

Тя се усмихна дяволито.

— Туше.

— Тристан — извиках. Той дойде, изтривайки с пръсти кетчупа от косата си.

— Да? — Усмихна ми се, преди да се обърне и да погледне майка ми.

— Това е майка ми, Хана. Майко, това е съседът ми, Тристан.

Погледът му срещна моя и за част от секундата видях как се мръщи, сякаш беше разочарован от думите ми, но скоро след това се усмихна отново и стисна ръката на майка ми.

— Приятно ми е да се запознаем, Хана. Чувал съм много за теб.

— Забавно. — Майка ми кимна. — Защото аз не съм чувала нищо за теб.

Последва неловко мълчание.

— И така, трябва ли да се присъединя към неловкото ви мълчание, или трябва да изчакам в колата? — пошегува се непознат мъж, изкачвайки се по стълбите на верандата с куфар в ръка. Носеше очила и беше облечен с риза с цвят на горчица, която беше затъкнал в дънките си.

Майка ми сигурно беше на вълна зубъри. Чудя се дали е магьосник.

Отново последва неловко мълчание.

Мъжът прочисти гърлото си и подаде ръка на Тристан, вероятно защото бе забелязал, той не го гледа напрегнато и объркано като мен.

— Аз съм Майк.

— Приятно ми е да се запознаем, Майк — отвърна Тристан.

— Какво се случи с Ричард? — прошепнах към майка ми.

— Не се получи — отвърна тя.

Шокиращо.

— И така, с Майк се надявахме, че ще можем да прекараме нощта тук. Имам предвид, можем да си наемем хотелска стая, но... си

помислих, че би било хубаво да вечеряме всички заедно и да се помотаем.

— Мамо, тази вечер е партито по случай рождения ми ден. Ема ще остане при Кати и Линкълн за през нощта. — Намръщих се. — Трябваше да се обадиш.

— Нямахте да ми вдигнеш. — Бузите ѝ се обагриха в розово и тя закърши пръстите си, изглеждайки засрамена. — Нямахте да отговориш, Лиз.

И просто така, изведнъж се почувствах като най-скапаната дъщеря на света.

— Въпреки това, все пак можем да вечеряме... Мога да стотвя любимото ти ястие, ако искаш, а ти можеш да гледаш Ема. Мога да се обадя на Кати и да отменя уговорката ни.

Тя се изчерви отново и усмивката ѝ се разшири.

— Би било прекрасно! Кърлеж, ъм, Тристан, трябва да се присъединиш към нас за вечеря. — Очите ѝ се спуснаха разочаровано по тялото му още веднъж. — Въпреки че може би първо трябва да се изкъпеш.

* * *

— Все още правиш най-доброто пиле с пармезан, което някога съм опитвала, Лиз — похвали ме майка ми, докато се настаняхме по столовете си около масата за вечеря.

— Не лъже, наистина е страхотно — съгласи се Майк. Усмихнах му се сковано и им благодарих и на двамата. Майк изглеждаше мил, което беше голям напредък, за разлика от последната откачалка, с която бях видяла майка ми.

През цялото време се пресягаше през масата и стисваше майка ми за ръката, което всъщност ме накара да се почувствам зле за него. Гледаше я с такова обожание и бях сигурна, че е само въпрос на време, преди тя да го нарани.

— И така, Майк, с какво се занимаваш? — попита Тристан.

— О, зъболекар съм. В процес съм на това да поема семейния бизнес, защото баща ми ще се пенсионира след една година.

Ето какво било. Майка ми винаги избираше мъжете си по това колко големи са портфейлите им.

— Страхотно — отвърна Тристан. Всички продължиха да си говорят, но аз спрях да слушам; очите ми бяха залепени за Майк, който масажираше ръката на майка ми. Как изобщо не се чувстваше виновна да използва мъжете по този начин? Как така това никога не я засягаше по какъвто и да било начин?

— Как се запознахте? — изтърсих, като накарах всички да обърнат погледите си към мен. Усетих пристягане в гърдите и изведнъж се почувствах уморена от това да гледам как майка ми използва още един мъж. — Извинявайте, просто съм любопитна. Защото последно чух, че майка ми се вижда с мъж на име Роджър.

— Ричард — поправи ме майка ми. — Казваше се Ричард. И, честно казано, Лиз, не ми харесва тона на гласа ти. — Лицето ѝ започна да се изчервява или от срам, или от гняв, и знаех, че съвсем скоро ще ме издърпа насаме и ще ме смъмри.

Майк стисна ръката ѝ.

— Всичко е наред, Хана. — Майка ми си пое дълбоко дъх, сякаш думите му бяха всичко, от което се нуждаеше, за да се успокои. Раменете ѝ се отпуснаха и червенината по лицето ѝ започна да изчезва. — Всъщност с майка ти се запознахме в офиса ми. Ричард беше един от пациентите ми и веднъж тя дойде с него.

— Ясно — измърморих. Започнала е да се оглежда за друг мъж, докато все още е била с Ричард.

— Не е каквото си мислиш. — Майк се усмихна.

— Повярвай ми, Майк. Познавам майка си. Точно това е, което си мисля.

Очите на майка ми се насълзиха и Майк стисна ръката ѝ. Погледна я и за момент изглеждаха така, сякаш се разбират без думи. Тя поклати веднъж глава и Майк отново погледна към мен.

— Както и да е, това няма значение. Това, което е от значение, е, че сме щастливи. Точно сега нещата са страхотни.

— Всъщност, нещата са толкова добре, че... ще се оженим — каза майка ми.

— Какво? — изкрещях и всичкият цвят се оттече от лицето ми.

— Казах...

— Не, чух те още първия път. — Обърнах се към Ема и ѝ се усмихнах лъчезарно. — Миличка, искаш ли да отидеш и да си избереш пижама за довечера? — Тя започна да се оплаква, но накрая скочи от стола си и се отпрати към стаята си. — Какво имаш предвид с това, че ще се ожените? — казах на очевидно сгодената двойка, напълно поразена.

Имаше две неща, които майка ми никога не правеше:

1. Да се влюбва.
2. Да говори за брак.

— Влюбени сме, Лиз — каза майка ми.

Какво?!

— Това беше една от причините да дойдем дотук — обясни Майк. — Искахме да ти го кажем лично. — Той се засмя нервно. — И сега вече стана неловко.

— Мисля, че думата „неловко“ се отнася за целия ден.

Завъртях се към майка ми и прошепнах:

— С колко си задлъжняла?

— Елизабет! — просъска тя. — Престани!

— Да не би да губиш къщата? Можеше просто да ме попиташ, ако си имала нужда от пари. — Гърлото ми се стегна и присвих очи. — Болна ли си, майко? Какво не е наред?

— Лизи — каза Тристан, пресягайки се, за да улови ръката ми, но я отдръпнах.

— Просто казвам... — изкикотих се и прокарах ръце през косата си. — Просто не мога да измисля нито една причина за това бързане да се впуснеш в нещо подобно, освен ако не си задлъжняла или умираш.

— Може би просто защото съм влюбена! — проплака тя с треперещ глас, след което се изправи от мястото си. — И може би, просто може би, исках дъщеря ми да се радва за мен, но изглежда, че е прекалено да те моля за това. Не се тревожи, отивай на партито си. До сутринта ще ме няма и ще се махна завинаги от главата ти!

Тя забърза към стаята за гости и затръшна вратата след себе си. Майк ми се усмихна сковано, преди да се извини и да я последва.

— Пфу! — Изправих се от мястото си. — Можеш ли да повярваш? Толкова е... драматична!

Тристан се изкикоти.

— Какво е толкова забавно?

— Нищо. Просто...

— Какво? Просто какво?

Той се засмя отново.

— Просто приличаш толкова много на майка си.

— Изобщо не съм като нея! — изпищях, може би прекалено силно и прекалено драматично.

Той продължи да се смее.

— Разбира се, че си. Начинът, по който ноздрите ти се разширяват, когато си ядосана, или как хапеш долната си устна, когато си засрамена, е същият.

Погледнах го отвратена.

— Изобщо няма да те слушам. Отивам да се облека. — Закрачих бясно, но спрях в коридора. — И не крача бясно като нея!

Въпреки че може би затръшнах вратата, която се отвори след няколко секунди и Тристан се облегна на рамката, по-спокоен от всякога.

— Еднакви сте.

— Майка ми използва мъжете, за да забрави собствените си проблеми. Развалина е. Майк е просто поредният, който ще бъде подведен. Неспособна е да чувства нищо към никого, защото никога така и не преживя смъртта на баща ми. Само гледай. Най-вероятно ще извърви пътя до олтара и ще накара горкия човек да си помисли, че ще заживеят щастливо, когато всъщност „и заживели щастливо“ не съществува. Животът не е приказка, а гръцка трагедия.

Тристан прокара ръка по тила си.

— Но не правехме ли и ние това? Не се ли използвахме един друг, защото ни липсваха Стивън и Джейми?

— Това е различно — казах, потупвайки с пръсти нервно по бедрата ми. — Изобщо не съм като нея. И е наистина грубо от твоя страна изобщо да си го помислиш.

— Права си. Какво знам аз? — Той се намръщи и прокара палец по челюстта си. — Аз съм просто съседът.

„О, Тристан.“

— Не... нямах това предвид, когато го казах по-рано днес. — Бях сигурна, че съм един от най-ужасните хора, които съществуват.

— Всичко е наред. Това, което каза, е истина. Имам предвид, беше глупаво от моя страна да си мисля... — Той прочисти гърлото си

и пъхна ръце в джобовете си. — Виж, Лизи. И двамата все още скърбим. Май се впуснахме в това, каквото и да е това между нас, по напълно погрешен начин. Нямам нищо против това, че искаш да съм ти просто съсед. По дяволите... — Той се засмя нервно и ме погледна право в очите. — Ако всичко, което някога ще бъда за теб, е съсед, тогава добре. Шибана чест е да съм ти такъв. Но имайки предвид това, че се влюбих в теб, мисля, че би било най-добре да пропусна партито и да си проясня мислите.

— Тристан, не.

Той поклати глава.

— Всичко е наред. Наистина. Просто ще кажа лека нощ на Ема и ще се прибера.

— Тристан — повторих, но той излезе от стаята. Забързах след него по коридора. — Тристан! Спри! — Започнах да удрям с крак по земята като някое дете. — Спри, спри, спри! — Той се обърна към мен и тогава видях болката в очите му, която самата аз бях причинила. Отидох до него и взех ръката му в моята. — Всеки ден съм пълна развалина. Изричам глупави неща като това, което казах днес. Правя грешки, като че ли „грешка“ е средното ми име. Трудна съм за понасяне и понякога мразя майка си, защото дълбоко в себе си знам, че съм като нея. И ми е трудно да се справя с това, точно както и с всичко останало в живота ми. — Задържах ръцете му срещу гърдите ми. — И съжалявам, че на вечерята трябваше да станеш свидетел на пречупената Елизабет, но ти си единственото нещо, което има смисъл за мен. Ти си единственото нещо, което не искам да прецакам. И си толкова, толкова повече от просто мой съсед.

Той допря устни до челото ми.

— Сигурна ли си? — попита.

— Да.

— Добре ли си?

— Ще бъда. — Прегърна ме и вече се почувствах малко по-добре. — Трябва да се облека. — Въздъхнах срещу гърдите му.

— Добре.

— И ти трябва да дойдеш и да ми помогнеш.

И той го направи.

* * *

— За в бъдеще трябва да знаеш, че ще очаквам да застанеш на моя страна, когато започна да споря с майка ми, без значение дали съм права, или не. — Подсмяхнах се, издърпвайки блузата си над главата си и събувайки дънките си.

— Съжалявам, но съм пропуснал тази забележка. Да! Ужас! Майка ти е толкова чудовище! — Тристан направи отвратена физиономия.

Усмяхнах се и облякох роклята си.

— Благодаря ти! А сега ще ми закопчееш ли роклята?

— Разбира се. — Ръцете му се отпуснаха върху бедрата ми, преди пръстите му да се придвижат нагоре и да закопчечат червената ми рокля, която прилепваше по извивките на тялото ми. — Ами парфюмът ѝ? Сякаш се е заляла с „Шанел“.

— Точно! — Обърнах се към него и го плеснах игриво по гърдите. — Почакай. Откъде знаеш с какъв парфюм се пръска?

Той допря устни до бузата ми и ме целуна нежно.

— Защото дъщеря ѝ се пръска със същия.

Усмяхнах се. Може би част от мен беше точно като майка ми.

— Вероятно трябва да ѝ се извиня за избухването си, нали?

Той повдигна вежда.

— Това подвеждащ въпрос ли е?

Засмях се.

— Не.

— Тогава да, мисля, че трябва да ѝ се извиниш, но не и преди да прекараш един страхотен рожден ден. Майка ти те обича и ти я обичаш. Мисля, че и с двете ви всичко ще бъде наред.

Въздъгнах, целувайки го и кимвайки веднъж.

— Добре.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ТРИСТАН

— Мисля, че е редно ти да влезеш първа — казах, потърквайки ръце една срещу друга. — Това е твоето парти и твоят момент. — Стоях изправен, облечен с тъмносиня риза и тъмни дънки.

— Можем да влезем заедно — каза тя.

Поколебах се.

— Хората ще си помислят, че сме двойка.

Тя се усмихна с най-красивата усмивка и ми подаде ръка.

— А не сме ли?

Човече. Тези две думи ме накараха да се почувствам като проклет задник.

„Господи, обичах я.“

Въпреки че и двамата бяхме сигурни един в друг, не означаваше, че всичко останали в Медоус Крийк щяха да се зарадват на идеята. Когато влязохме в бара, всички извикаха „Честит рожден ден, Елизабет“, което ме накара да отстъпя встрани, за да могат да я прегърнат.

Изглеждаше толкова щастлива от любовта, която получаваше.

Това бяха едни от най-любимите ми моменти.

Не мина много време преди музиката да бъде усилена и да започнат да се раздават питиета. Шотовете хвърчаха наляво и надясно, а клюкарките на Медоус Крийк ставаха все по-гръмогласни, докато наблюдавах всяко движение, което правехме с Елизабет.

След като изпих поредния шот от някакъв отвратителен алкохол, се наведох към Елизабет и прошепнах в косата ѝ:

— Добре ли си? С всичките тези погледи, насочени към нас? Мога да спра да те докосвам, ако това те кара да се чувстваш неудобно.

— Обичам, когато ме докосваш. Не спирай. Просто е... трудно. Всички ни съдят — прошепна тя и се намръщи. — Всички ни зяпат.

— Хубаво — отвърнах. Спуснах пръсти по гърба ѝ и тялото ѝ се отпусна, долепяйки се до моето. — Остави ги да гледат.

Тя се усмихна широко и ме погледна така, сякаш аз бях единственото нещо, което виждаше.

— Ще ме целунеш ли? — попита тя.

Отговорът ми беше да впия устни в нейните.

* * *

Нощта премина от спокойно начало към бърза разходка по алеята на пиянството. Знаех, че Елизабет щеше да бъде доста подпийнала, така че спрях да пия часове преди да си тръгнем. Бях от онези, които бързо изтрезняваха, и най-дразнещото нещо в това да бъдеш трезвения, бе да се оправяш с пияни хора. През няколко минути Елизабет биваше придърпвана от дамите от литературния ѝ клуб, които тя мразеше. Можех да ги чуя как ни обсъждат, карайки я да се чувства виновна за това, което ставаше между нас.

— Не мога да повярвам, че наистина си с него. Изглежда твърде скоро — отсъди една.

— Ако аз бях изгубила съпруга си, вероятно не бих била способна да излизам на срещи с години — добави друга.

— Просто е странно, това е. Дори не го познаваш. Никога не бих позволила на непознат мъж да се навърта около детето ми — обясни последната.

Елизабет се справи с всичко като шампион. Вероятно, защото едва се държеше на краката си и беше обвита в щастливия балон на пиянството. И все пак, през цялото време не спираше да се обръща към мен и да извърта очи, усмихвайки се.

— Е, к-к-какво става между теб и Лиз? — попита Танер, плъосвайки се на бар стола до мен, заваляйки думите си. Беше най-пияния от всички и не ми беше убягнало това, че през цялата вечер се взираше в Елизабет.

— Какво имаш предвид?

— Хайде де, човече, всички в града знаят, че между двама ви става нещо. И все пак, не мога да те виня. Лиз има едни от най-хубавите цици, които някога съм виждал.

— Затваряй си устата — казах, ставайки все по-раздразнен от пияния Танер. Винаги намираше начин да ми влезе под кожата, и откакто бях разбрал, че има чувства към Елизабет, не можех да го понасям още повече.

— Просто казвам... — Той се усмихна, побутвайки ме по рамото, преди да бръкне в джоба си и да извади монета, започвайки да я прехвърля между пръстите си. — В колежа със Стивън хвърляхме ези-тура за нея. Аз казах ези, а той тура. Спечелих, но въпреки това задникът започна да я преследва. Предполагам, че е била твърде добра в леглото, за да я пропусне.

Преместих погледа си върху Елизабет, която беше въввлечена в разговор с жени, които знаех, че мрази. Когато ме погледна, си разменихме еднакви „спаси ме“ погледи.

— Не говори за Лизи по този начин — казах. — Знам, че си пиян, пич, но не говори за нея така.

Танер извъртя очи.

— По-спокойно. Просто водим един добър мъжки разговор.

Не отвърнах нищо.

— И така, направи ли го? Преспа ли с нея?

— Майната ти, Танер — казах, свивайки пръсти в юмруци.

— Ти, кучи сине, изучукал си я, нали? — Той поклати глава. — Реално обаче как мислиш, че ще се развият нещата? Нека бъдем честни. Тя се забавлява с теб, но една жена не би искала да се задоми с някой като теб. Един ден тя вече няма да е тъжна. Един ден ще си бъде същата Лиз, която някога беше, и няма да има нужда от съседа задник, за да изгуби себе си. Ще намери някой по-добър.

— Нека позная... някой като теб?

Той повдигна рамене.

— Може би. Освен това аз я познавам. Имаме минало заедно. Плюс това е твърде добра за теб. Имам предвид, аз притежавам магазин за авточасти. Мога да я издържам и подсигурия. Но ти? Работиш за откачения Хенсън.

— Кажй още една лоша дума за господин Хенсън и ще съжаляваш.

Той вдигна ръце във въздуха, сякаш се предаваше.

— Спокойно, побойнико. Вената на врата ти ще се пръсне. Едва ли искаш Лиз да види този твой темперамент, нали? Както казах, тя е

твърде добра за теб.

Опитах се да не обръщам внимание на думите му, но те намериха начин да се промъкнат в съзнанието ми.

Какво си мислех?

„Тя е твърде добра за мен.“

Танер стовари ръцете си върху раменете ми, извъртайки ме на стола, за да се обърна към дансинга, и посочи към Елизабет, която се смееше заедно с Фей.

— Какво ще кажеш? Какво, ако ѝ покажем темперамента ти? Мисля, че би било правилно да види истинското чудовище, което живее в теб. Изобщо не трябва да се доближаваш до нея и до Ема. Ти си шибан звяр.

— И това е моментът, в който си тръгвам — казах, изправяйки се от стола.

— По дяволите, вероятно трябва да стоиш настрана от всички хора. Не си ли имал жена и дете? Какво се случи с тях?

— Недей, Танер — предупредих и стиснах ръце в юмруци.

— Какво се случи? Нарани ли ги? Ти ли си причината да са мъртви? Мамка му. Обзалагам се, че е така. — Той се засмя. — В някоя канавка ли са погребани? Уби ли шибаното си семейство? Ти си психопат и не знам как никой друг не го вижда. Най-вече Лиз. По принцип е доста умна.

Изсумтях и се обърнах с лице към него.

— Вероятно това, че тя е с мен, те убива.

Той остана изненадан от думите ми.

— Какво?

— Зяпаш я така, сякаш е целият ти свят, но всеки път погледът ѝ минава през теб. Всъщност е доста забавно. — Засмях се. — Защото, виж се само, не спираш да ѝ се натрапваш, поправяш колите ѝ, каниш я на вечеря, почти молейки я за вниманието ѝ, но тя просто не те вижда, пич. И не само това, но избра мен, градския отшелник, единствения човек, когото не можеш да понасяш. Вероятно това те изяжда отвътре. — Присмях му се. Държах се гадно и студено, но той бе намесил семейството ми, правейки всичко прекалено лично. — Сигурно те убива това да знаеш, че тя спи в моето легло и стене моето име.

— Да ти го начукам — каза той с присвити очи.

— Повярвай ми — отвърнах с вълча усмивка. — Тя го прави вместо теб.

— Знаеш ли кой съм аз? — каза той, блъскайки ме в гърдите с юмруци. — Пич. Винаги получавам онова, което искам, така че се наслади на времето, което ти остава с Лиз, защото ще я получа. Наслади се и на времето, което ти остава в магазина на господин Хенсън, защото ще получа и него. — Той ме потупа по гърба. — Беше хубаво да си поговоря с теб, психо. Кажя „здравей“ от мен на жена си и сина си. — Той спря и се засмя. — О, почакай, те са мъртви.

За момент ми се зави свят. Без колебание се извъртях и стоварих юмрука си в челюстта на Танер. Той залитна назад. Поклатих глава няколко пъти. Не. Юмрукът на Танер се стовари в окото ми, изпращайки ме на земята, след което започна да ме налага с юмруци отново и отново. Чувах как всички пищят и за момент помислих, че виждам Фей да се опитва да издърпа Танер от мен. Овладях се и се преобърнах, блъскайки го в земята.

Той пожела това. Искаше звяра да бъде освободен и беше казал всички правилни неща, за да му вдъхне живот. Беше намесил Джейми и Чарли. Беше отишъл прекалено далеч и ме бе отвел в мрака. Стоварих единия си юмрук в лицето му, а другия в стомаха му. Отново и отново. Не можех да спра. Нямах да спра. Всички около мен крещяха, но вече не можех да ги чуя.

Превъртях.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

— Боже мой! — изкрещях. Погледът ми попадна на Тристан, който се извисяваше над Танер и стоварваше юмруците си в лицето му отново и отново. Очите му бяха безмилостни, а погледът му равнодушен като този на Танер, докато продължаваше да замахва. — Тристан — казах, приближавайки се до него. Танер беше почти припаднал, но Тристан не спираше. Не можеше. — Тристан — казах по-силно, посягайки към вдигната му във въздуха ръка. Скоростта, с която ръката му замахна, ме накара да се препъна назад, и когато ме видя, той спря. Гърдите му се повдигаха и спускаха, и можех да видя гнева, който струеше от очите му. Бавно го приближих и поставих ръце на лицето му. — Всичко свърши. Свърши се.

„Върни се обратно при мен.“

Гледах как дишането му се забавя, след което слезе от Танер и се взря в окървавените си ръце.

— Мамка му — издиша той, изпълзявайки надалеч от Танер, след което се изправи. Когато се протегнах към него, той се отдръпна далеч от мен. Очите му бяха обезумели, неопитомени и можех да видя колко далеч бе отишъл.

„Какво ти стори Танер?“

Когато се обърнах към Танер, се почувствах ужасно от това, че дори за момент си бях помислила, че вината може би е негова. Беше почти нокаутиран, което ме накара да се почувствам виновна и объркана. Тристан изхвърча навън, без да се обърне дори веднъж назад, за да ме погледне.

— Исусе! — промърмори Танер. Фей се втурна към него да му помогне да се изправи. — Добре съм — каза, изправяйки се.

— Какво... — Гласът ми трепереше. — Какво му каза?

Фей повдигна вежди.

— Лиз. Ти сериозно ли?

— Просто... не би превъртял така без причина. Не би те атакувал просто така. Танер, какво му каза?

Той изсумтя саркастично и изплю кръв.

— Не-шибано-вероятно. Едва си отварям дясното око, а ти питаш мен какво съм му казал?

— Не те ли блъсна по хълма, Лиз? — Фей се намръщи.

— Беше случайно. Спънах се. Никога не би ме наранил. — Как можеше точно тя дори да си го помисли? Тристан се беше отзовал, когато имаше нужда от помощ! Как можеше да се обърне толкова бързо срещу него? Всички се скупчиха около нас, а очите им бяха изпълнени със страх. Всички дами от литературния клуб си шепнеха за Тристан, наричайки го чудовище. Всички ме съдеха за това, че обичах такъв звяр.

— Да. Сигурен съм, че и това беше случайно — каза Танер, сочейки към насиненото си лице. — Той е чудовище и е опасен, Лиз. Въпрос на време е преди да удари и теб или дори по-лошо — Ема. Ще ти покажа, Лиз. Ще открия истината за този мъж и ще ти покажа тайните му. Тогава може би ще ми повярваш.

Въздъгнах.

— Трябва да вървя.

— Да вървиш? Къде? — попита Танер.

„Да го намеря.“

„Да разбера какво се е случило.“

„Да се уверя, че е добре.“

— Просто трябва да вървя.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

ТРИСТАН

5 април, 2014

Два дни до сбогуването

— Не си ял от дни. Моля те, Тристан. Просто си отхапи няколко хапки от сандвича — помоли майка ми, сядайки срещу мен. Звукът от гласа ѝ ме дразнеше все повече и повече с всеки изминал ден. Тя плъзна чинията пред мен и отново ме помоли да ям.

— Не съм гладен — отвърнах, бутвайки сандвича обратно към нея.

Тя кимна веднъж.

— С баща ти се тревожим за теб, Трис. Не говориш с нас. Не ни допускаш до себе си. Не можеш просто така да продължаваш да съдържаш емоциите си. Говори с нас. Кажу ми какво си мислиш.

— Не искам да знаеш какво си мисля.

— Напротив.

— Повярвай ми, не искам.

— Не. Искам, скъпи. — Тя се протегна, поставяйки ръка върху моята, почти утешавайки ме.

Не исках утехата ѝ.

Исках да ме остави на мира.

— Добре. Щом не искам да говориш с нас, поне опитай с някой от приятелите ти. Не спират да се обаждат и да се отбиват всеки ден, а ти не си им казал и една дума.

— Нямам какво да кажа на никой. — Изправих се от масата и се обърнах да си тръгна, но спрях, когато чух майка ми да плаче.

— Сърцето ми се къса да те виждам такъв. Моля те, просто кажи това, което, имаш на ум.

— Какво ми е на ума? — Обърнах се към нея със свит стомах и замъглено съзнание. Присвих вежди. — На ума ми е фактът, че ти беше зад шибания волан. Както и фактът, че ти се размина само със

счупена ръка. На ума ми е фактът, че семейството ми е мъртво и ти си била тази, която е карала колата, ти си била... ТИ ГИ УБИ! Ти го направи! Ти си причината те да са мъртви! Ти уби семейството ми! — Замълчах. Гърлото ми се стегна, а пръстите ми се свиха в юмруци.

Майка ми заплака по-силно. Татко се втурна в стаята и уви ръце около нея, успокоявайки я. Взрях се в нея, чувствайки дистанцията помежду ни. Чувствах звяра в мен да расте все повече и повече с всеки изминал момент. Вероятно трябваше да се отвратя от факта, че изобщо не я съжалих, докато гледах как сълзите ѝ се стичат по лицето ѝ. Трябваше да се притесня за душата ми, която не изпита нуждата да я утеши.

Мразех я.

Бяха мъртви заради нея.

Заради нея аз също бях мъртъв.

Бях се превърнал в чудовище, а чудовищата не успокояваха хората. Чудовищата унищожяваха всичко, което пресечеше пътя им.

* * *

Влязох в бараката и затръшнах вратата, заключвайки от вътрешната страна.

— Мамка му! — извиках, взирайки се в мрачното пространство, белязаните стени и рафтовете с книги. Спомените ме превземаха, задушавайки ума ми и сърцето ми. Не можех да го понеса повече.

Изпратих една от етажерките с книги през стаята, а сърцето ми биеше със скорост, която бях сигурен, че може да предизвика инфаркт. Облегнах се на най-близката стена и затворих очи, опитвайки се да си върна контрола над дишането и ударите на сърцето ми, които някак бяха откраднати от мен.

Някой почука на вратата.

Не отговорих.

Не можех.

„Можеше да го убия. Можеше да го убия. Съжалявам. Съжалявам.“

Знаех, че Елизабет ще се опита да ме върне към светлината. Щеше да се опита да ме спаси от мен самия, но не можех да бъда

спасен.

Тя продължаваше да почуква леко и краката ми се задвижиха към звука. Изправих се пред вратата и поставих дланите си срещу нея.

Предположих, че и нейните са поставени от другата страна, а разположението на пръстите ѝ копира моето.

— Трис. — Следващите осем думи, изговорени нежно, накараха сърцето ми да се присвие. — Всяка секунда. Всяка минута. Всеки час. Всеки ден.

Дъхът ми секна. Думите ѝ бяха толкова искрени както никога преди. Продължи да говори с глас, изпълнен с настойчивост.

— Моля те, отвори вратата, Тристан. Моля те, пусни ме обратно. Върни се при мен.

Свалих ръце от вратата и започнах да търкам пръстите си един срещу друг отново и отново.

— Можеше да го убия.

— Нямаше.

— Върви си, Елизабет — казах. — Моля те, просто ме остави на мира.

— Моля те. — Отново ме замоли да отворя вратата. — Няма да си тръгна, докато не те видя. Няма да си тръгна, докато не ми позволиш да те прегърна.

— Исусе! — извиках, отваряйки широко вратата. — Разкарай се. — Когато се взрях в очите ѝ, душата ми бе обзета от безумна носталгия. Сведох очи към земята, неспособен да погледна към единственото нещо, което накара рая да изглежда почти като истински в съзнанието ми. — И не се връщай, Елизабет. — „Защото ще те нараня. Заслужаваш повече от мен.“

— Ти... не го мислиш наистина — каза тя и гласът ѝ се пречупи. Не можех да я гледам повече.

— Напротив — казах. — Не можеш да ме спасиш.

Затворих вратата и отново я заключих. Тя започна да блъска по нея, крещейки името ми, молейки за обяснение, за отговори на всички неизвестни въпроси, но спрях да я слушам.

Вгледах се в ръцете си, несигурен дали кръвта по тях е на Танер или моята собствена, усещайки я по пръстите ми, под ноктите ми, навсякъде. Чувствах се така, сякаш стените кървяха, а аз не можех да видя изхода.

Исках той да разбере, че съжалявах. Исках да разбере, че не трябваше да превъртам по този начин. Исках всичко да се окаже просто един сън. Исках да се събудя и семейството ми да е живо. Исках да се събудя и никога да не разбере колко сърца можех да разбия в действителност.

Но най-вече исках Елизабет да знае, че я обичам. Всяка секунда. Всяка минута. Всеки час. Всеки ден.

„Съжалявам. Съжалявам. Съжалявам.“

* * *

Много часове по-късно, когато намерих сили да напусна бараката, отворих вратата, за да намеря треперещата Елизабет на земята, увита в зимното си палто.

— Трябваше да се прибереш — казах с тих глас.

Тя повдигна рамене.

Наведох се и я вдигнах в ръцете си. Тя уви своите около мен и се вкопчи в тялото ми.

— Какво ти каза той? — прошепна тя срещу гърдите ми.

— Няма значение.

Тя ме стисна по-силно, когато я внесох в къщата ѝ.

— Има. И то голямо.

Оставих я на леглото ѝ и се обърнах да си тръгна. Тя ме помоли да остана с нея, но знаех, че не мога. В момента не бях добра компания. Преди да напусна дома ѝ, влязох в банята, за да измия кръвта от ръцете си. Когато водата стана гореща, започнах да ги търкам агресивно една в друга, опитвайки се да махна всичката кръв. Не можех да спра. Продължих да търкам, добавяйки още сапун, дори след като бях измил всичката кръв.

— Тристан — каза Елизабет, изваждайки ме от транса, в който бях попаднал. Спря кранчето и взе хавлия, увивайки ръцете ми в нея. — Какво ти каза той?

Наведох се напред, допирайки чело срещу нейното. Вдъхнах аромата ѝ, давайки всичко от себе си да не се разпадна. Тя беше единственото нещо, което все още ме държеше цял.

— Каза, че съм ги убил. Каза, че вината е моя за това, че Джейми и Чарли са мъртви, и каза, че ще направя същото и с теб. — Гласът ми се пречупи. — Беше прав. Аз ги убих. Трябваше да бъда там... трябваше да ги спася.

— Не — каза тя със заповеднически глас. — Тристан. Не си виновен. Каквото и да се е случило с Джейми и Чарли, е било инцидент. Вината не е твоя.

Кимнах.

— Напротив. Моя е. Обвинявах майка ми, но тя... тя ги обичаше. Не беше тя, а аз. Винаги съм бил аз... — Всяка дума беше по-трудна за изричане от предишната. Дишането се превърна в тежест. — Трябва да вървя. — Отдръпнах се от нея, но тя застана на вратата. — Елизабет, премести се.

— Не.

— Лизи...

— Когато се разпаднах и ударих дъното, ти остана и ме държа. Така че хвани ръката ми и ела в леглото.

Тя ме поведе към спалнята си и за първи път ми позволи да легна от дясната страна на леглото. Прегърнах я и главата ѝ се отпусна върху гърдите ми.

— Провалих ти рождения ден — казах тихо и клепачите ми натежаха от съня.

— Вината не е твоя — отвърна. Отново и отново, продължаваше да казва тези думи. — Вината не е твоя. Вината не е твоя. Вината не е твоя.

Когато сърцето ми забави обичайния си ритъм и пръстите ми загалиха кожата ѝ, докато се унасях в сън, част от мен започна да ѝ вярва.

За няколко часа тази нощ си припомних какво е чувството да не си сам. За няколко часа спрях да се обвинявам.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

В шест часа слязох в кухнята на пръсти, оставяйки Тристан да си почива. Навсякъде в къщата беше тихо, но можех да помириша аромата на прясно сварено кафе, който се носеше из стаите.

— И ти ли си от ранобудните? — попита Майк, държейки чаша с кафе и усмихвайки ми се. Изглеждаше толкова приятелски настроен и, виждайки усмихнатото му лице, се почувствах ужасно заради начина, по който се бях отнесла с майка ми миналата вечер.

Той извади още една чаша и я напълни с кафе.

— Захар? Сметана?

— Чисто — отвърнах, вземайки чашата от него.

— А, ето нещо общо помежду ни. Майка ти пие своето със захар и сметана и едва няколко капки кафе, но за мен колкото по-черно, толкова по-добре. — Той се настани на един от столовете пред кухненския плот и аз седнах до него.

— Дълга ти извинение, Майк. Вчера се държах ужасно.

Той повдигна рамене.

— Понякога животът е странен. Просто трябва да се справиш със странността и да се надяваш, че ще намериш някой чудак, който ще продължи напред с теб.

— Такава ли е майка ми за теб?

Той се усмихна широко.

Да, такава е.

Той обви пръсти около чашата си и се вгледа в черното кафе.

— Ричард беше ужасен човек, Елизабет, и направи някои ужасни неща на Хана. Когато онзи ден дойдоха в офиса ми, го видях да я удря. Изгоних го от офиса ми, където той я остави разплакана. Отмених всичките си ангажименти през този ден и й позволих да поседи в офиса ми за толкова дълго, колкото имаше нужда. Разбирам, че си мислиш, че това между мен и нея не е истинско. Знам цялата ѝ история

с мъжете, болката ѝ и искам да знаеш, че я обичам. Обичам я толкова много и ще прекарам остатъка от живота си, защитавайки я от всякаква болка.

Чашата затрепери в ръцете ми.

— Наранил я е? Наранил я е, а аз ѝ казах всички онези ужасни неща миналата вечер...

— Не знаеше.

— Няма значение. Никога не биваше да казвам онова, което ѝ казах. Ако бях на нейно място, никога не бих си простила.

— Тя вече ти прости.

— Почти бях забравила, че вие двамата сте ранобудни птици. — Майка ми се прозя, влизайки в кухнята, и повдигна вежда към мен. — Какво има? — Изправих се и се втурнах към нея, обгръщайки я с ръце. — Лиз, какво правиш?

— Поздравления за годежа ви.

Лицето ѝ светна.

— Ще дойдеш ли на сватбата?

— Разбира се.

Тя ме прегърна силно.

— Толкова се радвам, защото сватбата е след три седмици, точно на Нова Година.

— Три седмици?! — казах, а гласът ми се повиши с една октава. Млъкнах и стомахът ми се сви на топка. Точно сега майка ми не се нуждаеше от мнението ми, а от подкрепата ми. — Три седмици! Чудесно!

Мама и Майк си тръгнаха няколко часа по-късно със свои собствени белези от кетчуп, които бяха получили по време на играта „Зомбиленд“ с Ема. Тристан, Зевс, Ема и аз седяхме на дивана от известно време, преди Тристан да се подпре на лакти и да погледне към мен.

— Искаш ли да отидем да пазаруваме неща за къщата ми?

Все още не бяхме приключили с дребните детайли по къщата му — нещата, за които той твърдеше, че не дава пукната пара, като възглавнички, картини и всички малки декоративни неща, които обичах.

— Да! — почти пропях, винаги търсейки причина да отида на пазар.

* * *

— Тези са грозни, Кърлеж! — каза Ема, сбръчквайки нос към избора на Тристан от лилави и жълти възглавници за дивана му.

— Какво?! Чудесни са! — оспори той.

— Изглеждат като ако. — Ема се засмя.

Трябваше да се съглася с нея.

— Сякаш си си помислил: „О, нека да направя дома си напълно отвратителен, след като Лизи и Ема работиха толкова здраво, за да го направят чудесен.“

— Да — кимна Ема. — Сякаш си си помислил това. — Тя праметна косата си през рамото си. — Наистина трябва да оставиш тези неща на експертите като мама и мен.

Той се засмя.

— Каква безпощадна публика имам. — Ема седеше в задната част на количката за пазаруване и Тристан започна да бута към ъгъла на магазина, където се блъснаха в някой. — Съжалявам! — извини се бързо той, преди дори да е видял на кого се извинява.

— Чичо Танер! — изпищя Ема, скачайки от количката и втурвайки се към Танер за прегръдка.

— Хей, хлапе — каза Танер и я стисна, преди да я пусне обратно на земята.

— Какво се е случило с лицето ти? — попита Ема.

Танер погледна към мен. Вгледах се в синините му от предишната нощ. Толкова голяма част от мен искаше да го утеша, но друга искаше да го зашлеви през лицето заради онова, което бе казал на Тристан относно семейството му.

— Тристан, защо двамата с Ема не отидете при картините и не й позволиш да избере няколко за теб? — попитах.

Тристан нежно отпусна ръка върху моята.

— Добре ли си? — прошепна той.

Кимнах. Те се отдалечиха, но не и преди Тристан да се извини на Танер, който не отвърна нито дума. В момента, в който Ема и Тристан се скриха зад ъгъла, от устата му се изсипаха стотици коментари.

— Наистина ли, Лиз? Миналата нощ той атакува твой приятел, а сега ти обикаляш с него из магазина, сякаш сте едно щастливо

семейство. И го изпрати сам с дъщеря ти? Какво би си помислил Стивън...

— Каза ли му, че вината за смъртта на семейството му е негова?

Танер присви очи.

— Какво?

— Тристан ми разказа всичко.

— Лиз, погледни лицето ми. — Той пристъпи по-близо до мен. Гърлото ми се стегна, когато се вгледах в синьо-черното му око. Той повдигна тениската си, за да разкрие лявата си страна, която също като окото му бе насинена. — Виж ребрата ми. Мъжът, когото току-що изпрати с дъщеря си, ми стори това. Атакува ме като някакъв шибан звяр, а ти седиш тук и ме питаш какво съм му казал? Бях пиян, може да съм казал някои глупави неща, но той превъртя просто така. Видях го в очите му, Лиз. Той е напълно откачен.

— Ти си лъжец. — „Той лъже. Той лъже. Тристан е добър. Добър е.“ — Изобщо не е трябвало да споменаваш семейството му. Никога. — Завъртях се на токчетата ми, готова да се отдалеча от Танер, но проплаках, когато ръката му ме стисна силно за лакътя, принуждавайки ме да се обърна още веднъж към него.

— Виж, разбирам. Ядосана си ми. Добре. Бъди ядосана. Мрази ме и в червата. Но знам, че има нещо нередно относно този мъж, и няма да спра, докато не открия какво е то, защото ми пука прекалено много за теб и Ема, за да позволя нещо да ви се случи. Да, добре, казах някой неща, които не биваше да казвам, но заслужавам ли това? Само въпрос на време е преди и ти да кажеш нещо нередно и той да превърти.

— Танер — казах напрегнато, — нараняваш ме.

Той свали ръката си от моята, оставяйки червени отпечатъци от пръстите си по кожата ми.

— Извинявай.

Когато достигнах секцията с произведения на изкуството, открих Тристан и Ема да спорят за това какво да купят. Разбира се, Ема беше права. Тристан ми се усмихна и пристъпи към мен.

— Добре ли си? — попита отново.

Поставих ръка на бузата му и се вгледах в очите му. Погледът му беше спокоен и нежен, напомнящ ми за всички добри неща в света.

Танер може и да виждаше ада в погледа на Тристан, но аз виждах само Рая.

* * *

Бяха изминали три седмици от рождения ми ден и малко по-малко всичко се връщаше в релсите си. Тази нощ трябваше да тръгнем към града, в който живееше майка ми, тъй като сватбата ѝ щеше да се състои през уикенда, но преди да успеем да тръгнем, Ема някак си беше уговорила двама ни с Тристан да ѝ купим сладолед въпреки студеното време.

— Мисля, че ментовият сладолед е отвратителен! — каза Ема, която седеше на раменете на Тристан, докато се връщахме обратно от магазина за сладолед. Цялата му коса беше омазана с ваниловия сладолед, който тя ядеше.

Когато няколко капки паднаха на бузата му, се наведох и ги облизах, след което нежно го целунах по устните.

— Благодаря ти, че дойде с нас — казах.

— Дойдох най-вече заради ментовия сладолед — отвърна той с игрива усмивка, която се задържа на устните му, докато не се приближихме до домовете ни. Когато очите му се насочиха към стълбите на верандата ми, игривостта изчезна и той свали Ема от раменете си.

— Какво правиш тук? — попитах Танер, който седеше на верандата ми и стискаше някакви книжа в ръцете си.

— Трябва да поговорим — каза той, изправяйки се. Очите му се насочиха към Тристан, преди да се върнат обратно на мен. — Сега.

— Не искам да разговарям с теб — отвърнах остро. — Освен това тръгваме след няколко минути, за да посетим майка ми.

— И той ли ще дойде с вас? — попита напрегнато той.

— Не започвай, Танер.

— Трябва да поговорим.

— Танер, виж, разбирам. Не ти харесва това, че съм с Тристан, но е така. И сме щастливи. Просто не искам да те виждам и не можеш да...

— Лиз! — извика той, прекъсвайки ме. — Схванах, все тая. Но трябва да говоря с теб. — Челюстта му беше стисната здраво, а очите му изцъклени. — Моля те.

Погледнах към Тристан, който ме наблюдаваше, очаквайки решението ми. Танер изглеждаше така, сякаш наистина имаше да ми казва нещо важно, нещо, което го глождеше.

— Добре. Хубаво. Да говорим. — Той въздъхна с облекчение. Обърнах се към Тристан. — Ще се видим след малко, става ли?

Той кимна и ме целуна по челото, преди да се сбогува с мен. Танер последва двете ни с Ема вътре. Настанихме се на плота в кухнята, а Ема отиде в стаята си, за да поиграе. Стиснах ръба на кухненския плот.

— За какво искаш да говорим, Танер?

— Тристан.

— Не искам да говоря за него.

— Трябва.

Откъснах поглед от неговия и отидох до съдомиялната, като започнах да вадя съдовете от нея, само за да не стоя близо до него.

— Не, Танер. Наистина ми писна от всичко това. Не се ли умори вече?

— Знаеш ли какво се е случило с жена му и детето му? Знаеш ли как са умрели?

— Той не говори за тях, но само защото не го прави, не означава, че е ужасен човек. Точно обратното. Прави го човек.

— Лиз, бил е Стивън.

— Какво е бил Стивън? — попитах, захвърляйки чиниите в шкафа.

— Инцидентът с жената и детето му. Бил е Стивън. Неговата кола ги е изблъскала от пътя. — Гърлото ми се стегна и погледнах към него. Очите му се сключиха с моите и аз поклатих глава. Той кимна. — Започнах да ровя за информация, и за да бъда честен с теб, просто търсех глупости, които биха го накарали да изглежда като чудовище. Фей дойде в магазина ми и ме помоли да спра лова на вещици, защото беше убедена, че това би развалило и малкото приятелството, което ми е останало с теб, но трябваше да разбера каква е работата с този мъж. Не открих нищо. Оказа се, че е просто мъж, който е изгубил целия си свят.

— Танер.

— Но открих тези статии за инцидента. — Той ми подаде вестниците, а аз поставих ръце на гърдите си. Пулсът ми беше хаотичен, а сърцето ми пропускаше удари и се ускоряваше, когато то решише. — Когато Стивън е изгубил контрол над колата си, се е блъснал в бял „Нисан Алтима“, в който е имало трима пътници.

— Спри... — прошепнах и закрих уста с дясната ми ръка, а тялото ми се разтреса от ужас.

— Шестдесетгодишната Мери Коул, която се е разминала само със счупена ръка.

— Танер, моля те. Недей.

— Тридесетгодишната Джейми Коул...

Сълзите ми закапаха, а вътрешностите ми се усукаха на възел, когато той продължи да говори.

— И осемгодишният Чарли Коул. Той и майка му не са оцелели.

Започна да ми се повдига и се обърнах с гръб към него, ридаяйки неконтролируемо в ръцете си, неспособна да повярвам на онова, което ми казваше. Наистина ли Стивън бе причината Тристан да изгуби целия си свят? Моят Стивън ли беше причината за разбитото сърце на Тристан?

— Трябва да си вървиш — успях да кажа. Танер постави успокояващо ръка на рамото ми, но аз се отдръпнах. — Точно сега не мога да се справя с това, Танер. Върви си.

Той въздъхна тежко.

— Не исках да бъдеш наранена, Лиз. Кълна се. Но можеш ли да си представиш, ако по-късно и двамата бяхте разбрали за това? Можеш ли да си представиш, ако той не разбере, докато не стане твърде късно и двамата сте свързани твърде дълбоко?

Обърнах се с лице към него.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че двамата не можете да останете заедно след това. Няма начин. — Той потърка тила си, колебаейки се. — Ще му кажеш, нали? — Отворих уста, но от там не излязоха никакви думи. — Лиз. Трябва да му кажеш. Той има право да знае.

Разтърках очи с ръце.

— Искам да си тръгнеш, Танер. Моля те. Просто си върви.

— Ако го обичаш, ако на някаква част от теб наистина й пука за този мъж, тогава ще го пуснеш. Ще му позволиш да продължи напред.

Последното нещо, което ми беше казал, бе, че не е искал да ме нарани.

Беше ми доста трудно да му повярвам.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Не знаех как да кажа на Тристан онова, което ми беше казал Танер. Стигнахме до дома на майка ми и той беше сигурен, че Танер ми е казал нещо, което ме тревожи, но не ме притисна да говоря за това. Опитах се да дам най-доброто от себе си и да се усмихвам по време на сватбения прием на майка ми и Майк. Опитах се да изглеждам щастлива, но отвътре сърцето ми бе толкова объркано.

Ема завлече Тристан на дансинга. Не успях да се сдържа и се усмигнах, когато чух бавната мелодия, която последва, и видях как Ема стъпи върху краката му. Майка ми дойде до мен в красивата си рокля в цвят слонова кост и седна до мен.

— Не си ми казала и една дума цяла вечер — каза тя. Усмивката ѝ беше тъжна.

— Дойдох, нали? Това не е ли достатъчно? — Голяма част от мен се почувства предадена от внезапното ѝ желание да се омъжи. Винаги избързваше във връзките си с мъжете, но никога достатъчно луда да извърви пътя до олтара с мъж, когото едва познаваше. Обърнах се към нея. — Какво правиш, майко? Просто бъди честна с мен... отново ли имаш проблем с парите? Можеше да ме помолиш за помощ.

Лицето ѝ се изчерви от срам или може би гняв.

— Престани, Лиз. Не мога да повярвам, че би ми казала подобно нещо и то точно днес.

— Просто... всичко се случва толкова внезапно.

— Знам.

— И знам, че той има доста пари. Само погледни тази сватба.

— Парите нямат нищо общо — не се съгласи тя. Повдигнах вежда. — Истина е.

— Тогава какво е? Кажи ми една причина, поради която се впускаш в тази луда ситуация, ако не е заради парите. Какво получаваш от всичко това?

— Любов — прошепна тя и устните ѝ се разтегнаха в усмивка.
— Получавам любов.

Поради някаква странна причина тези думи ме жегнаха. Сърцето ме заболя, когато тя призна, че обича друг мъж, който не беше татко.

— Как можа? — казах и очите ми се насълзиха. — Как можа просто така да изхвърлиш писмата?

— Какво?

— Писмата на татко. Открих ги в кошчето за боклук, преди да си тръгнем с Ема. Как можа?

Тя въздъхна тежко и преплете пръстите на ръцете си.

— Лиз, не ги изхвърлих просто така. Прочитах всяко една от тези писма всяка вечер в продължение на шестнадесет години. Всяка нощ. Стотици писма. И тогава един ден се събудих и осъзнах, че защитното одеяло, което носех, не беше нищо повече от патерица, която ме осакатяваше и не ми позволяваше да живея живота си. Баща ти беше прекрасен човек. Той ме научи как да обичам с цялото си сърце, както и как да се отдавам на страстта. И тогава забравих. В деня, в който той си отиде, забравих всичко, на което ме бе научил. Изгубих се. Трябваше да захвърля патерицата, която бяха тези писма, за да мога да се излекувам. Ти си толкова по-силна от мен.

— Все още се чувствам слаба. Почти всеки ден.

Тя улови лицето ми в ръцете си и допря чело до моето.

— Точно това е. Аз бях вцепенена. Не чувствах нищо. Но ти чувстваш. Човек трябва да узнае какво е усещането да бъде слаб, за да може наистина да намери собствената си сила.

— Майк... наистина ли те прави щастлива? — попитах.

Лицето ѝ засия.

Наистина го обичаше.

Не знаех, че ни беше наистина позволено да обичаме отново.

— Тристан — каза тя. — Той прави ли те щастлива?

Кимнах бавно.

— И това те плаши?

Кимнах още веднъж.

Тя се ухили.

— Ах, тогава това означава, че го правиш правилно.

— Кое?

— Влюбването.

— Прекалено рано е... — казах с треперещ глас.

— Според кого?

— Не знам. Обществото? Колко време се предполага, че трябва да мине, преди да се влюбиш отново?

— Хората казват много неща и ти дават всякакви нежелани съвети и трикове как да тъжиш. Казват ти да не излизаш на срещи с години, да мине повече време, но това е проблемът — за любовта времето не съществува. Единственото нещо, което тя отчита, е пулсът на сърцето ти. Ако го обичаш, не го пускай. Просто си позволи да чувстваш отново.

— Има нещо, което трябва да му кажа. Нещо ужасно и мисля, че ще го изгубя.

Тя се намръщи.

— Каквото и да е, ако му пука за теб по начина, по който на теб ти пука за него, ще разбере.

— Мамо. — Сълзите ми закапаха и се вгледах в тези очи, които бяха като моите. — Мислех, че съм те изгубила завинаги.

— Съжалявам, че те изоставих, бебче.

Придърпах я в прегръдката си.

— Няма значение. Вече си тук.

* * *

Тристан ни върна обратно къщи след сватбата, тъй като аз бях прекалила с виното. Ема заспа в колата веднага щом тръгнахме. Мълчахме през цялото време, но ръката ми, която беше самотна от толкова дълго време, изрече толкова много, когато се преплете с неговата.

Не отмествах поглед от преплетените ни ръце. Повдигнах ги във въздуха и нежно целунах неговата. Как бих могла да му кажа за Стивън и инцидента?

Как да започна да се сбогувам?

Той ме погледна и се усмихна.

— Пияна ли си?

— Малко.

— Щастлива ли си? — попита той.

— Много.

— Благодаря ти, че ме покани. Мисля, че краката ми са подути от това, че Ема беше стъпила на тях през цялото време, но ми хареса.

— Луда е по теб — казах, взирайки се в устните му.

Очите му изучаваха мрачния път, когато отвърна:

— Обожавам я.

Горкото ми сърце. Спря. Или забърза ритъма си. А може би и двете наведнъж.

Целунах ръката му още веднъж и пръстите ми проследиха всяка една от линиите, които пресичаха дланта му.

Когато отбихме пред къщата ми, Тристан вдигна Ема от мястото ѝ и я отнесе в стаята ѝ. Докато я слагаше да си легне, аз стоях на вратата и наблюдавах. Свали ѝ обувките и ги постави до леглото.

— Мисля, че трябва да си вървя — каза той, приближавайки се към мен.

— Да, вероятно трябва.

Той се усмихна.

— Още веднъж ти благодаря за тази вечер. Беше чудесна. — Целуна ме по челото и премина покрай мен, за да си тръгне. — Лека нощ, Лизи.

— Недей.

— Недей какво?

— Не си тръгвай. Остани тази нощ.

— Какво?

— Остани с мен.

Той смръщи вежди.

— Пияна си.

— Малко.

— Но искаш да остана?

— Много.

Ръцете му се увиха около кръста ми и той ме придърпа по-близо до тялото си.

— Ако остана, ще искам да те прегръщам до сутринта, а знам, че това те плаши.

— Много неща ме плашат. И много други ме ужасяват, но да бъда прегръщана от теб вече не е едно от тях.

Разтворих устни и той проследи долната с показалеца си. Леко повдигна брадичката ми, така че да може да ме целуне бавно и нежно.

— Обожавам те — прошепна.

Пръстите му се спуснаха по гърдите ми, спирайки точно над сърцето ми. Копирах движенията му и поставих ръце на гърдите му, чувствайки ударите на сърцето му.

— Това ми харесва — промърмори срещу устните ми.

— И на мен — отвърнах.

Очите му се разшириха и той вдъхна от дъха ми. Направих същото с неговия, ставайки прирастена към цялото му същество. Миришеше на вятъра, който събаряше най-красивите борови дървета в гората; свеж и успокояващ и мирен. Като дом. Беше изминало толкова дълго време, откакто не се бях чувствала като у дома си.

Поемахме вдишванията си, мълчаливо молейки за още малко. Отправихме се към спалнята ми, където дрехите ни изчезнаха и устните ни се сляха.

— Всички в града смятат, че това е грешно. Всеки си мисли, че сме тиктакаща бомба, настроена да избухне всеки момент — обясних.

— И съм повече от сигурна, че все някак ще успея да прецакам всичко. Тогава всички ще кажат „нали ти казах“.

— Нека за миг се престорим, че са прави. Нека се престорим, че накрая няма да получим своя щастлив край. — Той въздъхна срещу кожата ми и устните му се спуснаха по голия ми корем. — Но докато дробовете ми продължават да поемат въздух и да го изтласкват — езикът му затанцува по ръба на бикините ми, — докато продължавам да дишам, ще се боря за теб. За нас.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Отначало се влюбих в идеята за него. Влюбих се в идеята за мъж, който един ден ще ме накара да се смея, усмихвам и плача едновременно. Влюбих се в идеята за това как той ще ме обича заради това, че бях разбита, както и заради нараненото ми сърце. Влюбих се в идеята за целувките му, докосването му, топлината му.

И тогава, през една мразовита сутрин, излязох на верандата с димяща чаша кафе в ръка. Той лежеше на покритата със сняг трева, правейки снежни ангели, а Ема се беше излегнала до него и двамата наблюдаваха облаците. Спореха постоянно, но по най-глуповатия начин. Тази сутрин спореха за това какви животни бяха видели. Тристан беше видял облак с формата на жираф, докато Ема се кълнеше, че е било пингвин, така че след време Тристан се престори, че и той вижда това.

Устните на Ема се разтегнаха в усмивка и двамата останаха смълчани, докато местеха крака и ръце, за да усъвършенстват снежните си ангели.

Точно тогава разбрах. Обичах го. Обичах го толкова много. Вече не беше нито сън, нито просто идея.

Беше реално.

Истинско.

Той беше любовта.

Караше ме да се усмихвам. Правеше ме щастлива. Караше ме да се смея в свят, който бе решен да ме накара да плача.

Очите ми се наляха със сълзи и се опитах да разбера как — как така ми беше позволено да обичам такъв прекрасен мъж, който също ме обичаше?

Беше толкова специално усещане да обичаш и да бъдеш обичан. Да намериш човек, който не само те обича, но и цени най-добрата част

от теб — малкото ти момиченце. Бях благословена и не можех да намеря думи, с които да обясня колко много.

С Ема обичахме Тристан и той отвърщаше на любовта ни. Вероятно обичаше най-много белезите ни. Може би най-истинският вид любов израстваше от най-дълбоката болка.

Забавно бе как всичко стигна дотук. Отначало се залъгнахме един друг, използвайки се, за да задържим миналото, а после се влюбихме случайно.

Знаех, че трябваше да му кажа за инцидента. Знаех, че трябваше да му позволя да разбере, но тази сутрин не можех. Тази сутрин исках да знае само едно-единствено нещо.

Двамата станаха от земята. Ема изтича в къщата за закуска, а аз останах на верандата, облягайки се на парапета и усмихвайки се с усмивка, която беше само за Тристан. Той пхна ръце в джобовете на дънките си, а по тениската и в косата му имаше стръкчета трева. Бях сигурна, че Ема я е хвърлила по него. Той изкачи стъпалата на верандата и мина покрай мен да влезе в къщата, като продължаваше да ми се усмихва.

— Обичам те — казах.

Той се обърна към мен и се усмихна още по-широко.

Защото вече знаеше.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

По-късно същата вечер се изправих пред гардероба си, взирайки се в дрехите на Стивън. Вдишвайки дълбоко, започнах да ги свалям от закачалките им. Премахнах всичко и от шкафовете.

Издишвайки бавно, ги опаковах за благотворителност.

После се преместих на леглото и свалих чаршафите.

Бях готова напълно да допусна Тристан в живота ми и знаех, че това означаваше, че трябва да пусна Стивън да си отиде. В този ред на мисли, за да продължа наистина напред, знаех, че трябваше да кажа на Тристан за инцидента. Заслужаваше да знае, а и аз исках да знае. Ако наистина мислеше думите, които ми беше казал за това, че ще се бори за мен — за нас — тогава нямаше значение, нещата между нас щяха да бъдат наред.

Поне се надявах на това. И все пак голяма част от мен знаеше, че след това нищо нямаше да бъде наред. Тиктакането на бомбата ни ставаше все по-силно с всеки изминал ден.

* * *

— Трябва да поговорим — казах на Тристан, докато стояхме на верандата ми. — За това, когато Танер се отби преди сватбата.

— Нарани ли те? — попита той. Помилва ме по бузата и пристъпи във фойето на къщата, по-близо до мен. Отстъпих назад. — Какво каза?

Думите бяха на върха на езика ми, точно там, но знаех, че ако му кажа, тези малко докосвания ще изчезнат завинаги. Отворих уста, за да опитам да го накарам да разбере, но знаех, че ако му кажа за онова, което Танер беше открил, ще го изгубя, а не бях готова да пусна съня, който сънувахме.

— Скъпа... защо плачеш? — попита той. Дори не бях забелязала, че сълзите ми капят по бузите ми. В очите ми се образуваха нови и той пристъпи към мен. — Лизи, какво има?

Поклати глава.

— Нищо, нищо. Мислиш ли... Ще ме прегърнеш ли просто за няколко минути?

Ръцете му се обвиха около мен и той ме стисна здраво. Вдъхнах аромата му, повече от сигурна, че ако му кажа истината — което знаех, че трябва да направя — ще изгубя този момент. Повече нямаше да бъда прегръщана, докосвана и обичана от него. Пръстите му бавно започнаха да разтриват гърба ми с кръгови движения. Придърпах го по-близо, опитвайки се да задържа нещо, което имах чувството, че вече съм изгубила.

— Можеш да ми се довериш, знаеш го, нали? Можеш да ми кажеш всичко. Винаги ще бъда тук за теб — закле се той.

Отдръпнах се от него и му се усмихнах сковано.

— Просто се нуждая от почивка, това е всичко.

— Тогава да вървим в леглото. — Кимна и нежно постави ръка на кръста ми, повеждайки ме към спалнята.

— Имам предвид сама. Просто тази вечер искам да остана сама.

Разочарованието, което се появи в бурните му очи, ми разби сърцето, но той ми се усмихна тъжно.

— Да, разбира се.

— Ще говорим утре — обещах. — Ще се отбия в магазина на господин Хенсън.

— Добре — съгласи се и потърка неспокойно тила си. — Добре ли си? — прошепна и ясно можех да доловя нервността в гласа му. Кимнах веднъж. Той обви ръце около лицето ми и допря устни до челото ми. — Обичам те, Лизи.

— И аз теб — отвърнах.

Той трепна.

— Тогава защо имам чувството, че сякаш се сбогуваме?

„Защото наистина е така.“

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ТРИСТАН

6 април 2014

Един ден до сбогуването

— Мъртъв съм — прошепнах на себе си, взирайки се в огледалото на банята.

Патрончето с уиски лежеше на мивката до оранжевото шишенце за хапчета, което беше паднало на една страна, а погледът ми се замъгляваше. Можех да чуя родителите ми, които бяха в кухнята и обсъждаха детайлите за деня, плановете за обслужването и транспорта ни до църквата и гробището.

— Мъртъв съм — повторих. Вратовръзката висеше около врата ми в очакване да бъде вързана. Премигнах веднъж, и когато отворих очи, Джейми седеше пред мен и я завързваше.

— Какво не е наред, скъпи? — прошепна тя, когато очите ми се напълниха със сълзи. Повдигнах ръка и я плъзнах по меката кожа на бузата ѝ. — Защо се разпадаш?

— Мъртъв съм, Джейми, мъртъв съм — изхлипах, неспособен да контролирам риданията си. — Искам всичко да свърши. Искам да спре. Не искам да бъда тук повече.

— Шшшт — прошепна тя, допирайки устни до ухото ми. — Милчък, искам да дишаш. Всичко е наред.

— Нищо не е наред.

Някой започна да блъска по вратата на банята.

— Тристан! Татко е. Сине, пусни ме да вляза.

Не можех. Бях мъртъв.

Джейми погледна надолу към мивката и вдигна празното шишенце от хапчетата и патрона от уиски.

— Скъпи, какво си направил? — Гърбът ми се плъзна по стената и се свлякох до ваната, ридаяйки. Джейми се втурна към мен. — Трис, трябва да повърнеш веднага.

— Не мога... не мога... — Покрих лице с ръце и всичко се замъгли. Съзнанието ми ми играеше номера. Започвах да губя съзнание.

— Миличък, помисли за Чарли. Той не би искал да те види такъв. Хайде. — Тя ме премести до тоалетната. — Не го прави, Трис.

Започнах да повръщам. Вътрешностите ми горяха, и когато уискито и хапчетата се надигнаха в стомаха ми, в гърлото ми избухнаха пламъци.

Когато приключих, се отпуснах на стената зад мен. Очите ми се отвориха и Джейми беше изчезнала — но първо, тя никога не е била тук.

— Толкова съжалявам — прошепнах, прокарвайки ръце през косата си. Какво щях да правя? Как щях да оцелея?

— Тристан, моля те, кажи ни дали си добре! — извикаха майка ми и баща ми отвън.

— Добре съм — успях да ги излъжа. Чух облекчената въздишка на майка ми. — Ще изляза след няколко минути.

Почти можех да почувствам ръката на баща ми на рамото ми, опитвайки се да ме утеша.

— Добре тогава, синко. Ще бъдем тук, когато си готов. Няма да ходим никъде.

* * *

Елизабет ми беше казала, че на следващия ден ще се отбие в магазина на господин Хенсън, но беше променила плановете си в последната минута. Изминаха пет дни, без всъщност да си проговорим. Щорите на прозорците ѝ бяха спуснати през цялата седмица и всеки път, когато почуках на вратата ѝ, тя винаги бързаше за някъде или просто се преструваше, че не съществувам.

Отбих се в „Апетитно и вкусно“, за да видя дали не е на работа, но се натъкнах на Фей, която крещеше на клиент заради това, че бърканите яйца не били достатъчно течни.

— Фей, здравей — казах, прекъсвайки спора ѝ.

Тя се извъртя на токетата си и постави ръце на бедрата си. Можех да видя несигурността в очите ѝ. Последният път, когато се

бяхме видели, бе, когато се нахвърлих на Танер в бара, и можех да кажа, че все още не беше сигурна как да се държи с мен. Дочух, че всички в града си шепнеха за мен и бях сигурен, че доста от лъжите са достигнали и до нейните уши.

— Здравей — отвърна тя.

— Елизабет на работа ли е днес?

— Взе си отпуска... няма я от няколко дни.

— О! Добре.

— Защо просто не отидеш до вратата ѝ и не я провериш? Да не би да сте се скарали? — Тя се напрегна. — Всичко с нея наред ли е?

— Не сме се карали. Или поне аз не мисля, че сме. Тя просто... — Почесах се под носа и прочистих гърло. — Просто не говори с мен и не съм сигурен защо. Да не би да ти е споменавала нещо? Знам, че ти си най-добрата ѝ приятелка и...

— Мисля, че трябва да си вървиш, Тристан. — Бях сигурен, че не ми е повярвала. Можех да видя, че не ми вярва, че не съм наранил Елизабет от начина, по който всеки сантиметър от нея вибрираше.

Кимнах и отворих вратата да изляза отвън, но спрях.

— Фей, обичам я. Разбирам защо си предпазлива с мен и ме мразиш. За дълго време бях чудовище. След като Джейми и Чарли умряха, се превърнах в звяр, когото дори аз самият не разпознавах. Съжалявам, ако съм те изплашил в нощта на партито за рождения ѝ ден, и съжалявам, че превъртах така, но... никога не бих я наранил. Тя е... — Притиснах юмрук към устата си и прехапах вътрешната страна на бузата си, за да овладее емоциите си. — Миналата година умрях заедно с жена ми и детето ми. Откачих се от реалността и напуснах този свят. Беше ми добре, защото да бъда жив болеше; болеше всеки шибан ден. Тогава Лизи се появи, и въпреки че бях ходещ мъртвец, тя ме видя. Въпреки че бях мъртъв, тя се зае с това да ме съживи. Вдъхна живот обратно в душата ми. Върна ме от сенките. Сега не отговаря на обажданията ми и дори не ме поглежда. Разпадам се, защото мисля, че е наранена, а не мога да ѝ помогна да диша, както тя ми помогна. Така че, да, трябва да ме мразиш. Моля те, мрази ме и в червата. Заслужавам го, и заради Елизабет мога да го понеса. Жив съм отново. Но ако можеш само да ми направиш услуга и да отидеш да я видиш, ако можеш да ѝ помогнеш да диша, би означавало всичко за мен.

Излязох от кафетерията и пъхнах ръце в джобовете на дънките си.

— Тристан! — Обърнах се, за да видя Фей да се взира в мен. Погледът ѝ беше омекнал. Не беше останал и помен от отношението ѝ от преди малко.

— Да?

— Ще я проверя — обеща тя. — Ще ѝ помогна.

Когато наближих магазина на господин Хенсън, видях Танер през прозореца, което ме накара да се разбързам още повече. Знаех, че вероятно отново се заяжда с господин Хенсън относно продажбата на магазина му. Искаше ми се да го остави на мира.

— Какво става? — попитах, когато звука от камбанката над вратата утихна.

Танер се обърна към мен с лукава усмивка на лицето си.

— Просто разговаряме по работа.

Погледнах към господин Хенсън, който се беше изчервил. Почти никога не се разстройваше, но бях повече от сигурен, че Танер му е казал нещо, което го е разтревожило.

— Трябва да си вървиш, Танер.

— Спокойно, Тристан. Просто си бърбехме. — Танер вдигна едно тесте с карти Таро и започна да ги разбърква. — Можеш ли поне да ми гледаш, господин Хенсън?

Приятелят ми остана смълчан.

— Танер, напусни.

Той се подсмихна и се наведе към господин Хенсън.

— Мислиш, че гледането ще ти каже, че трябва да ми дадеш това място? Заради това ли не искаш да го направиш? Не искаш да видиш истината?

Стоварих ръка върху рамото на Танер и той трепна. Хубаво. Начинът, по който унизяваше господин Хенсън, накара кръвта ми да кипне.

— Време е да си вървиш.

Господин Хенсън въздъхна с облекчение от това, че бях поел ситуацията в моите ръце и влезе в задната стая.

Танер отблъсна ръката ми и изтупа дрехите си.

— Успокой се, Тристан. Просто се забавлявах със стареца.

— Трябва да си вървиш.

— Прав си, трябва. Някои хора имат да вършат истинска работа. Но, хей, радвам се да чуя, че между двама ви с Лиз всичко е наред, след онова, което ти е разказала за инцидента. Браво на вас. Имам предвид, по дяволите, ти си по-добър човек от мен. Не мисля, че аз бих се справил с това да бъда около човек, който е замесен в подобно нещо.

— Какво имаш предвид? — попитах.

Той повдигна вежда.

— Имаш предвид, че не знаеш? Мамка му... Лиз каза, че ти е казала.

— Какво да ми каже?

— Това, че съпругът ѝ е бил този, който е шофирал колата, която е блъснала тази на семейството ти. — Той присви очи. — Наистина ли не ти е казала?

Гърлото ми пресъхна и част от мен смяташе, че той лъже. Танер ме мразеше, защото обичах Елизабет. Беше подъл задник, който беше превърнал в своя мисия това да влиза под кожата на хората и сега беше решен да влезе и под моята.

Последното нещо, което ми каза, бе, че съжалява и не искал да създаде никакви проблеми. Каза, че е щастлив от факта, че с Елизабет сме се открили един друг, както и че иска тя да бъде щастлива, но знаех, че всичките му утешителни думи са пълни глупости.

* * *

Тази нощ седнах на леглото ми с телефон в ръка и се обадох на баща ми. Не казах нищо, когато той вдигна, но беше хубаво да чуя гласа му. Имах нужда от това.

— Тристан — каза той. Почти можех да доловя облекчението в гласа му. — Здравей, синко. Майка ти каза, че си ѝ се обадил пред време и не си казал нищо. Също така беше убедена, че те е видяла на пазара в Медоус Крийк, но реших, че умът ѝ просто ѝ играе номера. — Той замълча. — Няма да говориш, нали? — Замълча отново. — Всичко е наред. Винаги съм бил бърбовец.

Това беше лъжа — баща ми винаги е бил по-тихийт от родителите ми и повече слушател. Пуснах телефона на

високоговорител и легнах на леглото, затваряйки очи докато ми разказваше за всичко, което бях пропуснал.

— Дядо ти и баба ти ни дойдоха на гости и съм убеден, че ще ме подлудят. Ремонтират къщата си и майка ти си помисли, че би било добра идея да ги поканим да останат при нас. Тук са от три седмици и сигурно изпих много повече джин, отколкото някога съм си мислел, че е възможно да изпие едно човешко същество.

— О! И майка ти някак успя да ме убеди да се запиша на аеробика заедно с нея, защото се тревожи за здравословната ми диета от доритос и сода. Когато се появих в класа, се оказа, че съм единственият мъж там. Накрая играх зумба цял час. Какъв късмет, оказа се, че съм природен талант.

Изкикотих се.

Той разговаря с мен до късно през нощта, докато се местех от стая в стая, слушайки го как ми разказва истории, как говори за спорт и как „Пакърс“ все още били най-добрият отбор в националната футболна лига. В даден момент той си отвори една бира и аз също. Почти се почувствах така сякаш пиехме заедно.

Беше много след полунощ, когато ми каза, че трябва да си ляга. Каза ми, че ме обича и винаги ще бъде от другата страна на линията, ако някога просто се нуждае от някого, с когото да поговоря.

Точно преди да затворя, устните ми се разделиха.

— Благодаря ти, татко.

Чух как гласът му се пречупи и емоциите го превзеха.

— Винаги, синко. Обади се, когато имаш нужда, без значение през деня или през нощта. И когато си готов да се върнеш, ние ще бъдем тук. Ще бъдем точно тук, когато си готов. Няма да ходим никъде.

Светът се нуждаеше от повече родители като моите.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

— Имаш четири секунди да отвориш тази врата, преди да нахлуя и да те докопам, жено! — извика Фей от верандата ми. Когато отворих вратата, тя ахна. — В името на бога, кога за последно си се къпала?

Бях облечена в пижама, косата ми беше вързана на кок, а очите ми бяха подути. Повдигнах ръка и помирисах мишниците ми.

— Напръсках се с дезодорант.

— О, скъпа. — Тя се намръщи и пристъпи в дневната. — Къде е Ема?

— При Кати и Линкълн — обясних и се стоварих на дивана.

— Какво става, Лиз? Гаджето ти дойде в кафетерията и каза, че не говориш с него. Нарани ли те?

— Какво? Не. Той е... той е перфектен.

— Тогава защо се държиш по този начин? Защо изглеждаш като някой бездомник?

Тя седна до мен.

— Защото не мога да разговарям с него повече. Не мога да бъда с него. — Разказах ѝ за инцидента и ѝ обясних защо нещата с Тристан не бих потръгнали. Сериозността, която изпълни погледа ѝ, беше нещо, което не виждах много често, което потвърди колко сериозна и реална бе ситуацията.

— Миличка, трябва да му кажеш. Той се разпада, опитва се да разбере къде е сгрешил.

— Знам. Просто... обичам го. И заради това знам, че ще го изгубя.

— Слушай, не знам много за любовта и когато сърцето ми беше разбито, започнах да създавам проблеми. Буквално. След като престанах, все още бях с разбито сърце и тъжна. Някой ми каза, че разбитото сърце си струва, защото накрая поне си преживял любовта.

Кимнах и отпуснах глава в скута ѝ.

— Кога животът спира да боли?

— Когато се научим да казваме на живота да си го начука и открием причината да се усмихваме.

— Съжалявам, че Мати ти разби сърцето.

Тя повдигна рамене, издърпвайки ластика от косата ми, преди да започне да прокарва пръсти през нея.

— Всичко е наред. Той просто го напука малко. И така, какво ще правим през остатъка от вечерта? Можем да гледаме „Тетрадката“ или нещо подобно, или... можем да си поръчаме пица и бира и да гледаме „Професия: Стриптийзър 2“.

„Професия: Стриптийзър 2“ спечели.

* * *

Следващия следобед с Ема влязохме в „Неизживени спомени“, за да открием усмихнатия Тристан, който седеше зад гишетото.

— Здравейте, момичета! — каза с широка усмивка.

— Здравей, Кърлеж! — възкликна Ема и се покатери по един от столовете.

Той се наведе и я щипна по носа.

— Хей, Бръмбар. Горещ шоколад?

— С допълнително маршмелоус! — извика тя.

— С допълнително маршмелоус! — повтори той и се обърна. Щастливото му държание беше малко престорено. Не бях сигурна какво означава това или как да го приема. Не бяхме разговаряли от дни и все пак той се държеше така, сякаш всичко е наред. — Елизабет, какво мога да ти донеса?

Нарече ме Елизабет, а не Лизи.

— Само вода — казах, настанявайки се до Ема. — Всичко наред ли е? — попитах го, докато той ми наливаше часа с вода и подаде на Ема полугорещия й шоколад, в който винаги добавяше няколко кубчета лед. Тя скочи от стола си и се втурна към Зевс.

— Всичко е наред. Направо супер.

Повдигнах вежда.

— Трябва да поговорим. Знам, че вероятно си разстроен заради това, че те избягвах.

— Така ли? — Той се подсмихна. — Не бях забелязал.

— Просто...

Той започна да бърше плота.

— Съпругът ти е убил семейството ми? Да, всичко е направо супер.

— Какво? — Гърлото ми се стегна и ушите ми започнаха да бучат, докато превъртах думите, които току-що бяха излезли от устата ми. — Как...?

— Твоят най-добър приятел Танер се отби вчера. Искаше, нали знаеш, да се опита да убеди господин Хенсън да затвори магазина. Тогава си поговорихме. Реши, че било много мило от моя страна, че съм приел факта, че съпругът ти е убил семейството ми.

— Тристан.

Той остави парцала на плота, застана пред мен и се наведе напред.

— От колко време знаеш?

— И-исках да ти кажа.

— Откога?

— Трис... не знаех...

— По дяволите, Елизабет! — извика той, стоварвайки юмруците си върху плота. Ема и господин Хенсън се обърнаха към нас с любопитни и загрижени погледи. Господин Хенсън побърза да вкара Ема в задната стая. — От колко време? Знаеше ли, когато ми каза, че ме обичаш?

Не казах нищо.

— Знаеше ли на сватбата?

Гласът ми затрепери.

— Помислих си... помислих си, че ще те изгубя. Не бях сигурна как да ти кажа.

Той се усмихна сковано и кимна.

— Страхотно. Дължиш два долара и двадесет цента за горещия шоколад.

— Нека обясня.

— Два и двадесет, Елизабет.

Бурните му очи отново бяха станали мъртви. В погледа му имаше студенина, каквато не бях виждала, откакто го бях срещнала. Бръкнах в

джоба си и извадих някакви банкноти, поставяйки ги пред мен. Тристан ги взе и ги хвърли в касовия апарат.

— Ще говорим по-късно тази седмица — казах с треперещ глас.
— Ако ми позволиш, ще ти обясня всичко по най-добрия начин, по който мога.

Беше ми обърнал гръб, а ръцете му стискаха плота на гишето. Наведе глава и тогава видях колко зачервени от стискането бяха ръцете му.

— Имаш ли нужда от нещо друго? — попита той.

— Не.

— Тогава, по дяволите, стой далеч от живота ми. — Тристан свали ръце от плота, повика Зевс, който изтича към него и двамата напуснаха магазина, а камбанката над вратата оповести напускането им. Господин Хенсън и Ема излязоха от задната стая.

— Какво се случи? — попита господин Хенсън, приближавайки се към мен. Постави успокояващо ръка върху рамото ми, но това не спря треперещото ми тяло.

— Мисля, че току-що го изгубих.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ТРИСТАН

7 април 2014

Сбогуване

Стоях прав на хълма в далечния край на гробището със Зевс от едната ми страна. Всички други стояха близо до ковчезите, облечени в черно и със сълзи в очите. Майка ми трепереше в обятията на баща ми. Всички приятели, които имахме с Джейми, също присъстваха.

Учителката на Чарли също се появи и плака през цялото време.

Вероятно си мислеше, че е нечестно. Беше нечестно, че Чарли никога нямаше да има шанса да се научи как да справя с дробите или какво изобщо бе алгебрата. Никога нямаше да се научи как да сменя скоростите на кола. Никога нямаше да може да кандидатства в колеж или да се влюби и разлюби. Никога нямаше да танцува с майка си на сватбата си. Никога нямаше да ме запознае с първородното си дете. Никога нямаше да има шанса да се сбогува...

Избърсах очи и подсмръкнах, когато Зевс се премести по-близо до мен и положи глава върху обувките ми.

По дяволите, не можех да дишам.

Спуснаха в земята първо Джейми и краката ми омекнаха.

— Не си отивай — прошепнах.

Следващият беше Чарли.

— Не... — замолих.

Краката ми се подкосиха. Паднах на земята и покрих уста с ръце, докато Зевс ме утешаваше, облизвайки сълзите ми, опитвайки се да ме накара да повярвам, че съм добре, и че всичко някак си щеше да бъде наред.

Но не му повярвах.

Трябваше да сляза долу и да заста на до родителите ми, но не го направих. Трябваше да кажа на Чарли и Джейми, че ги обичам и двамата толкова много, но бях останал безмълвен.

Изправих се и се отдалечих, а кашката на Зевс се вливаше в ръката ми.

Обърнах гръб на Джейми.

Тръгнах си от Джейми.

И от сина ми.

И научих колко много болеше, когато най-накрая трябва да се сбогуваш.

* * *

— Значи бягаш — каза ми господин Хенсън една седмица по-късно, когато паркирах пред магазина, за да се сбогувам.

Повдигнах рамене.

— Не бягам. Просто продължавам напред. Нещата идват и си отиват, ти би трябвало да го знаеш по-добре от всеки друг.

Той потърка с пръсти посивялата си брада.

— Но ти не правиш това. Не продължаваш напред, а бягаш отново.

— Не разбираш. Съпругът й...

— А не тя.

— Господин Хенсън...

— Бившата ми любов обожаваше магията. Прекара целия ни съвместен живот, опитвайки се да ме накара да подкрепя мечтата му да отвори магазин за таро в този град. Вярваше в силата на енергията и лечебната сила на кристалите. Вярваше, че магията можеше да направи живота по-поносим. Мислех, че е луд. Работех на пълни смени и почти не му обръщах внимание. Смятах мечтите му да притежава свой собствен магазин за нелепи. Бяхме двама гейове и живота ни така или иначе вече беше достатъчно труден. Последното нещо, което имахме нужда да бъдем, бе двама гейове, които вярват в магия.

— И тогава един ден той си тръгна. Отначало изглеждаше като дошло от нищото, но с течение на времето осъзнах, че вината е моя. Не го оцених, когато го имах, така че, когато го изгубих, се разпаднах. След като той ме напусна, се почувствах толкова самотен. Осъзнах, че той вероятно се е чувствал така през цялото време. Никой не трябва да

се чувства самотен, когато е влюбен. Напуснах работа и се опитах да реализирам мечтата му. Изучих силата на кристалите и лечебните билки. Работих усилено, за да разбера мечтите му и по времето, когато го направих, вече бе твърде късно. Беше продължил напред с някой, който го обичаше истински.

— Не обръщай гръб на Лиз заради нещо, с което тя няма нищо общо. Не си тръгвай от шанса за щастие заради един инцидент. Защото в края на деня не става въпрос за таро картите, кристалите или специалните чайове. Не в тях живее магията, а в малките моменти. Малките докосвания, нежните усмивки и тихите смехове. Магията е да живееш за днес и да си позволиш да дишаш и да бъдеш щастлив. Скъпо мое момче, магията е в това да обичаш.

Прехапах долната си устна, попивайки думите и мислите му. Исках да му повярвам и мислех, че голяма част от мен наистина разбираше. Но друга част, заровена дълбоко в душата ми, се чувстваше виновна. Джейми заслужаваше повече. Беше егоистично от моя страна дори да си помисля да обичам някой след толкова кратко време.

— Не знам как да го направя. Наистина не знам как да обичам истински Лиз, след като така и не се сбoguвах с миналото си.

— Заради това ли се връщаш?

— Връщам се, за да се науча как да дишам отново.

Господин Хенсън се намръщи, но каза, че разбира.

— Ако някога се нуждаеш от рамо, на което да се облегнеш, и приятел, на който да се обадиш, аз ще съм тук.

— Добре — казах, придърпвайки го в прегръдка. — А ако ти някога продадеш магазина си на някой задник, ще се върна обратно и ще се боря със зъби и нокти.

Той се изкикоти.

— Дадено.

Отворих предната врата и се заслушах в звука от камбаната над главата ми за последен път.

— Ще ги наглеждаш ли? Ема и Лизи?

— Ще се погрижа чая и шоколада им никога да не са прекалено горещи.

След като се сбoguвахме, излязох от магазина, качих се в колата и отпътувах заедно със Зевс. Шофирах в продължение на часове. Не бях сигурен къде отивам, нито дали изобщо имам място, на което да отида,

но безцелното шофиране точно тогава ми се виждаше най-правилното нещо.

* * *

Малко след три часа сутринта отбих пред къщата и лампата на верандата им все още светеше. Като дете доста често оставах след вечерния час и правех живота им истински ад. Въпреки това майка ми винаги държеше лампата светната, с което ми казваше, че все още ме чакат да се прибера у дома.

— Какво ще кажеш, момче? Да влезем ли? — попитах Зевс, който се беше свил на кълбо на седалката до мен, размахвайки опашка. — Добре. Хайде влезем.

Веднага щом пристъпих на верандата, почуках пет пъти на вратата, преди да чуя как се отключва. Майка ми и баща ми се появиха по пижами и ме зяпнаха така, сякаш виждат призрак. Прочистих гърло.

— Вижте, знам, че бях скапан син през последната година. Знам, че изчезнах и не казах и дума. Знам, че бях изгубен и скитащ, опитвайки се да открия пътя си. Казах някои ужасни неща, преди да си тръгна, обвинявайки ви за онова, което се случи. Но аз... — Прокарах ръце през устата ми, преди да ги пъхна в джобовете на дънките си, след което започнах да подритвам невидимите камъни на земята. — Просто се чудех дали мога да остана тук за известно време. Защото все още съм изгубен и все още скитам. Но не мисля, че мога да го правя сам вече. Просто имам нужда... ъмм... просто имам нужда от мама и татко за известно време, ако няма проблем.

Те пристъпиха на верандата и ме прегърнаха.

У дома.

Те ме посрещнаха за добре дошъл у дома.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

— Как така си е тръгнал? — попитах господин Хенсън и стиснах ръба на гишето в магазина му, докато той правеше петъчния ми следобеден чай. Току-що бях оставила Ема при баба ѝ и дядо ѝ за преспиването ѝ. Не бях виждала или чувала Тристан от няколко дни и вече бях достигнала точката си на пречупване. Имах нужда да поговоря с него или поне да разбера дали е добре.

— Замина преди два дни. Съжалявам, Лиз. — Шеговитата личност на господин Хенсън се бе стопила, което ме изплаши.

— Кога ще се върне?

Мълчание.

Отпуснах ръце върху бедрата си и започнах да тропам с крак по дървения под.

— Добре тогава, къде отиде?

— Не знам, Лиз.

Засмях се нервно.

— Не отговаря на обажданията ми. — В очите ми се образуваха сълзи и долната ми устна затрепери. Раменете ми се повдигаха и спадаха. — Не ми вдига телефона.

— Миличка, и двамата сте преминали през толкова много. Знаем, че вероятно ти е трудно...

— Не. Не на мен. Имам предвид, мога да се справя с това, че не приема обажданията ми. Както и с това, че ме игнорира. Но имам петгодишна дъщеря, която се чуди къде са Кърлеж и Зевс. Чуди се къде са двамата ѝ най-добри приятели. Не спира да пита защо Зевс не идва вече, за да играят на гоненка, или защо Тристан вече не ѝ чете вечер. Така че, да, тъжна съм заради това, че не говори с мен, но съм бясна, че изостави Ема просто така, без да каже и дума. Бясна съм, че тя плаче, защото те ѝ липсват. Сърцето ми се къса, че дори не мога да ѝ кажа къде е той или кога ще се върне. Той каза, че ще се бори за нас, но

когато този момент дойде, дори не се опита. — Гласът ми се пречупи. — Тя заслужава повече.

Той протегна ръка и я постави върху моята. През цялото ми тяло премина вълна от успокоение.

— Всички вие заслужавате нещо по-добро.

— Добре, по-добре да тръгвам. Просто, ако го чуеш... — Думите ми заглъхнаха. Не бях сигурна дали искам господин Хенсън да каже на Тристан да се върне обратно или да върви по дяволите. Така че напуснах магазина със замъглен ум.

* * *

Тази нощ си легнах преди десет. Не спях, а просто се взирах в тавана. Обърнах се на една страна и се вгледах в празното място до мен. Когато по-рано през деня Кати ми се обади, за да ми каже, че Ема иска да си дойде у дома, бях повече от доволна.

Когато се върна, тя легна до мен в леглото ми. Прочетох ѝ няколко страници от „Паяжината на Шарлот“ с най-добрия си глас на зомби и смехът ѝ ми напомни за важните неща.

След приказката и двете се обърнахме на една страна и застанахме лице в лице. Целунах я по върха на носа и тя целуна моя.

— Мамо?

— Да?

— Обичам те.

— И аз теб, миличка.

— Мамо? — повтори още веднъж.

— Да?

— Зомби гласът на Кърлежа беше добър, но твоят ми харесва повече. — Тя се прозя и затвори очи. Прокарах пръсти през разрошената ѝ руса коса, докато тя се унасяше в сън.

— Мамо? — прошепна за последен път тази нощ.

— Да?

— Липсват ми Зевс и Кърлеж.

Сгуших се до нея, заспивайки само няколко минути по-късно. Не ѝ го казах, но и на мен ми липсваха.

Толкова, толкова много.

На следващата сутрин скочих от леглото при звука лопата, остъргваща тротоара пред къщата ми.

— Тристан... — промърморих на себе си, навличайки халата и обувайки чехлите, след което забързах към предната част на къщата. Когато отворих вратата, малката искра на надежда, която таях, бе угасена, когато видях Танер да стои на алеята ми, разчиствайки струпания сняг.

— Какво правиш? — попитах и кръстосах ръце.

Той ме погледна и повдигна рамене.

— Реших да се отбия и да видя как се справяте с Ема. — Той спря да събира сняг и отпусна брадичката си върху дръжката на лопатата. — Освен това съм повече от сигурен, че си ми ядосана.

Изсумтях.

Ядосана?

Бях повече от ядосана — бях бясна.

— Нямах право да кажеш на Тристан за инцидента. — Опитах се да го погледна в очите. Може би, ако се взирах в тях, той можеше да види колко много ме е наранил. Може би, ако се вгледах в тях, той можеше да види как бе разрушил нещата между мен и Тристан. Изобщо ли не се чувстваш зле?

Но той не ме погледна. Вместо това сведе поглед към земята и изрита събралия се около обувките му сняг.

— Помислих, че вече си му казала.

— Танер, знаел си, че не съм. Не знам какъв ти е проблемът напоследък. Всичко заради това, че не искам да изляза на среща с теб ли е? Или е защото си се почувствал засрамен? Не спирам да се питам защо би направил нещо толкова безсърдечно и нищо не ми идва на ум. Изобщо не разбирам защо би ми причинил това.

Той прокара ръка през устата си и промърмори нещо.

— Какво? — попитах. — Говори.

Но той не го направи.

Слязох по стъпалата на верандата и заставах пред него.

— Познаваме се от години, Танер. Беше на сватбата ми. Кръстник си на дъщеря ми. Държа ме по време на погребението на

съпруга ми. Така че, ако има някаква причина, поради която се държиш толкова странно, причина, поради която ни раздели с Тристан, тогава ми кажи. Защото, ако има някаква истинска причина, поради която мислиш, че не трябва да бъда с него, тогава може би бих могла да преглътна всичко. Може би тогава ще спре да ми прилошава само като те погледна.

— Не би разбрала — каза той, като продължаваше да държи главата си сведена.

— Пробвай ме.

— Но...

— Танер!

— По дяволите, обичам те, Елизабет — извика той и най-накрая ме погледна в очите. Думите му ме разтърсиха, карайки ме да се препъна назад, а сърцето ми да спря за секунда. Той пусна лопатата си и вдигна ръце във въздуха в знак, че се предава. — Влюбен съм в теб от години. Откакто те срещнах. Криех чувствата си толкова дълго време, защото най-добрият ми приятел също те обичаше. И ти него. Държах си устата затворена, защото знаех, че ако изобщо имаше някой достоен за любовта ти, то това беше Стивън. Но след като той умря... — Той се приближи и затъкна падналите кичури коса зад ушите ми. — Когато се върна в града, не смятах, че ще те желая толкова много, както някога. Погребах чувствата си надълбоко. Но тогава Тристан се появи и аз отново останах на заден план, гледайки как някой друг те кара да се смееш, как те прави щастлива и как те обича.

— Така че, с всеки изминал ден ревнувах все повече. Всеки ден исках да ме желаеш. Исках смеха ти, усмивките ти, теб. Исках те, Лиз. Опитах се да ви разделя с Тристан. Знам, че беше шибано от моя страна да го направя, и знам, че не мога да те помоля за прошка, но... — Той въздъхна и преплете пръстите си с моите. — Просто те обичам толкова дяволски много и не съм сигурен дали сърцето ми би понесло да не си моя.

Пръстите му, които бяха преплетени с моите, нямаха нищо общо с тези на Стивън, които излъчваха топлина, нито с нежността на Тристан, вместо това чувствах само студ. Да държа ръката на Танер ме накара да се почувствам по-самотна от всякога.

— Умишлено си ни разделил — казах поразена. Отдръпнах се от него и прокарах ръце през косата си. — Намесил си се в живота и

изборите ми, защото ме обичаш?

— Той не за теб.

Поклатих глава.

— Нямах право да решавах подобни неща.

— Щеше да те нарани. Той е чудовище, знам, че е. И виж само какво се случи при първия знак за проблеми, той изчезна. Аз никога не бих те изоставил, Лиз. Ще се боря за теб.

— Може би трябва, все пак.

Той повдигна вежда.

— Какво? Може би трябва да се боря за теб? Ще го направя, обещавам.

— Не. — Кръстосах ръце, изправяйки рамене. — Може би трябва да си тръгнеш.

— Лизи...

— Недей — просъсках и гласът ми прогори ушите му. — Не ме наричай така. Луд си, ако си мислиш, че бих искала да имам нещо общо с теб. Когато обичаш някого, не го нараняваш. Когато наистина обичаш някого, желаш щастieto му повече от своето собствено. Тристан не е чудовище, Танер. Ти си този, за когото трябва да се тревожа. Ти си болен и откачен. Сега ме остави на мира. Никога не идвай в дома ми. Ако ме видиш в града, поглеждай на другата страна. Защото наистина не искам да имам нищо общо с теб.

— Не го мислиш наистина. — Тялото му се разтресе и лицето му пребледня. Започнах да се отдалечавам към верандата, а виковете му ме последваха. — Не го мислиш наистина, Лиз. Ядосана си, но ще ти мине. Ще ти мине, нали?

Веднага след като пристъпих в къщата, затръшнах врата и се облегнах на нея. Сърцето ми блъскаше срещу ребрата ми, а крясъците му продължаваха да долитат отвън за това как щял да се справи с това, как с нас всичко щяло да бъде наред.

Но нямаше.

Единственият начин, по който щях да бъда добре, бе, ако не видех лицето му никога повече.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ТРИСТАН

Изминаха седмици, откакто напуснах Медоус Крийк, последвани от месеци. Прекарах по-голямата част от времето си в задния двор на родителите ми, дялкайки дърво и превръщайки го в дърворезба. Майсторях неща със собствените си ръце, тъй като имах чувството, че само създаването на нещо бе това, което бе останало от мен.

Когато майка ми дойде при мен, все още мислех за Елизабет и Ема все още ми липсваше. Все още се учех как да се сбoguвам с Джейми и Чарли. Все още исках Чарли да се върне. Не бях знаел, че е възможно да изгубя света си два пъти за толкова кратко време.

— Тристан — каза майка ми, пристъпвайки на задната веранда. — Искаш ли да влезеш за вечеря?

— Не, добре съм.

Тя се намръщи.

— Добре.

Отпуснах ръце върху брадвата, която държах, и наведох глава.

— Всъщност мисля, че ще вечерям.

Възбудата, която я обзе, почти ме накрада да се усмихна. Въпреки че изобщо не бях гладен, радостта, която това й донесе, ме накара да искам да се натъпча. Майка ми бе преминала през толкова много от инцидента насам. Не можех да си представя колко много вероятно се е обвинявала, нито ежедневните битки, които е водила с това да знае, че е била зад кормилото, а аз не бях улеснил нещата.

Последното, което можех да направя, бе да седна и да вечерям с нея и татко.

— Мислиш ли да продадеш къщата в Медоус Крийк? — попита татко.

— Не знам. Вероятно. Ще се заема с това другата седмица.

— Ако се нуждаеш от помощ, само кажи. Не знам много относно продажба на къща, но мога да сърфирам из Гугъл по-добре от повечето

хора на моята възраст — пошегува се той.

Засмях се.

— Ще го имам предвид.

Когато погледнах нагоре, видях майка ми да се взира в мен по същия начин, по който ме беше погледнала и отвън. Размърдах се на стола си.

— Вечерята е чудесна — казах, хвалейки уменията ѝ.

Тя продължи да изглежда тъжна.

— Благодаря.

— Какво не е наред? — попитах и потърках тила си.

— Просто си... Какво ти се е случило? Изглеждаш съсипан.

— Добре съм.

— Не си.

Татко прочисти гърлото си и погледна строго към нея.

— Стига, Мери. Дай му малко време.

— Знам, знам. Просто... аз съм майка и най-лошото чувство в света е да знам, че детето ми страда, а аз не мога да поправам болката, която изпитва.

Пресегнах се през масата и стиснах ръката ѝ.

— Не съм добре, но ще стигна и до там.

— Обещавах ли? — попита тя.

— Обещавам.

* * *

Не бях идвал на гробището, откакто се бях върнал в града. Прекарах няколко часа в колата, опитвайки се да реша какво да направя с живота си. Как се предполагаше да продължа напред. Стомахът ми се стегна на възел, когато паркирах пред гробището. Отне ми цялата сила да излезе от колата и да тръгна.

Не бях идвал тук от погребението насам. Очите ми се напълниха със сълзи, когато се изправих пред гробовете на Джейми и Чарли и поставих букетите с цветя пред тях.

— Здравейте, мили мои. Съжалявам, че не ви посещавах. Истината е, че се опитвам да избягам от вас, защото не знам как да живея без вас. Изоставих ви и отидох да потърся заместител. Някой,

който дори не съществува, защото не можех да си представя да нямам семейство повече. Не можех да си представя да живея в свят, в който вас двамата ви нямаше. Не знам как да го направя без вас. Не знам как да съществувам... така че просто ми кажете какво да правя. Моля ви. Толкова съм изгубен. Не мисля, че мога да се справя без вас. — Сърцето заблъска срещу ребрата ми, когато седнах на земята, най-накрая позволявайки си да почувствам загубата им. Те бяха моя свят. Чарли беше сърцето ми, а Джейми душата ми, а аз ги подведох, като им обърнах гръб и на двамата, като не скърбях за тях, както заслужавах. — Моля ви, събудете ме. Събудете ме и ми кажете, че съм по-силен, отколкото си мисля, че съм. Събудете ме и ми кажете, че сърцето ми повече няма да бъде разбивано.

Останах с тях, докато слънцето не започна да залязва. Бях увил ръце около коленете си и стоях неподвижен, взирайки се в думите, които бяха изписани върху надгробните камъни. Да ти липсват любимите хора, които те познават по-добре от теб самия, оставяше празнота вътре в теб. Опитах се да я запълня, но може би бе предназначено в сърцето ми да остане кухина.

Всеки божи ден чувствах болката и спомените. Всеки ден и двете пресичаха ума ми. Предполагам, че това бе дарът на разбитото сърце.

— Ако можех да ти споделя тайна, Джейми, щях да ти кажа, че все още я обичам. Щях да ти кажа, че Елизабет е нещо добро и правилно в този свят. Щях да ти кажа, че тя е причината да започна да дишам отново. Така че, какво се предполага да направя? Как да продължа напред, знаейки, че тя не може да бъде моя? Просто ми се иска... — Прочистих гърло, несигурен какво искам. Отговори на незададените въпроси, предполагам. — Просто ми се иска да знам дали ти би се съгласила с това. Искане ми се да знам, дали би имала нещо против да се влюбя отново. — Когато се изправих, за да си вървя, целунах пръстите си два пъти и ги допрях до сивите надгробни плочи.

Точно преди да си тръгна, вятърът донесе едно малко бяло перо, което се приземи право в ръката ми. Заля ме вълна от успокоение и кимнах.

— Ще бъда добре. С мен всичко ще бъде наред — промърморих, знаейки, че това бе целувка от любимите ми хора. Знаех, че един ден щях да бъда добре, защото беше очевидно, че не бях сам.

* * *

— Какво гледаш? — попита майка ми един следобед, докато седях на масата в трапезарията, която татко беше направил за Коледа преди няколко години.

Държах снимката от Ема, която беше направила на Елизабет и мен с белите пера преди толкова много месеци. Гледах я всеки ден, откакто си тръгнах.

— Нищо.

— Нека да видя — каза тя, настанявайки се до мен. Подадох ѝ снимката и тя ахна. — Това е тя!

— Кой?

— Кевин! — извика тя, викайки татко в стаята. — Кевин! Ела тук!

Той се втурна в трапезарията.

— Какво има?

Тя му подаде снимката и той присви очи, а майка ми започна да обяснява.

— Това е момичето от деня на инцидента. Седях в чакалнята и се разпадах, докато чаках новини за Джейми и Чарли, които бяха в операционната. Ридаех неконтролируемо и тази жена дойде при мен и ме държа. Остана с мен през цялото време, предпазвайки ме от това да се разпадна, казвайки ми, че всичко ще бъде наред.

— Това ли е тя? — Попитах, посочвайки към снимката. — Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Без съмнение. Това е тя. Когато операциите на Джейми и Чарли приключиха, не знаех какво да направя, кого да посетя първо... така че тя отиде при Джейми, докато аз стоях при Чарли. — Тя ме погледна объркано. — Защо имаш снимка с нея?

Взех си обратно снимката от татко и се взрях в усмихнатата Елизабет, опитвайки се да разбере какво се случваше. *Седяла е до Джейми.*

— Не знам.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Сбогуване

— *Не — прошепнах, стоейки в чакалнята, докато докторът седеше пред мен.*

— *Толкова съжалявам. Не издържа операцията. Направихме всичко по силите си да спрем кървенето, но бяхме неспособни да... — Устните му продължиха да се движат, но вече не можех да го чуя. Светът ми току-що ми бе отнет и краката ми омекнаха, карайки ме да се свлека надолу и да седна на най-близкия стол.*

— *Не — промърморих отново, покривайки лице с длани.*

Как можеше да си отиде толкова бързо? Как можеше да ме остави тук сама?

Стивън, не...

Преди операцията държах ръката му. Казах му, че го обичам. Целунах го за последен път.

Как бе възможно да си си отишъл?

След като ми изказа съболезнованията си, докторът се отдалечи, но не ми пукаше. Няколко минути по-късно се появиха Кати и Линкълн и сърцата им бяха разбити заедно с моето. Останахме в болницата дълго време, докато Линкълн не ни каза, че трябва да си тръгнем и да започнем с приготвянията.

— *Ще се срещнем в къщата ви — казах. — Господи! Ема е при Фей. Може ли да я вземете?*

— *Къде ще ходиш? — попита Кати.*

— *Просто ще остана тук още малко.*

Тя се намръщи.

— *Миличка...*

— *Не, наистина, добре съм. Ще си дойда скоро. Може ли просто... искам аз да ѝ го кажа.*

Те се съгласиха.

Останах в продължение на часове в чакалнята, несигурна какво точно чаках. Изглежда, че всички в тази стая правеха точно това: чакаха за отговор, молеха се и се надяваха.

В ъгъла на чакалнята седеше възрастна жена, която си изплакваше очите съвсем сама, и за миг се почувствах привлечена. Цялото ѝ тяло бе в драскотини и синини, сякаш току-що се бе измъкнала от нещо ужасно. Но болката в буреносните ѝ сини очи беше това, което ме безпокоеше най-много. Не трябваше да пристъпвам в света ѝ на очакване, но го направих. Прегърнах я и тя не ме отблъсна. Прегръщах я, докато се разпадахме заедно.

След известно време една медицинска сестра информира жената, че внукът ѝ и снаха ѝ са излезли от операционната, но са в критично състояние.

— Можете да ги видите, но те няма да са в съзнание. Просто да знаете. Но можете да държите ръцете им.

— Как да... — Гласът ѝ затрепери и тя се разплака отново. — Как да избира кого да посетя първо? Как да...?

— Аз ще остана с единия от тях, докато дойдеш — предложих. — Ще държа ръката му.

Тя ме изпрати при снаха ѝ. Когато влязох в стаята, през тялото ми премина хлад. Всичкият цвят се бе оттекл от горката жена. Беше като жив призрак. Издърпах един стол и взех ръката ѝ в моята.

— Здравей — прошепнах. — Това е странно и дори не съм сигурна какво да кажа. Но, добре, аз съм Елизабет. Запознах се със свекърва ти, която е ужасно разтревожена за теб. Така че искам да се бориш. Тя каза, че съпругът ти е на път за насам и е адски разтревожен. Така че просто продължавай да се бориш. Знам, че вероятно е трудно, но продължавай. — От очите ми закапаха сълзи, докато се взирах в непознатата, която изглеждала толкова позната на сърцето ми. Помислих си за това колко ужасно бих се почувствала, ако не бях успяла поне да поддържа ръката на Стивън, преди да почине. — Съпругът ти би искал да си силна. — Наведох се до ухото ѝ и прошепнах, надявайки се, че думите ми ще открият душата ѝ. — Трябва да се уверим, че съпругът ти е добре. Трябва да се уверим, че ще успее да държи ръката ти, както и че ще може да ти каже, че те обича. Не можеш да се пуснеш все още. Продължавай да се бориш.

Усетих как пръстите ѝ стиснаха моите и погледът ми се насочи към преплетените ни ръце.

— Госпожо? — каза някой. Обърнах се към вратата, за да видя една сестра, която се взираше в мен. — От семейството ли сте?

— Не. Аз просто...

— Ще трябва да ви помоля да си тръгнете.

Кимнах веднъж.

И пуснах ръката ѝ.

* * *

— Продължава да ми оставя тези бележки — въздъхнах, сядайки на детската люлка везна, докато Фей и Ема се катереха по катерушките и се пързалиха на пързалката. — Всеки ден намирам по една бележка на прозореца ми и просто не знам какво да мисля за тези съобщения. Казва ми, че все още ме обича и желае, но после... нищо. Не знам какво да мисля.

— Играе си с теб и това не е хубаво. Просто не разбирам защо би постъпил така с теб. Мислиш ли, че просто се държи грубо? Дали не ти го връща заради това, че не си му казала за инцидента?

— Не — поклатих глава. — Не би го направил.

— Изминаха месеци, Лиз, а той не се обади дори веднъж. Като изключим бележките, които ти оставя, изобщо не те потърси. Това не е нормално.

— Никога не е имало нищо нормално, когато става въпрос за Тристан и мен.

Тя избута надолу люлката и ме погледна.

— Може би е време да откриеш новото нормално тогава. Заслужаваш нормален живот.

Не отвърнах нищо, но си помислих, че може би е права.

Просто ми се искаше бележките да не ми носеха такова успокоение, че той може да се върне обратно при мен някой ден.

Просто се нуждая от време, за да оправя нещата. Ще се върна скоро. Обичам те.

Т.К.

Чакай ме.

Т.К.

Всички грешаха за нас. Просто ме чакай, моля те.

Т.К.

* * *

— Имаш следи от лилаво червило по устните си, Сам — казах, когато влязох в кафетерията за смяната ми. Той бързо прокара ръце по устата си и се изчерви. През последните няколко седмици Мати беше започнал да пуска Сам в кухнята по време на обедите, за да се научи как да готви менюто на кафетерията. Изглеждаше толкова щастлив най-накрая да прави онова, което обича, и всъщност се оказа, че е доста добър в работата си.

— Мерси — каза той, вдигайки купчина с чинии, за да ги отнесе обратно в миялното помещение. Точно когато той излезе през вратата, влезе Фей и двамата изиграха неловкото танго на това кой-ще-отстъпи-назад-от-пътя-на-другия.

Когато ме забеляза, Фей извика към мен, поздравявайки ме. Подсмигнах се.

— Имаш много хубаво лилаво червило, приятелко.

Тя се усмигна.

— Благодаря! Съвсем ново е!

— Заклевам се, че съм го виждала и преди.

— Съмнявам се. — Тя поклати глава. — Купих го миналата вечер.

— Не, имам предвид, че преди пет секунди видях следи от него по устните на Сам.

Лицето ѝ се изчерви, и тя започна да кърши пръсти, втурвайки се към мен.

— О, боже, по дяволите! Зловещият Сам носи същото червило като моето? Трябва да си взема нов цвят.

Повдигнах вежда.

— Такава си лъжкиня. И така, кажи ми.

— Да ти кажа какво?

— Прякорът, който си измислила за онази му работа.

Тя извъртя очи.

— О, за бога, Лиз. Почти на тридесет сме. Защо не спрем да се държим като петгодишни поне за ден? — Сериозният ѝ глас, докато вървеше към гишето, за да вземе поръчката на един клиент за сирене по датски, ме накара да се зачудя дали наистина не беше пораснала, но това трая само няколко секунди, докато тя не извика: — Огромния Сам!

Избухнах в смях.

— И като си помислиш как през последните няколко месеца ме убеждаваше, че Сам е откачалка.

— О, такъв е. Пълна откачалка е. Имам предвид, още повече, след като направи онова нещо миналата нощ — обясни тя, след което издърпа един стол на една празна маса и седна. Все още бях доста объркана от това как беше успяла да запази работата си.

— Какво е направил? — попитах, сядайки срещу нея. „Ако не можеш да ги победиш, се присъедини към тях.“

— Ами, за начало, винаги ме пита как съм, което е странно. Сякаш наистина се интересува от мен.

— Пич. Добре, това е наистина откачено — присмях се.

— Точно! Ами това? Снощи се отби до къщата ми и аз го попитах в коя стая иска да се изчукаме, но той каза, че искал да ме изведе на вечеря, където пожелая. Имам предвид, какво? И тогава, след вечерята и питиетата ме изпрати до верандата ми, целуна ме по бузата и каза, че би му харесало да ме изведе отново на вечеря. Дори не се опита да се запознае с вагината ми!

— Каква откачалка!

— Знам! — Тя замълча и погледна назад към кухнята, където Сам работеше. На устните ѝ се появи малка усмивка и тя се обърна отново към мен. — Предполагам, че не е чак такава откачалка.

— Не, предполагам, че не. Толкова съм щастлива, че вече работи в кухнята. Спомням си, че ми беше казал колко много иска да го

направи.

— Да, освен това е просто страхотен.

— Изненадана съм, че Мати му е позволил да готви.

Тя повдигна рамене.

— Нямаше избор. Изнудих го, като го заплаших, че ако не даде шанс на Сам, ще изпратя видеото, в което танцува гол на „Спайс Гърлс“ на всички, които работят тук.

— Ужасен човек си, Фей. — Станах от стола и се върнах на работа. — Но чудесна приятелка.

— Защото съм Скорпион. Обичам те, докато не ме вбесиш. Тогава се превръщам в личната ти Сатана.

Засмях се.

— О, по дяволите — извика Фей, скачайки от мястото си, след което постави ръце на раменете ми и ме извъртя към себе си. — Добре. Не се паникьосвай.

— За какво говориш?

— Ами, спомняш ли си, когато съпругът ти почина и ти изчезна за година, след което се върна, но беше супер депресирана и започна да чукаш задника, който се оказа, че не е чак такъв задник, а просто мъж, който е наранен, защото съпругата му и сина му са мъртви? След което си паднахте един по друг и започнахте странна сексуална връзка, в която се преструвахте, че и двамата сте някой друг, но тогава един ден решихте, че искате да бъдете себе си и после се влюбихте. После ти откри, че съпругът ти е замесен в смъртта на семейството му, лайното удари вентилатора и пичът напусна града, но поради някаква причина реши, че не би имало проблем, ако ти оставя бележки, които те объркаха и нараниха още повече, като „О, господи, имам чувството, че съм в месечен цикъл от четири седмици, а дори не мога да ям сладолед, защото всеки път, когато гледам «Бен и Джери», горещите ми сълзи го разтопяват“. Спомняш ли си всичко това?

Премигнах няколко пъти.

— Да, звучи ми познато. Благодаря ти за разходката по алеята на спомените.

— Пак заповядай. Е, добре, не превъртай, но ето какво. Този пич, в когото се влюби? В момента е в магазина за вуду от другата страна на улицата.

Тялото ми се разтрепери, когато видях Тристан да стои в магазина на господин Хенсън. Сърцето ми направо щеше да изскочи от гърдите ми и цялата се превърнах в кълбо от нерви.

Тристан.

— Побъркваш се — каза тя.

Поклатих глава.

— Не е вярно.

— Напротив — отвърна тя.

Кимнах.

— Така е. — Гласът ми затрепери. — Какво прави той тук?

— Мисля, че трябва да отидеш и да разбереш — каза Фей. — Заслужаваш отговор за всички онези проклети бележки.

Беше права. Трябваше да знам. Имах нужда да сложа край и да продължа напред, като се откажа от надеждата, че един ден той ще се върне при мен, защото определено все още чаках.

— Мати, Лиз излиза в обедна почивка — извика Фей.

— Та тя току-що пристигна! И освен това е сутрешна почивка! — отвърна той.

— Хубаво. Тогава излиза в сутрешна почивка.

— Няма начин. Първо ще приключи цялата си смяна. — Фей започна да пее „Spice up your life“ на „Спайс Гърлс“ и Мати се изчерви като домати. — Разбира се, че няма проблем, Лиз.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ТРИСТАН

Паркирах пред магазина на господин Хенсън и влязох вътре. Беше ми се обадил вчера и звучеше доста отчаяно, когато ми каза, че затваря магазина заради проблеми с градския задник. Бях сигурен, че Танер има пръст в това, и знаех, че господин Хенсън вероятно се разпада. Трябваше да го проверя и да видя дали мога да му помогна с нещо — все пак той беше един от първите, които застанаха до мен, когато бях напълно изгубен.

Очите ми се разшириха, когато влязох в „Неизживени спомени“ и видях господин Хенсън да събира стоката от магазина. Като че ли всичко магическо в това място бе изчезнало. Всички рафтове бяха празни и всички мистериозни предмети опаковани.

— Какво, по дяволите, се е случило? — казах, приближавайки се до господин Хенсън.

— Желанието на Танер се сбъдва. Затварям магазина.

— Какво? Мислех, че ми се обади, за да ти помогна. — Прокарах пръсти през косата си. — Не можеш да го затвориш. Отново ли е изнасял реч на срещата на съвета? Не може да го направи!

— Няма значение, Тристан. Вече продадох магазина.

— На кого? Ще си го върна. Каквото и да ми отнеме. На кого си го продал?

— На градския задник.

— Танер не може да го получи. Не можеш да му позволиш да спечели.

— Не говорех за Танер.

— Тогава за кого?

Той се обърна към мен и улови ръката ми, поставяйки връзка с ключове в нея.

— На теб.

— Какво?

— Твой е, всеки сантиметър и всеки квадрат.

— Какво имаш предвид?

— Ами — каза той, сядайки върху един от кашоните. — Изживях мечтата си. Виждал съм магията, която това място може да създаде. Сега е време да го дам на някой друг, който се нуждае от малко магия в живота си. Някой, който има нужда да помечтае малко.

— Няма да приема магазина ти.

— О, но виждаш ли, в това е красотата. Ще го вземеш. Вече е твой. Оправил съм всички документи. Всичко, което трябва да направиш, е да се подпишеш.

— Какво ще правя изобщо с него? — попитах.

— Имаш мечта, Тристан. Мебелите, които изработвате с баща ти, биха подхождали много повече на това място, отколкото старите ми кристали някога са го правили. Не позволявай на никой да убие мечтите ти, момчето ми.

Той се изправи от кашона и отиде до гишето, за да си вземе шапката, след което я сложи на главата си и тръгна към вратата.

— Какво за теб? Какво ще правиш? — попитах, гледайки го как отваря входната врата, карайки камбанката да зазвъни.

— Колкото до мен, ще си намеря нова мечта, защото никога не си твърде стар да помечтаеш и да откриеш малко магия. Дочух слухове, че градът може да има нужда от някои промени, а аз имам спестени пари. Ще обсъдим подробностите по-късно, но засега ще се виждаме наоколо. — Той ми намигна и излезе през вратата.

Отидох до врата и я отворих бързо, вирайки се в посоката, в която беше изчезнал господин Хенсън.

Започнах да се чудя дали наистина не е някакъв магьосник, но когато погледнах към ключовете в ръцете ми, осъзнах, че всичко е реално.

— Какво правиш тук?

Обърнах се, за да видя Елизабет да стои зад мен с кръстосани на гърдите си ръце.

— Лизи — промърморих, зашеметен от близостта ѝ. — Здравей.

— Здравей? — Тя изсумтя и нахлу в магазина. Последвах я вътре. — Здравей? — извика. — Изчезваш за месеци, без дори да ми дадеш шанс да ти обясня и тогава изведнъж се появяваш в града и всичко, което ми казваш, е „здравей“? Ти си... ти си... пенис!

— Лизи — казах с присвити очи, пристъпвайки към нея. Тя отстъпи назад.

— Не. Не ме доближавай.

— Защо не?

— Защото всеки път, когато ме приближиш, не мога да мисля трезво, а в момента трябва да направя точно това, за да ти кажа онова, което имам да ти казвам. — Тя замълча и огледа магазина. — О, боже мой! Къде са всички неща? Защо всичко е опаковано?

Захапах палец между зъбите ми и се вгледах в чертите ѝ. Косата ѝ беше по-дълга и по-светла. Не носеше грим и очите ѝ все още имаха способността да ме накарат да се влюбя в нея.

— Останала си с нея.

— Какво? — попита тя и се облегна на гишето.

Отидох до нея и сложих ръце от двете ѝ страни, приклещвайки я.

— Останала си с Джейми.

Дишането ѝ стана насечено и тя се вгледа в устните ми, както и аз в нейните.

— Тристан, не знам за какво говориш.

— В деня на инцидента майка ми е била сама в чакалнята на болницата, защото с татко все още пътувахме за натам. Видяла си я и си я държала.

— Това е била майка ти? — попита тя с присвити очи.

Кимнах.

— И тя ми каза, че когато Джейми и Чарли са излезли от операционната, ти си останала с Джейми. Държала си ръката ѝ. — Доближих устни до нейните и можех да почувствам малките издишвания, които излизаха от устата ѝ. — Какво се случи, когато влезе в стаята при нея?

Гласът ѝ затрепери и тя примигна няколко пъти, преди да наклони глава назад и да срещне погледа ми.

— Седнах до леглото ѝ и хванах ръката ѝ, след което ѝ казах, че не е сама. — Потърках чело с пръсти, слушайки я внимателно. — Тя не изпитваше болка, Тристан. Докторите казаха, че не е изпитвала болка, когато е починала.

— Благодаря ти — казах. Имах нужда да чуя това.

Преместих лявата си ръка на кръста ѝ и я придърпах по-близо до мен.

— Тристан, недей.

— Кажу ми, че не искаш да те целуна — замолих я. — Кажу ми да не го правя.

Тя не каза нито дума, но тялото ѝ се разтрепери срещу моето. Допрях устни до нейните и я целунах силно и дълбоко, извинявайки се за всяка грешка, която бях направил. Когато устните ни се разделиха, тя продължи да трепери в ръцете ми.

— Обичам те — казах.

— Не, не ме обичаш.

— Напротив.

— Ти ме изостави! — проплака тя, отдръпвайки се от мен, след което отиде в другия край на магазина и изпъна рамене. — Изостави ме и дори не ми даде шанс да ти обясня.

— Не знаех как да се справя с всичко, което се случваше. Исусе, Лизи! Всичко през последните месеци се случваше толкова бързо.

— Мислиш ли, че не го знам? Живеех в същия кошмар като теб, но исках да ти обясня какво се е случило. Исках всичко между нас да проработи.

— Аз все още го искам.

Тя се засмя саркастично.

— Заради това ли ми оставяше онези бележки? Това ли беше твоят знак, че искаш нещата между нас да потръгнат? Защото не постигна нищо друго, освен да ме объркаш още повече. Както и да ме нараниш.

— За какво говориш?

— Бележките. Онези, които оставяше всяка седмица на прозореца на спалнята ми през последните пет месеца. Същите бележки като онези, които си пишехме преди.

Присвих очи.

— Лизи, не съм ти оставял никакви съобщения.

— Престани с тези игрички.

— Не, сериозен съм. Днес за пръв път идвам в града.

Тя ме погледна така, сякаш нямаше никаква идея кой съм. Приблжих се към нея, но тя отстъпи назад.

— Престани. Просто... не искам да играя игричките ти повече, Тристан. Може би, ако се беше появил преди два месеца, щях да ти простя. Дори може би преди месец, но не и днес. Спри с тези бележки

и престани да си играеш със сърцето ми, както и с това на дъщеря ми. — Тя се обърна и излезе от магазина, оставяйки ме крайно объркан. Когато излязох отвън, тя вече влизаше в кафетерията.

Стомахът ми беше свит на топка, докато се връщах към „Неизживени спомени“. Извъртях рязко глава към вратата, когато камбанката над нея звънна, надявайки се да видя Елизабет. Вместо това видях Танер, който стоеше на вратата.

— Какво правиш тук? — попита той настойчиво.

— Не сега, Танер. Наистина не съм в настроение.

— Не, не, не. Не можеш да си тук. Не можеш да се върнеш обратно. — Той започна да обикаля напред-назад, търкайки тила си с ръце. — Няма да разрушиш всичко. Тя щеше да се върне при мен. Щеше да ми прости.

— Какво? — Изражението на лицето му накара стомахът ми да се преобърне. — Какво си направил?

Той изсумтя.

— Наистина е забавно. Имам предвид, изчезна за месеци наред и в секундата, в която се върна, тя веднага дойде при теб. Целува те така, сякаш си шибания принц Чаровен. Е, по дяволите, поздравления. — Той извъртя очи и се обърна да си върви. — Не трябваше да става така — промърмори на себе си и аз го последвах на улицата до магазина му за авточасти.

— Ти ли оставяше онези бележки на Елизабет?

— Какво, съжалявам, ти ли си единственият, на когото му е позволено да го прави?

— Подписал си се с моите инициали.

— Хайде де, Шерлок. Наистина ли смяташ, че ти си единственият, чието име и фамилия започват с „Т“ и „К“? — Той отиде до една от колите, отвори капака и започна да рови по двигателя.

— Но си знаел, че тя ще си помисли, че са от мен. Откъде изобщо знаеш, че сме си разменяли бележки?

— Лесно. Не е като да не съм имал малки камери, с които да ви шпионирам. — Той ме погледна и се ухили зловещо.

Втурнах се към него и го стиснах за предната част на тениската, бльскайки го срещу колата.

— Шибан психопат. Какво, по дяволите, не е наред с теб?

— Какво не ми е наред? — извика той. — Какво ми има? Аз спечелих! — просъска. — А той ми я отне! Аз казах ези, а той тура и монетата се обърна на ези. Но той си помисли, че може да ми я отнеме просто така и да я накара да го обича. Той обърка животите ни. Тя беше моя. Подиграваше ми се за това с години. Помоли ме да му бъда кум, а после и кръстник на детето им. С години ми го навираше в лицето, когато Елизабет трябваше да бъде моя. Така че се справих с това.

— Какво? — казах, пускайки тениската му. Очите му бяха широко отворени и изпълнени с лудост и не спираше да се усмихва. — С какво си се справил?

— Той каза, че колата му не е в изправност. Помоли ме да я погледна, защото с Ема щяха да пътуват на екскурзия извън града онзи ден. Знаех, че идването му при мен беше знак, той искаше да го направя.

— Да направиш какво?

— Да срежа маркучите на спирачките. Той ми връщаше Елизабет обратно. Защото аз спечелих хвърлянето на монетата. И всичко се нареди чудесно, с изключение на това, че когато е излязъл на магистралата, Ема не е била с него. Била е болна и е останала вкъщи.

Не можех да проумея думите му. Не можех да повярвам на онова, което ми казваше.

— Опитал си се да ги убиеш? Ти си нагласил всичко?

— Аз спечелих! — проплака той, сякаш думите му наистина имаха смисъл.

— Ти си душевно болен.

Той издиша.

— Аз съм душевно болен? А ти какъв си, след като си влюбен в жената, чийто съпруг е убиецът на семейството ти?

— Не той ги е убил. Ти си го направил.

Той размаха пръст пред лицето ми.

— Не, Стивън е бил зад кормилото и е карал колата. Той е бил шофьорът. Аз бях просто механикът, който нагласи нещата под капака на колата му.

Заблъсках го срещу колата отново и отново.

— Това не е някаква игра, Танер. Това са животите на хората, с които си играеш!

— Животът е игра, Тристан. И те съветвам да се отдръпнеш. Защото аз я спечелих. Сега е време да получа наградата си и последното нещо, от което се нуждая, е някой друг да застане на пътя ми.

— Ти си болен — казах, отдалечавайки се от него. — И ако се приближиш до Елизабет, лично ще те убия!

Танер се засмя отново.

— Хайде де, приятелче. Ще ме убиеш? Повече от сигурен съм, че аз имам три пъти повече опит от теб в това. Четири, ако броиш и това, което ще се случи по-късно тази вечер.

— Какво?

— Стига де. Наистина ли си мислеше, че ще оставя малкото момиченце на Елизабет живо, за да ми напомня за мъртвия ѝ съпруг?

— Ако докоснеш Ема — предупредих, на секунди от това да забия юмрука си в лицето му.

— Какво? Какво ще направиш? Ще ме убиеш?

Дори не си спомням, че съм го ударил.

Но помня, че се свлече на земята.

* * *

— Лизи! — извиках, нахлувайки в кафетерията. — Трябва да поговорим.

Тя едва ме погледна, след което ми обърна гръб.

— Тристан, работя. И съм повече от сигурна, че вече говорихме достатъчно.

Увих ръце около сгъвката на лакътя ѝ и я извъртях към мен.

— Лизи, сериозно.

— Пусни я — каза Фей, заставайки между двама ни. — Веднага!

— Фей, не разбираш. Лизи, бил е Танер. Той стои зад бележките, инцидента и всичко останало.

— За какво говориш? — попита Елизабет, а в очите ѝ се появи объркване.

— Ще ти обясня по-късно, но сега трябва да знам къде е Ема. В беда е, Лиз.

— Какво?

Фей ахна.

— Какво си направил на Танер? — попита тя, взирайки се през улицата. Двама полицаи разговаряха с него и Танер сочеше към кафетерията. Мамка му.

— Той е луд. Каза, че ще нарани Ема.

Елизабет трепереше, цялата кълбо от нерви.

— Защо би казал подобно нещо? Знам, че Танер си има своите моменти, но никога не би...

Беше прекъсната от полицаите, които влязоха в кафето.

— Тристан Коул, арестуван си заради атаката над Танер Чейс.

— Какво? — ахна Елизабет, прокарвайки ръце през косата си. — Какво става?

Полицаят продължи да говори, докато ме закопчаваха.

— Оказа се, че този мъж е бил заснет от камерите в магазина за авточасти как атакува Танер Чейс. — Той се обърна към мен. — Имате право да запазите мълчание. Всичко, което кажете, може и ще бъде използвано срещу вас в съда. Имате право на адвокат, а ако не можете да си позволите такъв, то ще ви бъде назначен един.

Те ме извлякоха от кафетерията и Елизабет ни последва отвън.

— Почакайте, сигурно има някакво недоразумение. Тристан, кажи им. Кажи им, че това е грешка — замоли тя.

— Лизи. Провери, Ема? Става ли? Просто се увери, че е добре. — Наистина се надявах, че ще ми повярва и ще се увери, че с Ема всичко е наред.

* * *

— Оставих ти магазина едва преди три часа, и когато се връщам, те намирам зад решетките — пошегува се господин Хенсън.

— Какво правиш тук? — попитах объркано.

Той повдигна вежда, докато едно ченге отключваше вратата на килията ми.

— Плащам ти гаранцията.

— Как разбра, че съм тук?

— О! Хвърлих набързо едни карти. — Той присви очи и се засмя. — Тристан, това е най-голямата градска клюка. Дочух хората да

говорят за това. Освен това — каза той, докато завивахме зад ъгъла на коридора — едно малко птиченце ми подшушна за това.

Елизабет се изправи от пейката в лобито и се втурна към мен.

— Тристан, какво става?

— Ема в безопасност ли е?

Тя кимна.

— С баба си и дядо си е.

— Каза ли им какво става?

— Все още не, просто ги помолих да я наглеждат. Честно казано дори не знам какво се случва, Тристан.

— Танер го е направил, Лизи. Всичко е по негова вина. Той ти е оставял бележките през последните пет месеца, не аз. Той е причинил инцидента. Каза ми, че е бил той, Лизи. Трябва да ми повярваш. Мисли си, че всичко това е някаква извратена игра, и съм сигурен, че няма да спре, докато не получи наградата си.

— Каква е наградата?

— Ти.

Тя преглътна.

— Какво ще правим? Как да докажем, че той стои зад всичко това?

— Не знам. Не знам какъв е следващият му ход, но трябва да поговоря със Сам и да поставим няколко полица около къщата ти.

— Какво? Защо?

— Танер спомена нещо за камери. Мисля, че може да е поставил няколко из къщата ти. — Ръцете й започнаха да треперят и аз ги улових. — Всичко е наред. Ще се справим с това. Всичко ще бъде наред.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Един екип от полицаи се появи пред къщата ми заедно със Сам и баща му и претърсиха за камери.

Откриха осем, като последната бе поставена вътре в джипа ми.

Прилоша ми.

Бяха същите малки камери, които Сам ми беше предложил, когато сменяше ключалките на къщата.

— Не мога да повярвам. По дяволите, Елизабет, толкова съжалявам — каза Сам, потърквайки веждата си. — Танер беше единственият човек в града, на когото продадохме от тях.

— Колко му продадохте?

Той преглътна тежко.

— Осем.

— Как е могъл да го направи? Как е успял да сложи камери в къщата? През цялото време ли ни е наблюдавал? — попитах полицаите, които събраха камерите.

— Трудно е да се каже откога го е правил, но ще открием отговорите. Ще му вземем отпечатъци и ще видим какво ще излезе. Ще се справим с това, госпожо.

След като всички си тръгнаха, Тристан ме прегърна.

— Защо не вземем Ема? Би трябвало да бъдеш с нея.

Кимнах.

— Така е.

Тристан повдигна брадичката ми с пръст, така че да може да ме погледне в очите.

— Ще се справим с това, Лизи. Обещавам ти.

По целия път до къщата на Кати и Линкълн се молех да се справим с всичко.

* * *

— Лиз, какво правиш тук? — попита Линкълн, отваряйки вратата. Тристан ме чакаше в колата си.

— Знам, че се предполага, че Ема ще остане за през нощта, но бих се почувствала по-удобно, ако е вкъщи с мен.

Линкълн повдигна вежда, когато Кати излезе да ме поздрави.

— Лиз, какво става?

— Ще взема Ема. — Усмяхнах се. — Ще ви обясня всичко по-късно, обещавам.

— Но Танер преди малко се отби и я взе. Каза ни, че имаш проблем с колата и си го помолила да я откара в къщата ти.

„О, господи!“

Обърнах се и погледнах към Тристан. Тревогата в очите ми вероятно е била ясна като бял ден, защото той допря стиснатите си юмруци до устата си, когато се втурнах към него.

— Танер я е взел.

— Обади се на деветстотин и единадесет — нареди той, когато скочих в колата и той потегли. Говорих с полицаите и те ми казаха, че са на път към къщата ми, за да се срещнат с нас.

Не можех да спра да треперя. Умът ми се беше изпразнил и не можех да видя през сълзите си. Главата ми се замайваше все повече и повече с всяка изминала секунда. Щях да припадна. Щях да...

— Лизи — каза Тристан строго и стисна ръката ми в своята. — Лизи! Погледни ме. Веднага! — нареди. Разплаках се, неспособна да спра, но се обърнах към него. — Искам да си поемеш дъх. Става ли? Искам да дишаш.

Вдишах дълбоко.

Но не бях сигурна, че последва издишване.

* * *

— Можете ли да се сетите за някое място, на което би могъл да я отведе? — попита ме един полицаи.

— Не. Не. — Партньорът му стоеше до него и си водеше бележки. Процесът беше бавен и не разбирах защо ме разпитваха, когато трябваше да са отвън и да я търсят. — Съжалявам, но кога наистина ще започнете да я търсите?

Тристан се зае с това да се обади на всички. Увери се, че са информирани за случващото се, и не мина много време, преди Фей, Сам, Кати и Линкълн да се появят в дневната ми, а майка ми и Майк да потеглят насам.

— Госпожо, знам, че се тревожите, но има процедури, през които трябва да преминем, когато едно дете е изчезнало. Ще се нуждаем от последните снимки, които сте й направили, и искаме да знаем повече детайли за нея — цвят на косата, както и този на очите. Има ли причина, поради която би избягала от дома?

— Шегувате ли се? — изсумтях, неспособна да повярвам на думите, които току-що бяха излезли от устата му. — Преди малко открихме скрити камери в къщата ми, а вие имате наглостта да ми зададете въпроса дали дъщеря ми е избягала, вместо отвлечена? Танер Чейс държи бебчето ми, така че защо просто не си свършите проклетата работа и не я откриете! — изкрещях им, не желаяйки да си го изкарвам на тях, но нямаше кого друг да обвиня. Чувствах се толкова безпомощна. „Аз го направих. Вината е моя. Бебчето ми може да бъде наранено или дори по-лошо...“

— Лизи, всичко е наред. Ще я открием — прошепна до ухото ми Тристан. — Всичко е наред.

Но не я открихме тази нощ. Издирването продължи и проверихме всеки сантиметър от града и горите, но нямаше и следа от нея. Нищо. Майка ми и Майк се появиха, но не бяха сигурни какво да ми кажат, освен това, че „ще я открият“.

Искаше ми се думите им да ми донесат повече утеха, но не стана така. Всички изглеждаха толкова ужасени, колкото бях и аз.

Казах им да се прибират, но те отказаха и останаха да преспят в дневната ми. Когато най-накрая влязох в спалнята, Тристан беше там и ме държа.

— Толкова съжалявам, Лизи.

— Тя е просто бебе... Защо би я наранил? Тя е моят свят.

Той ме прегръщаше в продължение на няколко минути, преди някой да почука на прозореца на спалнята ми. Когато се обърнах да

погледна, на него бе залепена бележка.

Има толкова много книги в тази барака. Чудя се какво ли би искала да прочете Ема?

Т.К.

— О, господи! — промърморих.

— Трябва да се обадим на полицията — каза Тристан, протягайки се за телефона си. Погледнах през прозореца и видях Буба, която беше захвърлена на земята.

— Не, Тристан. Не можем — отворих прозореца и слязох. — Той каза само ние двамата.

Той ме последва и вдигна от земята плюшеното мече, на което беше залепена още една бележка.

Библиотеките и бараките не си подхождат много. Ако питаш мен, бараките изглеждат по-здрави от колите.

Т.К.

— Той е в бараката ти — казах на Тристан, който постави ръце пред мен, отказвайки да ме пусне първа.

— Стой зад мен — нареди, докато преминавахме през задния му двор.

— Какъв герой си, Тристан — засмя се Танер, поглеждайки ни. Тялото му беше обвито в сенки, докато не пристъпи под лампата на бараката. — Грижиш се за Елизабет.

— Танер, какво става? — попитах, объркана и ужасена.

— Чу ли това? — прошепна той. Спрях и се заслушах, долавяйки звука от работещ двигател на кола вътре в бараката.

— Ема не е вътре, нали? — попитах Тристан.

— Винаги си била умна. Точно заради това те обичах. Недостижима, но все пак, умна.

— Трябва да я пуснеш да излезе, Танер. Газовете от колата ще я наранят. Могат да я убият.

— Защо избра него? — попита той, облягайки се върху циркулярния трион на Тристан. — Просто не разбирам.

— Не избрах Тристан, Танер. Просто се случи.

Тристан се доближи до бараката и Танер просьска.

— Не, не, не. Спри на място, Казанова. Или ще те застрелям. — Той бръкна в задния си джоб и извади пистолет. „О, господи!“

— Какво искаш от нас? — проплаках и извърнах поглед към бараката, където колата продължаваше да работи. „Бebчето ми...“ — Танер, моля те, пусни я.

— Просто исках теб — каза той, размахвайки оръжието. — От първия ден те исках. Но Стивън те отне. Видях те първи, но на него не му пукаше. Спечелих хвърлянето на монетата и той все пак те отне от мен. Той умря и ти дадох време да го оплачеш. Да ти липсва. Чаках те и от нищото се появи този пич и те открадна! — Танер изтри сълзите, които се стичаха от изпълнените му с емоции очи. — Защо не избра мен, Лиз? Защо не се върна за мен? Защо никога не ме забеляза?

— Танер — казах, приближавайки се предпазливо към него, — виждам те.

Той поклати глава.

— Не. Просто си изплашена. Не съм глупав, Лиз. Не съм глупак.

Вгледах се в паникьосаните му очи и продължих да вървя. Отне ми всичко, за да скрия страха си и да изглеждам спокойна.

— Не ме е страх от теб, Танер Майкъл Чейс. Не ме е страх. — Пристъпих по-близо до него и поставих ръка върху бузата му. Очите му се разшириха и дишането му стана тежко. — Виждам те.

Той затвори очи, търкайки лице срещу дланта ми.

— Исусе, Лиз. Ти си всичко, което някога съм искал.

Покрих устата му с моята и почувствах горещия му дъх срещу устните ми.

— Твоя съм. Можем да избягаме заедно — казах и спуснах ръце по гърдите му. — Можем да започнем отначало.

— Само ние? — прошепна той.

Допрях чело до неговото.

— Само ние.

Той уви свободната си ръка около кръста ми, което ме накара да потръпна. Пръстите му повдигнаха блузата ми и се допряха до голата ми кожа.

— Господи! Винаги съм искал това. — Той въздъхна срещу врата ми, целувайки ме нежно, изпращайки тръпки през цялото ми тяло. Езикът му се подаде между устните му и се плъзна по кожата ми, облизвайки ме бавно.

И двамата чухме как вратата на бараката се отваря зад нас, което накара Танер да отвори очи.

— Ах, ти, кучко! — просъска той, изглеждайки предаден от близостта ми. Блъсна ме на земята и вдигна оръжието на секунди от това да застреля Тристан, който току-що изчезна в бараката. Когато Танер се втурна да го преследва, го хванах за крака, поваляйки го на земята до мен.

Оръжието изпадна от хватката му, приземявайки се между нас. И двамата се опитахме да го достигнем и започнахме да се борим. И двамата бяхме стиснали пистолета и Танер вдигна лакът, стоварвайки го върху окото ми.

— Пусни го, Лиз! — извика той, но не го направих. Не можех. Тристан трябваше да изведе Ема оттам. Трябваше да спаси дъщеря ми. — Заклевам се в Господ, ще те застрелям, Лиз. Обичам те толкова дяволски много, но ще го направя. Просто го пусни. Моля те! — проплака той.

— Танер, не го прави! — замолих го, усещайки как оръжието се изплъзва от хватката ми. — Моля те — повторих, желаейки този ужасен кошмар да приключи.

— Обичам те — прошепна той и от очите му закапаха сълзи. — Обичам те.

Звукът от изстрела на пистолета беше първото, което чух. Паднахме един върху друг и последва втори. След това в стомаха ми се появи парещо усещане, от което ми се повдигна. Очите ми бяха широко отворени, ужасени от всичката кръв. Аз ли кървах? Умирах ли?

— Лизи! — изкрещя Тристан, излизайки от бараката с Ема в ръцете му.

Обърнах се към него, шокирана и покрита с кръв, която не беше моята. Танер лежеше до мен, а от неподвижното му тяло се стичаше кръв и се разпростираше под него. О, боже мой!

— Убих го! Убих го! Аз го убих — проплаках, треперейки неконтролируемо.

В този момент всички, които бяха в къщата, излязоха в задния двор. Стори ми се, че чувах кръсъци и викове. Някой каза на друг да се обади на деветстотин и единадесет. Някой отпусна ръка върху рамото ми, молейки ме да се изправя. Ема не дишаше, каза друг. Друг глас каза на Тристан да продължи да ѝ прави изкуствено дишане. Светът ми се въртеше. Всички се движеха на забавен каданс пред очите ми. Червените, сините и белите светлини пред къщата ми изгаряха душата ми. Грижата за Ема бе поета от специалист. Майка ми заплака. Фей зариде. Някой извика името ми.

Имаше толкова много кръв.

Аз го убих.

— Лизи! — каза Тристан, връщайки ме обратно в реалността. — Лизи, скъпа. — Той коленичи и обви лицето ми с ръце. Сълзите ми закапах по ръцете му и той ми се усмихна изтощено. — Скъпа, в шок си. Простреляна ли си? Ранена ли си?

— Не, аз го убих — прошепнах, обръщайки глава да погледна Танер, но Тристан не ми позволи.

— Миличка, не. Не. Не беше ти. Просто искам да се върнеш обратно при мен, става ли? Лизи. Искам да оставиш оръжието на земята.

Погледнах надолу към покритите ми с кръв ръце, които все още стискаха пистолета.

— О, господи! — Промърморих, захвърляйки оръжието настрана. Тристан ме взе в ръцете си, отдалечавайки ни от безжизненото тяло на Танер. Отпуснах глава върху рамото му, наблюдавайки търчащите наоколо полицаи и парамедици.

— Къде е Ема? — попитах, въртейки глава наляво и надясно, претърсвайки околността. — Къде е Ема?

— На път за болницата — обясни Тристан.

— Трябва да вървя — казах, откъсвайки се от ръцете му. Краката ми трепереха и почти паднах на земята. — Трябва да се уверя, че е добре.

— Лизи — каза той, разтърсвайки ме за раменете. — Искам да се съсредоточиш за секунда. Очите ти ще изхвъркнат от орбитите си, сърцето ти ще изскочи през гърдите ти, а дишането ти е хаотично. Искам да позволиш на парамедиците да те прегледат.

Устните му продължиха да се движат и аз присвих очи, опитвайки се да чуя думите му, които се превърнаха в мърморене. Тялото ми се отпусна и очите ми се обърнаха. След миг всичко стана черно.

* * *

— Ема! — извиках, отворих очи и се изправих в седнало положение. Прониза ме остра болка, която ме накара да се отпусна отново назад. Огледах се из стаята, която бе пълна с машини, шкафове и болнични припаси.

— Добре дошла обратно, миличка — каза мама, сядайки до мен на леглото. Присвих очи, объркана. Тя се наведе към мен и прокара пръсти през косата ми.

— Всичко е наред, Лиз. Всичко ще бъде наред.

— Какво се случи? Къде е Ема?

— Тристан е с нея.

— Тя добре ли е? — попитах, опитвайки се да стана, но острата болка се завърна с пълна сила. — Исусе!

— Успокой се — нареди майка ми. — Един от куршумите те е уцелил. Ема е добре, чакахме само теб да се събудиш. Сложиха ѝ тръба, която ѝ помага да диша, но е добре.

— И Тристан е с нея? — попитах и тя кимна. Умът ми започна да си прави шегички с мен, когато погледнах надолу към тялото си. Лявата ми страна беше увита в бинтове, а тялото ми беше покрито с кръв, част от която беше моя, а другата... — Танер... Какво се случи с Танер?

Майка ми се намръщи и поклати глава.

— Не оцеля.

Обърнах глава настрани и се вгледах през прозореца. Не бях сигурна дали съм облекчена или объркана.

— Ще отидеш ли да провериш Ема? — Попитах. Тя ме целуна по челото и ми каза, че веднага се връща. Въпреки това се надявах, че няма да бърза. Имах нужда да остана сама.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ТРИСТАН

Седнах до леглото на Ема, взирайки се в малкото момиченце, което беше преминало през повече, отколкото едно петгодишно дете някога трябваше да премине. Малките ѝ дробове работеха усилено, докато вдишваше и издишваше, а гърдите ѝ се повдигаха и спадаха. Малките дихателни тръби, които преминаваха през носа ѝ, върнаха толкова много ужасни спомени. Бипкащите машини около нея ми напомняха за деня, в който за последно бях държал ръката на Чарли.

— Тя не е Чарли — промърморих на себе си, опитвайки се да не сравнявам двете ситуации. Докторите казаха, че Ема ще се оправи и може да ѝ отнеме малко повече време да се събуди, но не можех да спра да се тревожа и да си спомням отминалите болките на душата ми. Стиснах малката ѝ ръчичка в моята и се преместих още по-близо до нея. — Хей, Бръмбар. Ще се оправиш. Просто искам да знаеш, че ще бъдеш добре, защото познавам майка ти и знам колко много от силата ѝ живее в теб. Така че, продължавай да се бориш, става ли? Искам да си отвориш очите. Искам да се върнеш обратно при нас, Бръмбарче. Искам да си отвориш очите — замолих, нежно целувайки ръката ѝ.

Машините около нас започнаха да бипкат все по-бързо и по-бързо. Гърдите ми се стегнаха, когато се огледах наоколо.

— Някой да помогне! — Извиках и две сестри се втурнаха в стаята, за да проверят какво става. Изправих се и отстъпих назад. „Това не може да се случва отново. Това не може...“

Извърнах глава и покрих уста с ръка, след което казах една молитва. Не бях от тези, които се молеха, но трябваше да опитам, в случай че Бог слушаше този ден.

— Кърлеж — прошепна детски глас.

Извъртях се и се втурнах към леглото ѝ. Сините ѝ очи бяха отворени и объркани, толкова изгубени. Улових ръката ѝ в моята и се обърнах към сестрите.

Те се усмихнаха и едната от тях заговори:

— Тя е добре.

— Добре е? — повторих.

Те кимнаха.

„Тя е добре.“

— Исусе, Бръмбар! Изплаши ме — казах, целувайки я по челото.

Тя присви очи и леко наклони главата си наляво.

— Върнал си се?

Стиснах ръчичката ѝ по-силно.

— Да, върнах се. — Тя отвори уста да заговори, но се закашля, дишайки тежко.

— Не бързай. Дишай дълбоко.

Тя направи каквото ѝ казах и се облегна на възглавницата си, а клепачите ѝ натежаха.

— Помислих си, че със Зевс сте си отишли завинаги, точно като татко. — Тя започна да се унася в сън, а думите ѝ разбиха сърцето ми.

— Тук съм, приятелче.

— Кърлеж? — прошепна тя, а очите ѝ се затваряха.

— Да, Бръмбар?

— Моля те, не ни напускай отново.

Вдигнах ръце и изтрих очи, примигвайки няколко пъти.

— Не се тревожи. Няма да ходя никъде.

— Зевс също?

— Зевс също.

— Обещава ли? — Тя се прозя, заспивайки, преди да успея да ѝ отговоря.

Но го направих, нежно прошепвайки в сънищата ѝ.

— Обещавам.

— Тристан.

Обърнах се, за да видя Хана, която се взираше в мен.

— Току-що се събуди — казах и се изправих. — Доста е изтощена, но се справя добре.

Тя отпусна ръце върху гърдите си и погледът ѝ се изпълни с облекчение.

— Слава богу! Лиз е будна в другата стая и ме помоли да дойда и да я проверя.

— Будна е? — попитах. Тръгнах към вратата, за да отида и да я видя, но спрях, поглеждайки обратно към Ема.
— Аз ще остана с нея. Няма да е сама.

* * *

— Будна си — казах, вирайки се в Елизабет, която гледаше през прозореца. Обърна се към мен и устните ѝ се разтегнаха в малка усмивка.

— Ема добре ли е?

— Да. — Отидох до леглото ѝ и седнах до нея. — Справя се добре. Майка ти е с нея. Как си? — Улових ръката ѝ в моята и погледът ѝ се насочи към преплетените ни пръсти.

— Предполагам, че бях простреляна.

— Изкара ми акъла, Лизи.

Тя отдръпна ръката си от моята, след което въздъхна тихо и затвори очи.

— Не знам как да се справя с всичко това. Просто искам да си отида у дома с малкото ми момиченце.

Прокарах ръка по тила си и бавно огледах всеки един сантиметър от нея. Превръзките от лявата ѝ страна. Окървавеното ѝ тяло. Намръщаното ѝ лице. Исках да я накарам да се почувства по-добре и по-малко сама, но не бях сигурен как да го направя.

— Можеш ли да разбереш кога можем да си тръгнем? — попита тя.

Кимнах.

— Разбира се. — Тръгнах да излизам от стаята, но се спрях в коридора. — Обичам те, Лизи.

Раменете ѝ се повдигнаха и спаднаха, преди да обърне главата си на една страна.

— Не можеш просто така да ме обичаш, само защото бях простреляна, Тристан. Трябваше да ме обичаш преди това.

* * *

Ема бе изписана преди Елизабет, така че остана в къщата с Хана. Не напуснах страната на Елизабет, докато не изписаха и нея. Когато дойде време да си тръгне, не отказа на предложението ми да я закарам до къщата ѝ, но не ми каза и дума през целия път.

— Ето, нека ти помогна — казах, скачайки от шофьорското място, след което се втурнах да ѝ помогна да слезе от колата.

— Добре съм — прошепна ми, не желаейки помощта ми. — Ще се справя.

Последвах я в къщата и тя ми каза, че мога да си вървя, но не го направих. Хана и Ема спяха в малкото легло на Ема.

— Тристан, наистина можеш да си вървиш. Ще се справя.

Зачудих се колко още пъти ще каже тези думи, преди да осъзнае, че са лъжа.

— Просто ще си взема душ и ще си легна. — Тя тръгна към банята, а аз си поех дълбоко дъх и стиснах рамката на вратата. Тялото ѝ се наклони на една страна и аз се втурнах да ѝ помогна. — Нямам нужда от теб, Тристан. Добре съм и без теб — каза тя студено, но зад тази студенина долових и страх. — Не се нуждая от никого, освен от себе си и от малкото ми момиченце. Добре сме. Аз съм добре — заговори тихо тя, задържайки се за тениската ми, за да се предпази от това да падне. — Аз съм... — разплака се и я придърпах по-близо до тялото си. — Ти ме изостави.

— Толкова съжалявам, скъпа. — Въздъхнах. Не знаех какво да кажа, защото ги бях изоставил и двете с Ема. Избягах, когато нещата бяха станали истински. Не знаех как да се справя с факта, че я обичах, защото да я обичам означаваше, че някой ден може да я изгубя, а да изгубиш някого, когото обичаш, бе най-ужасното чувство на света. — Ядосах се и се изплаших. И подходих грешно. Но искам да ме изслушаш сега. Няма да ходя никъде. Тук съм. Тук съм, за да остана.

Тя се отдръпна назад, изтри носа си и се засмя леко, опитвайки се да спре сълзите си.

— Извинявай. Просто се нуждая от душ.

Красивите ѝ кафяви очи се заключиха с моите и на устните ѝ се появи малка усмивка, след което влезе в банята и затвори вратата.

Чух звука от пускането на душа и се облегнах на вратата, изчаквайки я да приключи.

— Добре съм, добре съм — повтори на себе си отново и отново. Гласът ѝ се разтрепери, докато го казваше и можех да чуя, че отново плаче. Увих ръка около дръжката на вратата и я отворих, за да я видя да седи във ваната, покрила лицето си с ръце, докато засъхналата кръв се измиваше от косата ѝ. — Танер е мъртъв? — попита, треперейки срещу мен.

— Да.

— И Ема е добре?

— Да?

— А аз добре ли съм? — зачуди се на глас.

— Да, Лизи. Добре си.

Останах с нея през цялата нощ. Не легнах до нея на леглото, вместо това седнах на стола зад бюрото ѝ, давайки ѝ дистанцията, от която се нуждаеше, но също така давайки и да разбере, че никога повече няма да бъде сама.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

Бях събудена от звука на косачката, който долиташе от задния двор. Слънцето току-що бе изгряло и беше лудост някой да коси тревата по това време. Излязох на задната веранда и погледнах към Тристан, който косеше тревата около мястото, където се бе случило всичко с Танер. Поставих ръка на сърцето си и слязох по стълбите, усещайки сутрешната роса под краката си.

— Какво правиш? — попитах.

Той се обърна към мен и изключи косачката.

— Не исках да го виждаш, когато излезеш в задния си двор. Не исках да се справяш с онова, което се случи. — Той бръкна в дънките на джобовете си и извади една монета. — Танер си изтърва монетата... имам предвид, виждала ли си я някога?

Тристан ми я подхвърли.

— Еднаква е. И от двете страни е ези — казах, малко шокирана. — Никога наистина не е печелил при хвърлянето?

— Никога. Не мога да повярвам, че не събрах парчетата заедно по-рано. Не мога да повярвам, че почти можеше да нарани теб и Ема... Трябваше да се досетя, че има нещо нередно. Трябваше да знам...

„Той е моят свят.“ Мислих за всичко. За това, че ни напусна. За завръщането му. Исках да се съмнявам, че някога изобщо би бил мой, но сърцето ми каза на главата ми да си затваря устата. Сърцето ми ми каза просто да си позволя да чувствам, да живея за момента, защото всичко, което имахме, бе тук и сега, и за едно мигване това може да ни бъде отнето. Трябваше да оценя мъжа пред мен.

— Обичам те — прошепнах и буреносните му очи се усмихнаха тъжно, след което пъхна ръце в джобовете на панталоните си.

— Не го заслужавам.

Отидох до него и го прегърнах, придърпвайки устните му поблизо до моите. Той отпусна ръка на кръста ми, което ме накара да

подскача от болката, която ме прониза.

— Добре ли си?

Засмях се.

— Била съм и по-зле. — Впих устни в неговите и почувствах въздуха, който влезе и излезе през устата му. Когато вдишах от него, той издиша моя. Сутрешното слънце се извисяваше над нас, осветявайки тревата със светлина, за която и двамата копнеехме. — Обичам те — прошепнах отново.

Той притисна чело към моето.

— Лизи... искам да ти докажа, че няма да избягам отново. Искам да ти докажа, че съм достатъчно добър за теб и Ема.

— Млъквай, Тристан.

— Какво?

— Казах да си затвориш устата. Ти спаси живота на дъщеря ми. Както и моя. Достатъчно добър си. Ти си нашият свят.

— Няма да спра да ви обичам, Лизи. Обещавам ти, че до края на живота си ще ти доказвам точно колкото много ви обичам.

Изчервих се и прокарах пръст по долната му устна.

— Тристан?

— Да?

— Ще ме целунеш ли?

— Да.

И тогава той го направи.

* * *

На следващата сутрин с Ема седнахме на предната веранда, отпивайки от чая и горещия шоколад, който господин Хенсън ни бе донесъл. Една кола паркира пред къщата ни и Ема изпищя от възмущение, когато шофьорът слезе и отвори задната врата. Зевс скочи от колата и се втурна право към Ема.

— Зевс! — извика тя и се усмихна широко. — Ти се върна! — Зевс започна да върти опашка, след което събори Ема на земята и започна да я облизва.

Сърцето ми се усмихна, когато тръгнах към двамата възрастни хора, които току-що слязоха от колата.

— Съжалявам за това — казах, кимайки към Ема и Зевс. — Оказа се, че са стари приятели.

Преди да успея да кажа още нещо, възрастната жена уви ръце около мен и ме прегърна силно.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Благодаря ти.

Когато се отдръпна от мен, се усмигнах на жената, която очевидно беше майката на Тристан.

— Има твоите очи. Спомням си, че първия път, когато го срещнах, ми се стори, че има нещо толкова познато в него, и ето какво е било. Той има твоите очи.

— Не мисля, че се запознахме официално. Аз съм Мери, а това е съпругът ми Кевин.

— Приятно ми е да се запозная и с двама ви. Аз съм Елизабет, а това е дъщеря ми Ема.

— Красива е — каза Кевин. — Прилича на теб.

— Наистина ли? Мисля, че прилича на баща си.

— Повярвай ми, миличка. Тя е като твое мини копие. Хайде да влезем. Тристан ни каза, че си ремонтирала къщата му и с удоволствие бих я разгледала. — Мери ми смигна. Влязохме вътре, а Ема и Зевс ни следваха по петите. — Е, Тристан каза ли ти за магазина му? Как господин Хенсън го е оставил на него?

— Чух за това. Мисля, че е чудесно. Тристан е учудващо талантилив. Смятам, че ще се справи добре. — Усмигнах се и се обърнах към Кевин. — Разбрах, че ще го управляваш заедно с него?

— Това е планът — отвърна той. — Мисля, че е чудесно. Ново начало за всички нас.

Докато ги развеждах из новия и подобрен дом на Тристан, Мери коментира това, че трябва да помисля да се върна към интериорния дизайн. За пръв път от дълго време започнах да обмислям възможностите да започна отначало. Това вече не ме плашеше така, както преди. Идеята да започна отново ме вдъхнови. Имах надежди за бъдещето и бях готова да накарам дъщеря си да се гордее с мен.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ЕЛИЗАБЕТ

— Е, сега какво... заедно ли сте? — попита Фей една вечер, когато седнахме на люлката везна в парка. Ема тичаше наоколо с друго дете, играейки по пързалките и люлките. Бяха изминали няколко месеца от инцидента с Танер и оттогава Тристан се бе върнал в магазина на господин Хенсън, превръщайки го в своята собствена мечта.

— Не знам. Имам предвид, всичко е наред, но не знам какво означава. Всъщност дори не мисля, че искам да знам. Хубаво е да го имам до себе си.

Фей смръщи вежди.

— Не — каза тя, скачайки от везната и запращайки ме на земята.

— Ау! — извиках и потърках дупето си. — Трябваше да ме предупредиш.

— Тогава не би било забавно. — Тя се изкикоти. — Сега хайде.

— Къде?

— Към магазина на Тристан. Всичките тези „Не знам какво сме, но нямам нищо против това“ глупости, които дрънкаш, са досадни и сега ще потърсим отговори от него. Хайде, Ема! — извика тя към пързалката.

Ема се втурна към нас.

— Прибираме ли се, мамо? — попита.

— Не. Отиваме да видим Пенис — каза Фей.

— Имаш предвид Кърлеж? — попита Ема.

Фей се засмя.

— Да, точно това имах предвид.

Те започнаха да се отдалечават по улицата и аз забързах след тях.

— Наистина трябва да го направим някой друг ден. Напоследък е доста стресиран покрай магазина и официалното му откриване следващата седмица. Не мисля, че трябва да го безпокоим. — Те не ме

послушаха и продължиха да вървят. Когато стигнахме пред магазина, всички светлини бяха изключени. — Виждаш ли? Той дори не е тук.

Фей извъртя очи.

— Обзалагам се, че просто спи. — Тя хвана дръжката на вратата, която беше отключена, и влезе вътре.

— Фей! — прошепнах. Ема я последва вътре и аз забързах след нея, затваряйки вратата. — Не би трябвало да сме тук.

— Е, може би аз не трябва — съгласи се тя, след което светна лампите, осветявайки хилядите бели пера, които бяха разпръснати по пода. — Но ти определено трябва да си. — Тя дойде до мен и ме целуна по челото. — Заслужаваш да бъдеш щастлива, Лиз. — Тя се обърна и напусна магазина, оставяйки Ема и мен в средата на стаята.

— Виждаш ли всички пера, мамо? — попита развълнувано Ема.

Обиколих стаята, докосвайки изработените от Тристан неща, които също бяха покрити с бели пера.

— Да, миличка. Виждам ги.

— Влюбен съм в теб — каза дълбок глас, принуждавайки ме да се обърна. Тристан стоеше на входа, облечен с черен костюм и със зализана коса. Сърцето ми пропусна няколко удара, но в момент това не изглеждаше толкова важно.

— Влюбена съм в теб — отвърнах.

— Вие двете все още не сте виждали работата ми, нали? — попита, обикаляйки из стаята и оглеждайки всички дърворезби, които бяха създали с баща му.

— Не. Но са страхотни. Ти си страхотен. Този магазин ще потръгне чудесно.

— Не знам — каза той, сядайки върху един скрин. Дръжките му бяха издялани в дървото, а по шкафчетата бяха издълбани най-различни герои от детски книжки. Беше прекрасен. — Баща ми се отказа от идеята да управлява магазина с мен.

— Какво? — попитах объркана. — Защо? Мислех, че и двамата сте споделяли тази мечта.

Той повдигна рамене.

— Каза ми, че наскоро си е върнал сина обратно и не иска да го изгуби, като започне да управлява бизнес с него. Имам предвид, разбирам го, но не мисля, че мога да се справя сам. Ще трябва да си потърся нов партньор.

— Имаш ли някого предвид? — попитах, сядайки до него, докато Ема тичаше из стаята и събираше пера.

— Не знам. Трябва да е точният човек. Някой, който е умен и който разбира поне малко от вътрешен дизайн, защото аз знам само как да продавам дърворезби. Мисля, че магазинът би се справил по-добре, ако имахме повече вещи за домакинството, как мислиш? — Изчервих се, докато той продължаваше да говори. — Случайно да познаваш някой, който се занимава с вътрешен дизайн? Трябва да наема някой и то скоро.

Усмихнах се широко.

— Мисля, че може и да познавам някой.

Той бавно прокара пръсти по долната ми устна, преди да скочи от скрина и да пристъпи пред мен, настанявайки се между бедрата ми.

— Направих много грешки в живота си и най-вероятно ще направя още много. Оплесках нещата между нас. Знам, че никога наистина няма да ми простиш заради това, че те изоставих, и дори не го очаквам от теб. Но никога няма да се предам, никога няма да спра да се опитвам да го поправя. Да поправя нас. Обичам те, Лизи, и ако ми дадеш шанс, ще прекарам остатъка от оставащите ми дни да ти доказвам, че ме имаш целия. Добрите, лошите и грозните части.

— Тристан... — прошепнах и се разплаках и той ме прегърна. — Толкова ми липсваше — казах, отпусайки се на гърдите му.

Той издърпа чекмеджето от лявата ми страна, в което лежеше малка черна кутия. Вдигайки я, той я отвори и видях ръчно изработения дървен пръстен с голям диамант в центъра.

— Омъжи се за мен.

— Аз... — Погледнах към Ема. — Нося багаж. Част съм от пакетна сделка, Тристан. Не бих очаквала от теб да пристъпиш в живота на Ема, но тя върви заедно с мен.

Той издърпа чекмеджето от дясната ми страна, което съдържаше по-малка черна кутия. Сърцето ми се разтопи. Той я отвори и вътре лежеше почти идентичен пръстен с този в първата кутия.

— Обичам я, Лизи. Обожавам я и нищо в нея не е багаж. Ема е лукс. Ще се грижа за нея до края на живота си, защото това би било чест. Защото те обичам. Обичам сърцето ти, обичам душата ти, обичам те, Елизабет, и никога няма да спра да те обичам, нито това твое красиво малко момиченце. — Той отиде до Ема и я вдигна на ръце,

след което я остави да седне на скрина до мен. — Ема и Елизабет, ще се омъжите ли за мен? — попита, държейки кутиите с двата пръстена в ръцете си.

Бях безмълвна, неспособна да намеря думи. Сладкото ми бебче ме сръчка и се усмихна глуповато, вероятно точно като мен.

— Мамо, кажи да! — каза ми тя.

Направих точно какво ми каза.

— Да, Тристан. Да, отново и отново.

Той се усмихна.

— Ами ти, Ема? Ще се омъжиш ли за мен?

Тя вдигна ръце във въздуха и изкрещя най-силното „да“, което някога бях чувала. Тристан ни сложи пръстените и няколко секунди по-късно магазинът започна да се изпълва с най-добрите ни приятели и семействата ни. Ема се втурна към Зевс, казвайки на вярното куче, че вече са семейство.

Всички започнаха да вдигат тостове за бъдещето ни заедно и да ни поздравяват, което ме накара да се почувствам така, сякаш мечтата ми някак си се бе превърнала в новата ми реалност.

Тристан ме придърпа към него и устните му се сляха с моите, целувайки ме сякаш за пръв път от векове. Той задържа устните, вкувайки ме цялата. Отвърнах на целувката му, мълчаливо обещавайки му, че ще го обичам от този ден нататък. Челата ни се притиснаха едно в друго и въздъгнах, взирайки се в пръстена на пръста ми.

— Това означава ли, че искаш да ме наемеш?

Той ме завъртя в ръцете си и ме целуна дълбоко, изпълвайки ме с щастие, надежда и цялата си любов.

— Да.

ЕПИЛОГ

ТРИСТАН

Пет години по-късно

Тримата спяха под дървената маса в трапезарията, която Ема ми беше помогнала да построим. Бяха трансформирали масата в крепост, както правеха всяка събота вечер, когато гледахме филми и лагерувахме вътре в къщата. Ема твърдеше, че вече е прекалено голяма, за да играе на „Преструванка“, но когато малкият ѝ брат Колин я помолеше да играе, тя никога не можеше да му откаже.

Колин беше красавец и син на майка си. Смееше се като нея, плачеше като нея и обичаше като нея. Всеки път, когато целунеше челото ми, знаех, че съм най-големият късметлия в света.

Пропълзях под масата до моята красива жена и допрях устни до растящия ѝ корем. След няколко седмици щяхме да донесем поредното чудо в света. Щяхме да добавим още една красавица към семейството ни.

За дълго време просто се взирах в Лизи, Ема и Колин. Зевс се присъедини към нас под масата, промъквайки се под ръката на Ема. Как така бях получил втори шанс в живота? Как така бях станал толкова щастлив? Спомнях си момента, в който умрях. Спомнях си, че седях в болничната стая, когато лекарят ми каза, че Чарли си е отишъл. В този ден аз също си отидох. Животът спря да съществува и аз спрях да дишам.

Тогава се появи Елизабет и ме съживи. Вдъхна живот в дробовете ми, изпълвайки сенките със светлина. Светлина толкова ярка, че бавно бях започнал да вярвам, че „и заживели щастливо“ съществува. Без повече вчерашни болки, нито страхове от утре. В този момент престанах да превъртам миналото и не избрах да се протегна към бъдещето. Вместо това, избрах нас такива, каквито бяхме. Избрах днес.

Някои дни все още бяха трудни, а други по-лесни. Обичахме се по начин, който само носеше още повече любов. Държахме се един за друг по време и на мрачните, и на светлите дни.

Легнах до Елизабет, притискайки я до тялото си, и тя се притисна още по-близо. Кафявите ѝ очи се отвориха и на устните ѝ се появи сладка усмивка.

— Добре ли си? — попита.

Целунах меката част на ухото ѝ и кимнах.

— Добре съм.

Очите ѝ се затвориха и тя издиша срещу устните ми. С всяко издишване поемах дъха ѝ и я изпивах, осъзнавайки, че тя беше моя. Винаги и завинаги, без значение какво щеше да ни донесе бъдещето. Всеки ден копнеех за нея. Всеки ден я обичах още повече. Докато очите ми се затваряха, а ръцете ѝ бяха отпуснати върху гърдите ми, знаех, че животът никога не е бил наистина разбит; просто някои дни бяха с повече драскотини, а те се лекуваха с времето. Времето ме беше направил цял отново.

Децата ми бяха най-добрите ми приятели. Всички те. Чарли, Ема, Колин и ангелът без име, който си почиваше в корема на красивата ми съпруга. Всички бяха толкова умни, забавни и дълбоко обичани. Знаех, че нямаше смисъл, но понякога, когато погледнех в очите на Ема, почти можех да видя как Чарли ми се усмихва, казвайки ми, че двамата с Джейми са добре.

И Елизабет.

Красивата жена, която ме обичаше, когато не заслужавах да бъда обичан. Докосването ѝ ме излекува, а любовта ѝ ме спаси. Тя беше повече, отколкото думите можеха да опишат.

Ценях я.

Ценях я за всичко, което беше, и за всичко, което не беше. Ценях я в слънчевите ѝ дни, както и в сенчестите. Ценях я високо и с шепоти. Ценях я, когато се карахме, и когато не го правехме.

Беше повече от очевидно какво е тя за мен, както и защо винаги я исках наблизко.

Тя беше въздухът, който дишах.

Докато се унасях в сън под дървената маса, с децата, притиснати между майка им и мен, допрых устни до тези на съпругата ми и я целунах нежно.

— Обичам те — прошепнах.
Тя се усмихна в съня си.
Защото вече знаеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.